

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

ΤΩΙ ΣΑΒΒΑΤΩΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩΙ ΜΙΚΡΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια, εἰς δ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Νῦν Ἀγγελικαί, στρατιαὶ δορυφοροῦσι, Εὐλον τὸ σεπτόν, εὐλαβῶς περικυκλοῦσαι, καὶ πάντας συγκαλοῦσαι, τοὺς πιστοὺς εἰς προσκύνησιν. Δεῦτε οὖν νηστεία φαιδρυνθέντες, προσπέσωμεν αὐτῷ χαρᾶ καὶ φόβῳ, πιστῶς κράζοντες· Χαίροις ὁ τίμιος Σταυρός, τοῦ κόσμου ἀσφάλεια.

Ἴνα τοῦ Ἀδάμ, ἀφανίσῃς τὴν κατάραν, σάρκα τὴν ἡμῶν, προσλαμβάνεις δίχα ῥύπου· σταυροῦσαι δὲ καὶ θνήσκεις, Ἰησοῦ ὑπεράγαθε· ὅθεν τὸν Σταυρόν σου καὶ τὴν λόγχην, σπόγγον τε καὶ τὸν κάλαμον, τοὺς ἥλους, πιστῶς σέβομεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, ἰδεῖν ἐξαιτούμεθα.

Κλείει τὴν Ἐδέμ, διὰ ξύλου πάλαι ὄφεις, ξύλον δὲ Σταυροῦ, ὑπανοίγει ταύτην πᾶσι, τοῖς θέλουσι νηστεία, καθαρθῆναι καὶ δάκρυσιν· Δεῦτε οὖν προκειμένοι ὀρῶντες, αὐτῷ προσπέσωμεν ἐν φόβῳ, πιστοὶ κράζοντες· Ἄνοιξον πύλας Οὐρανῶν, Σταυρὲ τοῖς ποθοῦσί σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὅτε τῷ σταυρῷ, προσηλούμενον ἑώρα, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀσπόρως σε τεκοῦσα, ἠλάλαζε βοῶσα· Οἴμοι τέκνον γλυκύτατον! τίς σου ἡ ταπείνωσις Θεέ μου; πῶς ὁ ἀπαθὴς τὸ πάθος φέρεις, ἀδίκῳ κρίματι; Ὑμνολογῶ σου τὴν φρικτὴν, καὶ ἄκραν συγκατάβασιν.

Ἀπόστιχα Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Λυθέντες τῶν δεσμῶν, τῆς πάλαι καταδίκης, πιστοὶ Σταυροῦ τῷ ξύλῳ, τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα, Χριστὸν δοξολογήσωμεν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἄγε νῦν σὺν ἡμῖν, Δαυῖδ τὴν λύραν κίνει, Χριστὸν ὑψοῦτε ψάλλον, πιστοὶ καὶ προσκυνεῖτε, αὐτοῦ τὸ ὑποπόδιον.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ὁψώμεθα λαοί, προκειμένοι τὸ Εὐλον, δι' οὗ τὴν σωτηρίαν, ἡμῖν Χριστὸς βραβεύει, καὶ πίστει ἀσπασώμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὑψούμενον Σταυρῷ, ὑπὲρ βροτῶν ὀρῶσα, τὸν σὸν Υἱὸν Παρθένε, ἐβόας θρηνησοῦσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ἀπολυτίκιον· Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου...

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ μικροῦ Ἑσπερινοῦ, αἴρουσι τὸ τίμιον Ξύλον ἀπὸ τοῦ σκευοφυλακίου μετὰ τῆς θήκης, καὶ φέροντες ἀποτιθέασιν εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν· ὅπου δεῖ ἄπτειν κηρὸν ἔμπροσθεν αὐτοῦ δι' ὅλης τῆς νυκτός. Ἡμεῖς δὲ ἀπερχόμεθα ἐν τῇ τραπέζῃ· εἶτα, ἀνιστάμενοι, εἰσερχόμεθα ἐν τῷ Ναῶ, καὶ ἀρχόμεθα τῆς Ἀκολουθίας τῆς Ἀγρυπνίας.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῶι ΕΣΠΕΡΙΝῶι

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὸ Κάθισμα ὅλον τό, Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ς', καὶ τὰ παρόντα τοῦ τιμίου Σταυροῦ, Προσόμοια δ'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Λάμπσον ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, τὰς φεγγοβόλους ἀστραπὰς σου τῆς χάριτος, καρδίας τῶν σὲ τιμώντων, καὶ θεολήπτω στοργῇ, περιπτυσσομένων, κοσμοπόθητε· δι' οὗ τῶν δακρύων, ἐξηφανίσθη κατήφεια, καὶ τοῦ θανάτου, τῶν παγίδων ἐρρύσθημεν, καὶ πρὸς ἄληκτον, εὐφροσύνην μετήλθομεν· δεῖξον τῆς ὠραιότητος, τῆς σῆς τὴν εὐπρέπειαν, τὰς ἀντιδόσεις παρέχων, τῆς ἐγκρατείας τοῖς δούλοις σου, πιστῶς αἰτουμένοις, σὴν πλουσίαν προστασίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὠραῖος παράδεισος, τὸ ξύλον τῆς ἀφθαρσίας, τὸ ἐξανθήσαν ἡμῖν, αἰωνίου δόξης τὴν ἀπόλαυσιν· δι' οὗ τῶν δαιμόνων, ἀποδιώκονται φάλαγγες, καὶ τῶν Ἀγγέλων, συνευφραίνονται τάγματα, καὶ συστήματα, τῶν πιστῶν ἐορτάζουσιν· ὄπλον ἀκαταγώνιστον, κραταίωμα ἄρρηκτον, τῶν Βασιλέων τὸ νίκος, τῶν Ἱερέων τὸ καύχημα· Χριστοῦ νῦν τὰ πάθη, καὶ ἡμῖν δίδου προφθάσαι, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' οὗ ἐξηφάνισται, ἢ ἀρὰ καὶ κατήρηται, καὶ κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια· ὄπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων, Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦρο τῶν Πρωτοπλάστων δυάς, ἡ τῆς χορείας ἐκπεσοῦσα τῆς ἄνωθεν, τῷ φθόνῳ τοῦ βροτοκτόνου, διὰ πικρᾶς ἡδονῆς, τῆς τοῦ ξύλου πάλαι ἀπογεύσεως· ἰδοὺ τὸ πανσέβαστον, ὄντως Ξύλον προσέρχεται, ᾧ προσδραμόντες, ἐν χαρᾷ περιπτύξασθε, καὶ βοήσατε, πρὸς αὐτὸ μετὰ πίστεως· Σὺ ἡμῶν ἡ ἀντίληψις, Σταυρὲ πανσεβάσμιε, οὗ τοῦ καρποῦ μετασχόντες, τῆς ἀφθαρσίας ἐτύχομεν, Ἐδὲμ τὴν προτέραν, κομισάμενοι βεβαίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν ἐκούσιον σταύρωσιν, εἰς κοινήν ἐξανάστασιν, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καταδεξάμενος, καὶ τῷ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, βαφαῖς ἐρυθραῖς, τοὺς σαυτοῦ δακτύλους αἱματώσας, ταῖς ἀφεισίμοις

ἡμῖν, βασιλικῶς ὑπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μὴ παρίδης ἡμᾶς κινδυνεύοντας, καὶ πάλιν τὴν ἀπὸ σοῦ διάστασιν· ἀλλ' οἰκτείρησον μόνε μακρόθυμε, τὸν ἐν περιστάσει λαόν σου, καὶ ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς Παντοδύναμος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωῆχου.

Εἴσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν... καὶ τὸ

Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ὁρῶσά σε ἡ κτίσις ἅπασα, ἐπὶ σταυροῦ γυμνὸν κρεμάμενον, τὸν Δημιουργὸν καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, καὶ ἐπωδύρετο· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἡ γῆ ἐκυμαίνετο· πέτραι δὲ ἐσχίζοντο, καὶ ναοῦ φαιδρότης διερῶρήγνυτο· νεκροὶ ἐξανίσταντο ἐκ μνημάτων, καὶ Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐξίσταντο λέγουσαι. Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ Κριτὴς κρίνεται, καὶ πάσχει θέλων, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἀπόστιχα τὰ κατ' Ἀλφάβητον Ἀναστάσιμα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ὁ συμμαχήσας Κύριε, τῷ πραοτάτῳ Δαυῖδ, ὑποτάξαι τὸν ἀλλόφυλον, τῷ πιστῷ ἡμῶν Βασιλεῖ συμπολέμησον, καὶ τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, κατάβαλε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· δεῖξον Εὐσπλαγχνε εἰς ἡμᾶς τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου, καὶ γνώτωσαν ἀληθῶς, ὅτι σὺ εἶ Θεός, καὶ ἐν σοὶ πεποιθότες νικῶμεν, πρεσβευούσης συνήθως τῆς ἀχράντου σου Μητρός, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Θεοτόκε Παρθένε... (ἐκ β').

Καὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἦχος α'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν φυλάττων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα. (Ἄπαξ)

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΠΡΩῆς

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, εἰς τό, Θεὸς Κύριος, Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον τὸ τοῦ τυχόντος Ἦχου.

Δόξα. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου...

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου...

Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, εἰς ἣν λέγομεν Καθίσματα Ἀναστάσιμα.

Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, τὸ παρὸν

Κάθισμα τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἐν Παραδείσῳ μὲν τὸ πρῖν, ξύλῳ ἐγύμνωσεν, ἐπὶ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρός, εἰσφέρων νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα,

ἄνθρωποις φέρον ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς· ὃν ὀρῶντες προσκυνούμενον, Θεῶ ἐν πίστει λαοί, συμφώνως ἀνακράξωμεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶκος αὐτοῦ.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὸ ἐνδιάτακτον Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον.

Μετὰ δὲ τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ..., καὶ τὸν Ν΄ ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα. Ἰηχος πλ. δ΄.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον. Ἄλλ' ὡς Οἰκτιρῶν κάθαρον, εὐσπλάγχνω σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροαῖς γὰρ κατερρόυψα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἰηχος πλ. β΄.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θαρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας σου, ὡς ὁ Δαυῖδ βοῶ σοι Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες· Ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, τῆς Θεοτόκου, εἰς ἡ΄, καὶ ὁ ἐφεξῆς Κανὼν τοῦ Σταυροῦ εἰς ἡ΄.

Ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ωιδὴ α΄. Ἰηχος α΄. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Πανηγύρεως ἡμέρα, τῇ Ἐγέρσει Χριστοῦ, θάνατος φρουῶδος ὤφθη, ζωῆς ἀνέτειλεν αὐγή· ὁ Ἀδὰμ ἐξαναστάς, χορεύει χαρᾶ· διὸ ἀλαλάξωμεν, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Προσκυνησεως ἡμέρα, τοῦ τιμίου Σταυροῦ, δεῦτε πρὸς τοῦτον πάντες· τῆς γὰρ Ἐγέρσεως Χριστοῦ, τὰς αὐγὰς φωτοβολῶν, προτίθεται νῦν. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα, ψυχικῶς ἀγαλλόμενοι.

Ἐπιφάνηθι ὁ μέγας, τοῦ Κυρίου Σταυρός, δεῖξόν μοι ὄψιν θείαν, τῆς ὠραιότητός σου νῦν, ἄξιον προσκυνητὴν, αἰνέσεώς σου· καὶ γὰρ ὡς ἐμψύχω σοι, καὶ φωνῶ, καὶ προσπτύσσομαι.

Αἰνεσάτωσαν συμφώνως, Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι πρόκειται πᾶσιν, ὁ παμμακάριστος Σταυρός, ᾧ παγεῖς σωματικῶς, ἐτύθη Χριστός. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα, ψυχικῶς ἀγαλλόμενοι.

Δόξα

Ὡ Τριάς τοῖς χαρακτῆρσιν, ὦ Μονὰς τῇ μορφῇ, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ἡ ὁμοδύναμος Ἐνάς, ἐν βουλῇ καὶ θελήσει, καὶ κράτους ἀρχῇ, τὸν κόσμον σου φύλαττε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πείραν ὅλως ἡ Παρθένος, μὴ εἰδυῖα ἀνδρός, ἄσπορον τίκεις βρέφος, ἄχραντον φέρεις τοκετόν, τὸν τῶν ὅλων ποιητήν, Χριστὸν τὸν Θεόν. Αὐτὸν ἐκδυσώπησον, εἰρηνεῦσαι τὰ σύμπαντα.

Καταβασία. Εἰς Ἦχον καὶ Εἰρμόν τὸν αὐτόν. » Ὁ θειότατος προετύπωσε πάλαι Μωσῆς, ἐν ἔργῳ » θραῖ θαλάσσης, διαβιβάσας Ἰσραήλ, τῷ Σταυρῷ » σου τὴν ὑγρὰν, τῇ ῥάβδῳ τεμών, ὥδῃν σοι ἐξό » διον, ἀναμέλων Χριστὸν ὁ Θεός.

Ωιδὴ γ'. Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν.

Δεῦτε ἄσμα ἄσωμεν καινόν, τὴν κατάλυσιν Ἄιδου πανηγυρίζοντες· ἐκ γὰρ τοῦ τάφου Χριστός, ἀνέστη τὸν θάνατον ἐλών, καὶ σώσας τὰ σύμπαντα.

Δεῦτε ἀρυσώμεθα πιστοί, οὐκ ἐκ κρήνης βρυούσης ὕδωρ φθειρόμενον, ἀλλὰ πηγὴν φωτισμοῦ, Σταυροῦ προσκυνήσει τοῦ Χριστοῦ· ἐν ᾧ καὶ καυχώμεθα.

Πάλαι, ὃν ἐτύπου Μωϋσῆς, ταῖς παλάμαις Σταυρόν σου νῦν προσπτυσσόμενοι, τὸν νοητὸν Ἀμαλήκ, τροπούμεθα Δέσποτα Χριστέ· δι' οὗ καὶ σεσώμεθα.

Ὅμμασι καὶ χεῖλεσιν ἀγνοῖς, ἀνακρούοντες μέλος ἀγαλλιάσεως, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν, χαρᾶ προσκυνήσωμεν πιστοί, κροτοῦντες ἐν ἄσμασι.

Δόξα

Ἔνα ὑποστάσεσι τρισί, Θεὸν ἀναρχον σέβω, μὴ διαιρούμενον, τῇ τῆς οὐσίας μορφῇ, Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ζῶν, ἐν οἷς βεβαπτίσμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν βάτῳ Μωσῆς σου τυπικῶς, τὸ μυστήριον πάλαι Σεμνὴ ἐώρακεν· ὡς γὰρ ἐκείνην ἡ φλόξ, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος τὴν σὴν, νηδὺν οὐ κατέφλεξεν.

Καταβασία » Στερέωσον Δέσποτα Χριστέ, τῷ Σταυρῷ σου ἐν » πέτρῳ με τῇ τῆς πίστεως, μὴ σαλευθῆναι τὸν νοῦν, » ἐχθροῦ προσβολαῖς, τοῦ δυσμενοῦς· μόνος γὰρ εἶ » ἅγιος.

Καθίσματα Σταυρώσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα τοῖς ἀσθενουῖσιν ἐν ἁμαρτίαις· δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Σήμερον τὸ Προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνη Φιλάνθρωπε.

Δόξα

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστὸν τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθησαν τοῦ θανάτου Κύριε· ὃν γὰρ κατέπτε πόθῳ ὁ Ἄιδης, ἀπέλυσε τρόμῳ· ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἅγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱὲ Θεοῦ· Ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ίκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ωιδὴ δ΄. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἴδου ἀνέστη ὁ Χριστός, ταῖς Μυροφόροις Γυναιξίν, Ἄγγελος φησί, μὴ θρηνεῖτε, πορευθεῖσαι εἶπατε, τοῖς Ἀποστόλοις· Χαίρετε· σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ἡ τυραννὶς τοῦ ἐχθροῦ, θανάτῳ λέλυται.

Τοῦ ζωηφόρου σου Σταυροῦ, τὴν προσκυνήσιμον χαρὰν, σήμερον Χριστὲ ὑπαντῶντες, προπομπὴν ποιούμεθα, τοῦ παναγίου Πάθους σου· ὁ εἰς σωτηρίαν τοῦ κόσμου, ἐναπειργάσω Σωτὴρ, ὡς παντοδύναμος.

Σήμερον γίνεται χαρὰ, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ὅτι τοῦ Σταυροῦ τὸ σημεῖον, κόσμῳ ἐμφανίζεται, Σταυρὸς ὁ τρισμακάριστος· οὗτος γὰρ προτεθεὶς ἀναβλύζει, τοῖς προσκυνούσιν αὐτόν, χάριν ἀένναον.

Τί σοι προσάξωμεν Χριστέ; ὅτι τὸν τίμιον Σταυρὸν δέδωκας ἡμῖν προσκυνῆσαι, ἐν ᾧ τὸ πανάγιον, κατεκενώθη Αἷμά σου, ᾧ καὶ ἡ Σὰρξ σου ἦλοις ἐπάγη· ὃν ἀσπαζόμενοι νῦν, εὐχαριστοῦμέν σοι.

Δόξα

Μιᾶς Θεότητος ὑμνῷ, τρεῖς ὑποστάσεις ἀμερῶς, φύσεως ἀπλῆς δογματίζων, τὸν Πατέρα ἄναρχον, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, σύνθρονον, κυριότητα μίαν, ὁμοβασίλειον ἓν, κράτος ἀἴδιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐφάνης γυναικῶν, χρῆμα πανθαύμαστον Ἀγνή, πρᾶγμα φοβερόν· τὴν γὰρ φύσιν, σὺ ἐκαινοτόμησας, ἄνευ σπορᾶς κύησασα, μείναςα πάλιν ὡς πρὶν Παρθένος· ὁ γεννηθεὶς γὰρ ἐκ σοῦ, Θεός ἐστιν ἀληθής.

Καταβασία » Ἐπὶ Σταυροῦ σε Δυνατέ, φωστήρ ὁ μέγας κατι » δῶν, τρόμῳ ἐπαρθεὶς τὰς ἀκτῖνας, συνέστειλεν, » ἔκρουσε· πᾶσα δὲ κτίσις ὕμνησεν, ἐν φόβῳ τὴν σὴν » μακροθυμίαν· καὶ γὰρ ἐπλήσθη ἡ γῆ, τῆς σῆς » αἰνέσεως.

Ωιδὴ ε΄. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθείος.

Ἀνέτειλας ἀπὸ τοῦ τάφου ἄδυτον φάος, τῷ κόσμῳ ἀστράπτων, τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκμειώσας Κύριε, θανάτου τὴν κατήφειαν, ἐκ τῶν περάτων ὡς εὐσπλαγχνος.

Προσέλθωμεν κεκαθαρμένοι, τῇ ἐγκρατεῖα θερμῶς, προσπτυσσόμενοι ἐν αἰνέσει, Ξύλον τὸ πανάγιον, ἐν ᾧ Χριστὸς σταυρούμενος, ἔσωσε κόσμον ὡς εὐσπλαγχνος.

Χορεύουσιν ἐν εὐφροσύνῃ, Ἀγγέλων τάξεις σήμερον, Σταυροῦ σου τῇ προσκυνήσει· ἐν αὐτῷ γὰρ τέθραυκας, τὰς τῶν δαιμόνων φάλαγγας, σώσας Χριστὲ τὸ ἀνθρώπινον.

Παράδεισος ἄλλος ἐγνώσθη, ἡ Ἐκκλησία ὡς πρὶν, ξύλον ἔχουσα ζωηφόρον, τὸν Σταυρόν σου Κύριε· ἐξ οὗ διὰ προσψαύσεως, ἀθανασίας μετέχομεν.

Δόξα

Συνάναρχα τρία δοξάζω, μιᾶς οὐσίας Θεόν, τὸν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα, φῶς ἐν τριλαμπέστατον, ὁμοκρατὲς βασιλείον, ἐν ἀσυγχύτῳ ταυτότητι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκύησας φύσεως νόμῳ, ἀλλ' ὑπὲρ νόμον· σοῦ γὰρ μόνης ἄσπορος ἡ λοχεία, φρικτὸς καὶ νοούμενος, ὁ τρόπος καὶ λεγόμενος, τοῦ τοκετοῦ σου Πανάμωμε.

Καταβασία » Ὁρθρίζοντες σὲ ἀνυμνοῦμεν, Σωτὴρ τοῦ κόσμου » εἰρήνην, εὐράμενοι τῷ Σταυρῷ σου· δι' οὗ ἀνεκαί » νισας, τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον, φῶς πρὸς ἀνέσπε » ρον ἄγων ἡμᾶς.

Ἰδιὴ ς'. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Ἀνέστης τὸν θάνατον θραύσας Χριστέ, ὥσπερ μέγας Βασιλεύς, ἐκ τῶν τοῦ Ἄιδου ταμείων, ἀνακαλέσας ἡμᾶς, εἰς ἀπόλαυσιν, Βασιλείας Οὐρανῶν, εἰς γῆν ἀθανασίας.

Κροτοῦντες ἐν ἄσμασι θεῖοις πιστοί, ἀλαλάξωμεν Θεῷ, τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου, κατασπαζόμενοι· ἀγιότητος, ἀναβλύζει γὰρ πηγὴν, πᾶσι τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ.

Πληροῦται ἡ ἄσματογράφος φωνή· προσκυνοῦμεν γὰρ ἰδού, τῶν ἀχράντων ποδῶν σου, τὸ ὑποπόδιον, Παντοδύναμε, τὸν Σταυρόν σου τὸν σεπτόν, τὸ τριπόθητον ξύλον.

Ὁ εἶδε ξύλον τῷ σῷ ἄρτῳ βληθέν, Προφητῶν ὁ θρηνητῆς, τὸν Σταυρόν σου Οἰκτίρμον, κατασπαζόμενοι, ἀνυμνοῦμέν σου, τὰ δεσμὰ καὶ τὴν ταφήν, λόγχην τε καὶ τοὺς ἥλους.

Ἐπ' ὤμων ὄν περ κατεδέξω Χριστέ, φέρειν ἅγιον Σταυρόν, καὶ ἐν τούτῳ ἀρθῆναι, καὶ σταυρωθῆναι σαρκί, προσπτυσσόμενοι, κομιζόμεθα ἰσχύν, κατ' ἐχθρῶν ἀοράτων.

Δόξα

Μονάδα τρισὶ χαρακτῆρσιν ὑμνῶ, καὶ Τριάδα ἐν μιᾷ, φύσει προσκυνουμένην, Θεὸν τὰ τρία ὁμοῦ, φῶς τρισήλιον, τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαυμάτων τὸ μέγιστον θαῦμα ἐν σοί, ὦφθη ἄσπιλε Ἀμνάς· τὸν γὰρ αἶροντα κόσμου τὴν ἁμαρτίαν, Ἀμνὸν ἀπεκύησας· ὃν δυσώπει ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων.

Καταβασία » Τὸν τύπον τοῦ θείου Σταυροῦ Ἰωνᾶς, ἐν κοιλίᾳ » τοῦ κήτους, τεταμέναις παλάμαις, προδιεχάραξε, » καὶ ἀνέθορε, σεσωσμένος τοῦ θηρός, τῇ δυνάμει » σου Λόγε.

Κοντάκιον. Αὐτόμελον. Ἦχος βαρὺς.

Οὐκέτι φλογίνη ῥομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ· αὐτῇ γὰρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ· θανάτου τὸ κέντρον, καὶ Ἄιδου τὸ νίκος ἐλήλαται· ἐπέστης δὲ Σωτὴρ μου βοῶν τοῖς ἐν Ἄιδῃ· Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.

Ὁ Οἶκος.

Τρεῖς σταυρούς ἐπήξατο, ἐν Γολγοθᾶ, ὁ Πιλάτος, δύο τοῖς Ληστεύσασι, καὶ ἓνα τοῦ Ζωοδότου· ὃν εἶδεν ὁ Ἄιδης, καὶ εἶπε τοῖς κάτω· Ὡ λειτουργοί μου καὶ δυνάμεις μου, τίς ὁ ἐμπήξας ἦλον τῇ καρδίᾳ μου; ξυλίνη με λόγχῃ ἐκέντησεν ἄφνω, καὶ διαρρήσομαι· τὰ ἔνδον μου πονῶ, τὴν κοιλίαν μου ἀλγῶ, τὰ αἰσθητήριά μου· μαιμάσσει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἀναγκάζομαι ἐξερεύξασθαι τὸν Ἀδάμ, καὶ τοὺς ἐξ Ἀδάμ, ξύλω δοθέντας μοι· ξύλον γὰρ τούτους εἰσάγει, πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ τῶν Νηστειῶν, τὴν Προσκύνησιν ἐορτάζομεν τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Στίχ. Τὸν Σταυρὸν γῆ σύμπασα προσκυνησάτω,

Δι' οὗ περ ἔγνωκε σὲ προσκυνεῖν, Λόγε.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς τεσσαρακονθήμερου Νηστείας, τρόπον τινά, καὶ ἡμεῖς σταυρούμεθα, νεκρούμενοι ἀπὸ τῶν παθῶν, πικρίας τε αἰσθησιν ἔχομεν ἀκηδιῶντες, καὶ καταπίπτοντες, προτίθεται ὁ τίμιος καὶ ζωοποιὸς Σταυρός, ὡσανεὶ ἀναψύχων, καὶ ὑποστηρίζων ἡμᾶς, καὶ ὑπομιμνήσκων ἡμᾶς, τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ παραμυθούμενος· εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν δι' ἡμᾶς ἐσταύρωται, πόσον χρηὴ ἡμᾶς δι' αὐτὸν πράττειν; κουφίζων τε τοὺς πόνους ἡμῶν, τῇ παραθέσει τῶν δεσποτικῶν θλίψεων, καὶ τῇ ὑπομνήσει καὶ ἐλπίδι τῆς διὰ τοῦ Σταυροῦ δόξης. Ὡς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀναβάς, ἐδοξάσθη διὰ τῆς ἀτίμου περιαγωγῆς, καὶ τοῦ πικρασμοῦ· οὕτω δεῖ καὶ ἡμᾶς πράσσειν, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν αὐτῷ, εἰ καὶ τι τέως πάσχομεν ἀηδές. Καὶ ἄλλως· καθάπερ οἱ τραχεῖαν καὶ μακρὰν ὁδὸν διανύοντες, καὶ τῷ καμάτῳ κεκμηκότες, εἶπου δένδρον εὐσκιόφυλλον εὐρῶσι, μικρὸν καθίσαντες ἀναπαύονται, καὶ ὡσανεὶ νεαροὶ γενόμενοι τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ διανύουσιν· οὕτω καὶ νῦν εἰς τὸν τῆς νηστείας καιρὸν, καὶ τὴν ἐπίπονον ὁδὸν καὶ τὸν διάυλον, ἐνεφυτεύθη μέσον παρὰ τῶν ἀγίων Πατέρων ὁ ζωηφόρος Σταυρός, ἄνεσιν καὶ ἀναψυχὴν ἡμῖν χορηγῶν, εὐσταλεῖς τε καὶ κούφους πρὸς τὸν ἐξῆς κάματον, τοὺς κεκοπιακότας παρασκευάζων. Ἡ ὡσπερ ἔστιν ἐπὶ Βασιλέως παρουσία, προπορεύονται τὰ ἐκείνου σημεῖα, καὶ σκῆπτρα, εἶτα καὶ αὐτὸς παραγίνεται, χαίρων, ἐπὶ τῇ νίκῃ καὶ ἀγαλλιώμενος, συνευφραίνεται ἅμα καὶ τὸ ὑπήκοον· οὕτω καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μέλλων ὅσον οὐπω τὸ κατὰ τοῦ θανάτου, ἐνδείξασθαι τρόπαιον, καὶ μετὰ δόξης προελθεῖν διὰ τῆς ἀναστασίμου ἡμέρας, προέπεμψε τὸ σκῆπτρον αὐτοῦ, τὴν βασιλικὴν Σημαίαν, τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν, περιχαρείας καὶ ἀναψυχῆς ἡμᾶς ὅτι πλείστης ἐμπλήσαντα, καὶ παρασκευάζοντα ἡμᾶς ἐτοιμοὺς γενέσθαι, καὶ αὐτὸν ὅσον οὐπω τὸν Βασιλέα εἰσδέξασθαι, καὶ ἀνευφημῆσαι περιφανῶς θριαμβεύσοντα. Ἐν μέσῃ δὲ τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς Ἑβδομάδι, ὅτι τῇ Μερόρᾳ πηγῇ ἔοικεν ἡ ἀγία Τεσσαρακοστή, διὰ τὴν συντριβὴν, καὶ τὴν ἐνοῦσαν ἡμῖν ἀπὸ τῆς νηστείας πικρίαν καὶ ἀκηδίαν· ὡσπερ οὖν ἐν ἐκείνῃ μέσῃ, ὁ θεῖος Μωϋσῆς τὸ ξύλον ἐνέβαλε, καὶ ἐγλύκανεν αὐτήν, οὕτω καὶ ὁ διαγαγὼν ἡμᾶς Θεὸς

τῆς νοητῆς Ἐρυθρᾶς, καὶ τοῦ Φαραώ, τῷ ζωοποιῷ Ξύλῳ τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῷ Σταυροῦ, γλυκαίνει τὴν ἀπὸ τῆς Τεσσαρακονθήμερου διὰ τῆς νηστείας πικρίαν, καὶ παραμυθούμενος ἡμᾶς ὡς ἐν ἐρήμῳ διάγοντας, ἕως οὗ πρὸς τὴν νοητὴν Ἱερουσαλήμ ἐπαναγάγη διὰ τῆς ἑαυτοῦ ἀναστάσεως. Ἦ, ἐπειδὴ ὁ Σταυρὸς Ξύλον ζωῆς λέγεται, καὶ ἔστιν, ἐκεῖνο δὲ τὸ ξύλον ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου τῆς Ἐδὲμ πεφυτευμένον ἐτύγχανεν, ἀρμοζόντως καὶ οἱ θεϊότατοι Πατέρες τὸ σταυρικὸν Ξύλον, ἐν μέσῳ τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς αὐτὸ κατεφύτευσαν, ὁμοῦ μὲν καὶ τῆς τοῦ Ἀδὰμ λιχνείας ὑπομιμνήσκοντες, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἐκείνου διὰ τοῦ παρόντος Ξύλου ἀναίρεσιν διαγράφοντες· τούτου γὰρ γευόμενοι, οὐ μᾶλλον ἀποθνήσκομεν, ἀλλὰ καὶ ζωογονούμεθα.

Τῇ αὐτοῦ δυνάμει, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς τῶν τοῦ πονηροῦ διαφύλαξον ἐπηρειῶν, καὶ τὰ θεῖά σου Πάθη, καὶ τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν προσκυνῆσαι ἀξίωσον, τὸ τεσσαρακονθήμερον εὐμαρῶς διανύσαντας στάδιον· καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου τριήμερος, ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριε, Ἴδου πυλωρούς, πατάξας θεῖα δυνάμει, καὶ τοὺς πάλαι ἐγείρας Προπάτορας, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Τῇ λύρᾳ τῶν ἁσμάτων χορεύοντες, ἀγαλλιασώμεθα, σήμερον λαοὶ τῆ τοῦ Σταυροῦ προσκυνήσει, τὸν ἐν τούτῳ παγέντα Χριστὸν δοξάζοντες, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

Ὁ δείξας τὸ θνητότητος ὄργανον, ζωῆς ἐργαστήριον, κόσμῳ ἀσπαστόν, τὸν σὸν Σταυρὸν Πανοικτίρμον, τοὺς αὐτὸν προσκυνοῦντας ἀγίασον, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος, φώτισον ἀγίασον, μόνε Ἰησοῦ, τοὺς προσκυνοῦντάς σου πιστῶς, τὸν Σταυρὸν καὶ τὰ θεῖα Παθήματα, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Δόξα

Μονάδα ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑμνῶ τὴν Θεότητα· φῶς γὰρ ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Υἱός, φῶς τὸ Πνεῦμα, τοῦ φωτὸς ἀμεροῦς διαμένοντος, ἐνότητι φυσικῇ, καὶ ἀκτίσι τρισὶ προσώπων λάμποντος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ πάντων Προφητῶν πολυώνυμον, σὺ ὑπάρχεις κήρυγμα· πύλη γὰρ Θεοῦ, στάμνος χρυσεῆ, γῆ ἁγία ἀνεδείχθης, Παρθένε θεόνυμφε, κήσασα ἐν σαρκί, Ἰησοῦν τὸν Χριστόν, τῶν Πατέρων Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

Καταβασία » Φλογώσεως ὁ Παῖδας ῥυσάμενος, σάρκα προ » σλαβόμενος, ἦλθεν ἐπὶ γῆς, καὶ Σταυρῷ προσηλω » θεῖς, σωτηρίαν ἡμῖν ἐδωρήσατο, ὁ μόνος εὐλο » γητὸς τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ωιδὴ η'. Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἁγία ἡμέρα.

Μύρα ἐν χερσὶ, τί κατέχετε ὅλως; τίνα δὲ ἐκζητεῖτε; νῦν ὁ φανεὶς Νεανίας, ἐν τῷ τάφῳ βοᾷ· Ἐξανέστη ὁ Χριστός, καὶ Θεὸς ἡμῶν, ἀναστήσας φύσιν βροτῶν, Ἴδου κευθμώνων.

Χαίροις τὸ τρισόλβιον, ξύλον καὶ θεῖον, Σταυρὲ φῶς τοῖς ἐν σκότει, ὁ τετραπέρατον κόσμον, τῇ ἐλλάμπει τῇ σῆ, τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ προδεικνὺς τὰς αὐγάς, ἀξίωσον πάντας πιστοὺς, φθάσαι τὸ Πάσχα.

Ταύτη τῇ ἡμέρᾳ, μυρίζει τὰ μύρα, τῆς θείας μυροθήκης, τὸ ζωομύριστον ξύλον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ὀσφρανθῶμεν τῆς αὐτοῦ θεοπνεύστου ὁδμῆς, αὐτὸν προσκυνοῦντες, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦρο Ἐλισσαΐε, Προφῆτα εἶπέ ἐμφανῶς· Τί τὸ ξύλον ἐκεῖνο, ὃ εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκες; Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· δι' οὗ βάθους τῆς φθορᾶς ἀνελκύσθημεν, αὐτὸν προσκυνοῦντες, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάλαι Ἰακώβ, προτυπῶν τὸν Σταυρὸν σου Χριστέ, Ἰωσήφ προσεκύνει, τῆς θείας ῥάβδου τὸ ἄκρον, σκηπτρον ταύτην φρικτόν, Βασιλείας τε τῆς σῆς προορώμενος· ὄν νῦν προσκυνοῦμεν, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Μίαν ἐν τρισί, χαρακτηῆσιν οὐσίαν, δοξάζω ἀσυγχύτως, μονοπροσώπως τὰ τρία· οὐδὲ τέμνω μορφῇ, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι· εἰς γὰρ ἐπὶ πάντων, Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐν μητράσιν, ἐδείχθης παρθένος, Θεόνυμφε Μαρία, ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖα, τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τῆς ἀγνείας τὴν σφραγίδα φυλάξασα· Σὲ μακαριοῦμεν, πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον. » Χεῖρας ἐν τῷ λάκκῳ βληθεῖς, τῶν λεόντων ποτέ, ὁ » μέγας ἐν Προφήταις, σταυροειδῶς ἐκπετάσας, » Δαυιὴλ ἀβλαβῆς, ἐκ τῆς τούτων καταβρώσεως σέ » σωσται, εὐλογῶν Χριστόν, τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶ » νας.

Ωιδὴ θ'. Φωτίζου φωτίζου.

Ἐν τάφῳ κατῆλθες, ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, καὶ συνέτριψας πάντα, κλεῖθρά τε καὶ τοὺς μοχλοὺς, καὶ τοὺς νεκροὺς ἐξανέστησας, Δόξα τῇ σῇ Ἐγέρσει βοῶντας, Χριστὲ Σωτῆρ παντοδύναμε.

Ὁ τάφος ζωὴν μοι, Χριστὲ ἀνέβλυσεν ὁ σός· ὁ κρατῶν τῆς ζωῆς γάρ, ἐπιστὰς ἐβόησας, τοῖς κατοικοῦσιν ἐν μνήμασιν· Οἱ ἐν δεσμοῖς, λύθητε· ἐγὼ γάρ, τοῦ κόσμου λύτρον ἐλήλυθα.

Ἐν ὕμνοις σκιρτάτω, πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ, τὸ ὁμώνυμον ξύλον, τοῦ Σταυροῦ θεώμενα, κατασπαζόμενον σήμερον· οὗ ὁ Χριστός, ὕψωσε τὴν κάραν, ὡς προφητεύει ὁ θεῖος Δαυῖδ.

Ἐν ξύλῳ τεθνήξας, ξύλον σε, εὔρηκα ζωῆς, Χριστοφόρε Σταυρέ μου, φυλακτῆρ μου ἄρρήκτε, κατὰ δαιμόνων ἰσχὺς κραταῖά· σὲ προσκυνῶν, σήμερον κραυγάζω Ἁγίασόν με τῇ δόξῃ σου.

Εὐφραίνου ἀγάλλου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τὸ τρισόλβιον ξύλον, προσκυνοῦσα σήμερον, τοῦ παναγίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ᾧ λειτουργεῖ, τάγματα Ἀγγέλων, καὶ μετὰ φόβου παρίστανται.

Δόξα

Τριάδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυνῶ, σὲ Θεότης ἀγία, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, σὺν τῷ ἁγίῳ τε Πνεύματι, μίαν ἀρχήν, μίαν βασιλείαν, τὴν τῶν ἀπάντων δεσπόζουσαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ μέγα, ἐν ᾧ κατώκησε Χριστός, σὺ ὑπάρχεις Παρθένε, ὡς Δαυὶδ ὁ θεῖος βοᾶ· δι' ἧς ἡμεῖς, ἀνυψώθημεν πρὸς Οὐρανόν, υἰοθετηθέντες, τῷ Πνεύματι παμμακάριστε.

Καταβασία » Ὡ Μήτηρ Παρθένε, καὶ Θεοτόκε ἀψευδής, ἡ τε » κοῦσα ἀσπόρως, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐν » Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκί, σὲ οἱ πιστοί, ἅπαντες » ἀξίως, σὺν τούτῳ νῦν μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον.

Καὶ τοῦ Σταυροῦ. Τοῖς Μαθηταῖς.

Σταυρὸν Χριστοῦ τὸν τίμιον, σήμερον προτεθέντα, ἰδόντες προσκυνήσωμεν, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, κατασπαζόμενοι πόθῳ, τὸν ἐν τούτῳ θελήσει, σταυρωθέντα αἰτούμενοι, Κύριον ἀξιῶσαι, πάντας ἡμᾶς, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον προσκυνῆσαι, καὶ φθάσαι τὴν Ἀνάστασιν, πάντας ἀκατακρίτως.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸ ξύλον ἐν ᾧ Πάνσεμνε, τὰς ἀχράντους παλάμας, ὑπὲρ ἡμῶν ἐξέτεινε, προσπαγεῖς ὁ Υἱὸς σου, νῦν εὐσεβῶς προσκυνοῦμεν· δὸς ἡμῖν τὴν εἰρήνην, καὶ τὰ κοσμοσωτήρια, φθάσαι πάνσεπτα Πάθη, καὶ τὴν λαμπράν, καὶ κοσμοχαρμόσυνον προσκυνῆσαι, τοῦ Πάσχα κυριώνυμον, καὶ φωσφόρον ἡμέραν.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστώμεν Στίχους η', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ', καὶ τοῦ Σταυροῦ Προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐν φωναῖς ἀλαλάξωμεν, ἐν ᾠδαῖς μεγαλύνωμεν, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ἀσπαζόμενοι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· Σταυρὲ πανσεβάσμιε, καθαγίασον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῇ δυνάμει σου, καὶ παντοίας ἐκ βλάβης ἐναντίων, διατήρησον ἀτρώτους, τοὺς εὐσεβῶς προσκυνούντάς σε. (δίς)

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Προσελθόντες ἀρύσατε, μὴ κενούμενα νάματα, τοῦ Σταυροῦ τῇ χάριτι, προερχόμενα, ἰδοὺ προκείμενον βλέποντες, τὸ εὖλον τὸ ἅγιον, χαρισμάτων τὴν πηγὴν, ἀρδομένην τῷ Αἵματι, καὶ τῷ ὕδατι, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων, τοῦ ἐν τούτῳ, ἐκουσίως ὑψωθέντος, καὶ τοὺς βροτοὺς ἀνυψώσαντος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἐκκλησίας ἐδραίωμα, βασιλέων κραταίωμα, μοναζόντων καύχημα, καὶ διάσωσμα, σὺ εἶ Σταυρὲ πανσεβάσμιε· διὸ προσκυνοῦντές σε, καὶ καρδίας

καὶ ψυχὰς, φωτιζόμεθα σήμερον, θεία χάριτι, τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος, καὶ τὸ κράτος, τοῦ δολίου καθελόντος, καὶ τὴν ἀρὰν ἀφανίσαντος.

Δόξα. Ἰδιόμελον, τοῦ Τριωδίου. Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν ὑψηλόφρονα γνώμην, τῶν κακίστων Φαρισαίων, ὁ πάντων Κύριος, παραβολικῶς ἐκφεύγειν ταύτην ἐδίδαξε, καὶ μὴ ὑψολοφρονεῖν, παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, πάντας ἐπαίδευσεν, ὑπογραμμὸς καὶ τύπος, ὁ αὐτὸς γενόμενος, μέχρι Σταυροῦ καὶ θανάτου, ἑαυτὸν ἐκένωσεν. Εὐχαριστοῦντες οὖν σὺν τῷ Τελῶνῃ εἶπωμεν· Ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἀπαθῆς διαμείνας Θεός, τῶν παθῶν ἡμᾶς ῥῦσαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη.

Ψαλλομένης δὲ τῆς Δοξολογίας ταύτης, ἀλλάσσει ὁ Ἱερεὺς τὴν στολὴν αὐτοῦ· καὶ λαβὼν θυμιατόν, θυμιᾷ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, καὶ τὸν Σταυρόν· εἶθ' οὕτω λαμβάνει αὐτὸν μετὰ δίσκου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ σὺν τῇ θήκῃ, καὶ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ Βήματος προπορευομένων αὐτοῦ λαμπάδων καὶ θυμιατοῦ, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὰς βασιλικὰς πύλας. Τελεσθείσης δὲ τῆς Δοξολογίας, καὶ τοῦ Τρισαγίου, λέγει ὁ Ἱερεὺς· Σοφία, ὀρθοί, καὶ ἡμεῖς ψάλλομεν τὸ Τροπᾶριον· Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου... ἐκ τρίτου· καὶ εἰσοδεύει ὁ Ἱερεὺς, φέρων τὸν τίμιον Σταυρὸν ἔμπροσθεν τῶν ἁγίων θυρῶν. Κάκεισε προευτρεπισθέντος τοῦ τετραπόδου, τίθεται ἐπάνω αὐτοῦ ὁ τίμιος Σταυρός.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρὸν Τροπᾶριον, ἐκ γ΄.

Ἦχος πλ. β΄.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Ἀνοιχθείσης δὲ τῆς θήκης, ἄρχεται προσκυνῶν ὁ Προεστῶς, καὶ ὁ Ἱερεὺς, βάλλοντες μετανοίας, γ΄, κατενώπιον τοῦ τιμίου Σταυροῦ· καὶ μετὰ τὸ ἀσπάσασθαι, πάλιν βάλλουσι μετάνοιαν ὁμοίως, καὶ εἰς τοὺς Χορούς, πρὸς μίαν. Εἶθ' οὕτως ἄρχονται οἱ Ἀδελφοί, προσκυνοῦντες δύο δύο, κατὰ τάξιν. Προσκυνούντων δὲ τῶν Ἀδελφῶν, ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Ποίημα Λέοντος Δεσπότη. Ἦχος β΄.

Δεῦτε πιστοί, τὸ ζωοποιὸν Εὐλὸν προσκυνήσωμεν· ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, ἐκουσίως χειρὰς ἐκτείνας, ὕψωσεν ἡμᾶς, εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα· οὐς πρὶν ὁ ἐχθρός, δι' ἡδονῆς συλήσας, ἐξορίστους Θεοῦ πεποίηκε. Δεῦτε πιστοί Εὐλὸν προσκυνήσωμεν, δι' οὗ ἠξιώθημεν, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντρίβειν τὰς κάρας. Δεῦτε πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἔθνων, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν· Χαίροις Σταυρὲ τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἢ τελεία λύτρωσις· ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τῇ σῇ δυνάμει, Ἰσραηλίτην λαόν, κραταιῶς ὑποτάττοντες. Σὲ νῦν μετὰ φόβου, Χριστιανοὶ ἀσπαζόμεθα, καὶ τὸν ἐν σοὶ προσπαγέντα Θεόν, δοξάζομεν λέγοντες· Κύριε, ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς, ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. δ΄.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται· χολῆς καὶ ὄξους γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων Οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· χλαῖναν ἐνδύεται χλεύης, καὶ ῥαπίζεται πηλίνῃ χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· τὸν νῶτον φραγγελοῦται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας δέχεται, ὀνειδισμοὺς καὶ κολαφισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ Λυτρωτὴς μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῇ οὐσίᾳ, προσιτός μοι γίνεται, καὶ πάσχει πάθη, ἐλευθερῶν με τῶν παθῶν· ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ ἀνόμων χειλέων ἐμπτύεται, καὶ δίδωσι τὸν νῶτον ὑπὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάστιγας. Τοῦτον ἡ Ἄγνη καὶ Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα, ὀδυνηρῶς ἐφθέγγετο· Οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο πεποίηκας; ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς, ἄπνους ἄμορφος φαίνῃ, οὐκ ἔχων εἶδος οὐδὲ κάλλος. Οἶμοι τὸ ἐμόν φῶς! οὐ δύναμαι ὑπνοῦντα καθορᾶν σε· τὰ σπλάγχνα τιτρώσκομαι, καὶ δεινὴ μοι ῥομφαία τὴν καρδίαν διέρχεται. Ἀνυμνῶ σου τὰ Πάθη, προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. Εἰρμολογικόν.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνε Φιλάνθρωπε.

Εἶτα ἡ συνήθης Ἐκτενής, ἡ Λιτὴ μετὰ τοῦ Ἑωθινοῦ Ἰδιομέλου, καὶ ἡ Α' Ὄρα, ἐν ἧ ἀναγινώσκεται ἡ Κατήχησις τοῦ Στουδίτου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Σταυροῦ ἡ σ' Ὀιδή.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε κεκράξομαι, ὁ Θεός μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου

τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Δ', 14 Ε', 6).

Ἀδελφοί, ἔχοντες Ἀρχιερέα μέγαν, διεληλυθότα τοὺς Οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν Ἀρχιερέα, μὴ δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα, χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ

παρόρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Πᾶς γὰρ Ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος, ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν· μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικείται, ἀσθένειαν· καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἀαρών. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι Ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱὸς μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ Ἰερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος β'.

Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς.

Εὐαγγέλιον. Κατὰ Μάρκον.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὅς τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν...

Κοινωνικὸν

Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

Τὴν αὐτὴν Σταυροπροσκύνησιν ποιοῦμεν ἡμέρας δ'· τῇ Κυριακῇ, ἥτοι σήμερον, τῇ Δευτέρᾳ, τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ, ψάλλοντες εἰς τὴν Α' Ὑμνον, ἀντὶ τοῦ «Τὰ διαβήματά μου...» τό, «Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν...».

Τῆς ΑΥΤῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Κατανυκτικὰ δ', τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, τοῦ Τριωδίου γ', καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, τοῦ Τριωδίου.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, ὁ ἐπὶ Σταυροῦ ἐκουσίως, ὑφαπλώσας τὰς παλάμας σου, τοῦτον κατανύξει καρδίας, προσκυνεῖν ἡμᾶς ἀξίωσον, λελαμπρυσμένους καλῶς, νηστείαις καὶ δεήσεσι, καὶ ἐγκρατεία, καὶ εὐποιῖα, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος.

Κύριε, τῶν ἁμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, κατὰ τὸ πλῆθος ἐξάλειψον, τῶν σῶν οἰκτιρῶν Πανοικτίρμον, καὶ τὸν Σταυρόν σου ἀξίωσον, ἐν καθαρᾷ τῇ ψυχῇ, καὶ βλέπειν καὶ προσπτύσσεσθαι, ἐν τῇ παρουσίᾳ τῆς ἐγκρατείας, Ἑβδομάδι ὡς φιλόνητος.

Ἔτερον Προσόμοιον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Μέγιστον θαῦμα.

Μέγιστον θαῦμα! τὸ εὖλον ὀράται, ἐν ᾧ Χριστὸς σαρκὶ ἐσταυρώθη προσκυνεῖ ὁ κόσμος καὶ φωτιζόμενος ἀνακράζει Ὡ τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει! καὶ θεωρούμενος δαίμονας καίει, καὶ ἐκτυπούμενος, τούτους

φλέγων δείκνυται. Μακαρίζω σε τὸ ἄχραντον Εὐλον, τιμῶ καὶ προσκυνῶ ἐν φόβῳ, καὶ Θεὸν δοξάζω, τὸν διὰ σοῦ μοι χαριζόμενον, ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ΄.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἴσοδος· Φῶς ἰλαρόν... καὶ τὸ Προκείμενον.

Ἦχος πλ. δ΄

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ Ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα. Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. δ΄

Ατενίσαι τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν, οὐ τολμῶ ὁ τάλας ἐγώ, ἐκ τῶν πονηρῶν μου πράξεων· ἀλλ' ὡς ὁ Τελώνης στενάξας κραυγάζω σοι. Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ φαρισαϊκῆς ὑποκρίσεως ῥῦσαί με, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος. **(δίς)**

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε κεχαριτωμένη, Μήτηρ ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς προοδηλωται.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου Τριαδικά· καὶ μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικὰ καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Τὸ πάνσεπτον πιστοί, προσκυνήσωμεν Εὐλον, ἐν ᾧ ὁ Ποιητής, τῶν ἀπάντων ὑψώθη· πρόκειται ἀγιάζον, τοὺς προσιόντας ψυχῇ καὶ σώματι, ῥύπον ἀποκαθαῖρον, τῆς ἁμαρτίας τῶν νηστευόντων πιστῶς, καὶ ἀνυμνούντων πάντοτε Χριστόν, τὸν μόνον εὐεργέτην.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τῆς γῆς κατήλθε, καὶ Ἄγγελος φωτός, τῇ Θεοτόκῳ ἐβόα· Χαῖρε εὐλογημένη, ἡ τὴν παστάδα μόνη φυλάξασα, σύλληψιν συλλαβοῦσα, τὸν πρὸ αἰώνων Θεὸν καὶ Κύριον· ἵνα τῆς πλάνης σῶση ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Μεσοπονήσαντες, νῦν τὴν ἐγκράτειαν, καὶ εἰς προσκύνησιν, Χριστέ μου φθάσαντες, τοῦ ζωηφόρου σου Σταυροῦ, προσπίπτοντες βοῶμέν σοι· Μέγας εἶ Φιλάνθρωπε, καὶ μεγάλα τὰ ἔργα σου, ὅτι ἐφάνέρωσας τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον· ὃν φόβῳ προσκυνοῦντες κραυγάζομεν· Δόξα τῇ ἄκρῃ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς ἀγεώργητος, Παρθένε ἄμπελος, τὸν ὠραιότατον, βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν, τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, πάντων τὸν εὐφραίνοντα, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα· ὅθεν ὡς αἰτίαν σε τῶν καλῶν μακαρίζοντες, αἰεὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ α' Ὡιδή.

Τριώδιον. Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὡιδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἦ φωτοφόρος τοῦ Σταυροῦ προσκύνησις, πᾶσιν ἐπέφανεν, ἡλιακὴν αἴγλην, σωτηρίας πέμπουσα, καὶ πάντα καταυγάζουσα, τοὺς παθῶν ἀμαυρώσει, κεκρατημένους· συνδράμωμεν, τοῦτον καθαρῶς κατασπάσασθαι.

Τῇ τῆς νηστείας καθαρθέντες χάριτι, καθαρωτάτῳ νοῖ, τῷ καθαρῷ μόνῳ, δεῦτε ἐκβοήσωμεν, φωνὴν εὐχαριστήριον· Σὺ τὸ Αἷμά σου Λόγε, ὑπὲρ ἡμῶν πάντων δέδωκας, σὺ καὶ τῷ Σταυρῷ ἀγιάζεις ἡμᾶς.

Συμποδιοθεῖς ταῖς προσβολαῖς τοῦ ὄφεως, τραῦμα ἐξαίσιον, διαπαντὸς κεῖμαι, Σῶτερ ὁ τὴν ἐκπτώσιν, τῶν πρωτοπλάστων πάθει σου, τοῦ Σταυροῦ ἀνορθώσας, ἀνόρθωσον, καὶ ὀδήγησον, σοῦ πρὸς θελημάτων ἐκπλήρωσιν.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ σου Κύριε, ἡ Ἀπειρόγαμος, καὶ τὰς ἐν σοὶ τρώσεις, καθορῶσα Δέσποτα, τιτρωσκομένη ἔλεγεν· Οἴμοι τέκνον! ὠδῖνας, ἀποφυγοῦσα τῷ τόκῳ σου, νῦν ὀδυνηρῶς κατατρύχομαι.

Ἔτερον. Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Αἰσωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ ποιήσαντι.

Ἐβδομὰς ἀγία, καὶ φωσφόρος αὕτη, τὸν Σταυρόν τὸν τίμιον, προτιθεμένη κόσμῳ· δεῦτε ἀσπασώμεθα, φόβῳ τε καὶ πόθῳ, τὰς ψυχὰς φωτιζόμενοι, τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα Χριστόν, ἐν ἄσμασι δοξάζοντες.

Τὸν Σταυρόν σου πάντες, προσκυνοῦμεν Χριστέ, προπομπὴν ποιούμενοι, τῆς Ἀναστάσεώς σου, ὑμνοῦμεν τοὺς ἤλους σου, τιμῶμεν καὶ τὴν λόγχην σου, τὰ χεῖλη καὶ τὰ ὄμματα, ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, ἐν τούτοις ἀγνιζόμενοι.

Δόξα

Τριάς ἢ ἐν Μονάδι, οὐσίας ὑμνουμένη, Πάτερ Υἱὲ σὺν Πνεύματι, τῷ ὑπερπαναγίῳ, ἀναρχε ἀΐδιε, ἄκτιστε Θεότης, ἢ τοῦ φωτὸς πηγὴ καὶ ζωὴ. Σὲ προσκυνοῦμεν πάντες βροτοί, τὴν τὸ πᾶν οὐσιώσασαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦμνουμέν σε Παρθένε, Θεοτόκε ἀγνή, Χερουβικὸν ὄχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐτέχθη· σὺ γὰρ μόνη γέγονας, πηγὴ ἀφθαρσίας, πηγάζουσα πᾶσι ζωὴν, ἀφ' ἧς ἀρῶμενοι, ἰάματα λαμβάνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τεσσαράκοντα νηστειῶν σταδίου, μέσον διΐππεύοντες, δεῦτε τῇ διαθέσει, Χριστῷ συναπίωμεν, πρὸς τὸ θεῖον Πάθος· ἵνα συσταυρωθέντες αὐτῷ, κοινωνοὶ γενώμεθα, τῆς αὐτοῦ Ἀναστάσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι θαυμαστὰ τέ » ρατα, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ· πόντῳ γὰρ ἐκάλυψε » τοὺς ὑπεναντίους, καὶ ἔσωσε τὸν Ἰσραήλ· αὐτῷ » μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ωιδὴ ἡ'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τὸν ἰοβόλοισ πάθεσι, καὶ ψυχὴν, καὶ διάνοιαν, τετραυματισμένην κεκτημένον Κύριε, ἐλέησον οἴκτειρον, τῷ σῶ Σταυρῷ θωράκισον, καὶ ταῖς ἐκ πλευρᾶς σου κενωθείσαις ῥάνισι, προθύμως ἵνα μέλπῳ Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους πάλαι σε, Μωϋσῆς προετύπωσε, χεῖρας ἀνυψῶν, καὶ Ἀμαλήκ τροπούμενος, Σταυρὸ πανσεβάσμιε· ὃν προσκυνοῦντες σήμερον, τρέπομεν δαιμόνων τὰ ἀλλόφυλα στίφη, καὶ πίστει μελωδοῦμεν Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὑπὸ παθῶν κλονούμενον, ὑπ' ἐχθρῶν σκελιζόμενον, ὑπὸ συνηθείας πονηρᾶς ἐλκόμενον, οἴκτειρησον Εὐσπλαγχνε, τῷ σῶ Σταυρῷ θωράκισον, ὅπως μελωδῶ ἐν ἀκλονήτῳ καρδίᾳ· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὀδυνηρῶς στενάζουσα, μητρικῶς ὀλολύζουσα, καὶ τὴν ἐκ σῶν σπλάγχχνων, συνοχὴν μὴ φέρουσα, Σταυρῷ, ἐνητένιζες, τῷ ἐκ τῆς σῆς τεχθέντι γαστρὸς, Τέκνον, ἐκβοῶσα, τί τὸ ὄραμα τοῦτο; πῶς πάσχεις ὁ τῆ φύσει, ἀπαθής; πάντων θέλων, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, φθορᾶς ἐλευθερῶσαι.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων.

Τῇ Ἐκκλησίᾳ προτεθέντα, τὸν Σταυρὸν Χριστοῦ θεώμενοι, φόβῳ καὶ πίστει ἀδελφοί, προσελθόντες προσκυνήσωμεν, αὐτῷ ἀναβοῶντες· Σὺ τὴν ζωὴν ἐξήνθησας, τοῖς βροτοῖς φωτοφόρε.

Τροπαιοφόρον ἐν πολέμοις, οὐρανός σε καθυπέδειξε, ζωοποιὲ ἡμῶν Σταυρέ, Βασιλέων ὄπλον ἄμαχον, ἐχθρῶν ὁ καθαιρέτης, Ἐκκλησιῶν τὸ κέρας, καὶ τῶν πιστῶν σωτηρία.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Πατέρα ἅγιον δοξάζω, καὶ Υἱὸν ἅγιον σέβω, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ὑμνῶ, ὁμοούσιον Τριάδα ἀπλήν, Θεὸν ἕκαστον τούτων, φῶτα καὶ φῶς, ὡς ἐξ Ἥλιου ἐνὸς προϊόντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη ἀδιόδευτε· χαῖρε βάτε ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ στάμνος ἡ χρυσῆ· χαῖρε ὄρος ἀλατόμητον· χαῖρε Θεοτόκε ἐλπίς ἀρρύαγής, καὶ τεῖχος τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν Νηστείαν ἐκμεσάσαντες, εὐθαρσῆσωμεν τῷ πνεύματι, πρὸς τὸ ἐξῆς νεανικῶς, εὐδρομοῦντες σὺν Θεῷ ἀδελφοί· ὅπως καὶ τὸ Πάσχα περιχαρῶς ὀψώμεθα, τοῦ Χριστοῦ ἀναστάντος.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως, ἐν Ὑψίστοις δοξα » ζόμενον Θεόν, οἱ Οὐρανοὶ τῶν Οὐρανῶν, γῆ, καὶ » ὄρη, καὶ βουνοί, καὶ βυθός, καὶ πᾶν γένος ἀνθρώ » πων ὕμνοις αὐτὸν ὡς Κτίστην καὶ Ποιητὴν, εὐλο » γεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς » αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἐγγόνους πάλαι Ἰακώβ, εὐλογῶν προδιετύπου τρανώτατα, Σταυρὸν τὸν τίμιον· δι' οὗ Οἰκτίρμον, ἡμᾶς εὐλόγησον, ἁγιασμοῦ παρεκτικὴν, χάριν παρεχόμενος, τοῖς προσκυνοῦσιν αὐτόν, καὶ τῶν πάντων Λυτρωτὴν σε δοξάζουσι.

Νηστείας ὕδατι πιστοί, καθαρθέντες καὶ ψυχὴν καὶ διάνοιαν, τὸ ζωοδώρητον, καὶ θεῖον Εὐλόν, περιπτυσώμεθα· πρόκειται πᾶσιν ἐμφανῶς, βρῦον θεῖαν ἄφεισιν, καὶ φῶς οὐράνιον, καὶ ζωὴν καὶ ἀληθῆ ἀγαλλίασιν.

Κριτὴν σε οἶδα φοβερόν, ἐλευσόμενον ἐν δόξῃ Θεότητος, πάντων τὰ κρύφια, ἐλέγχειν τότε, μέλλοντα Κύριε· διό σοι κράζω Ἀγαθέ· Ἡμαρτον συγχώρησον· μὴ θριαμβεύσης μου, τὰ πολλὰ καὶ χαλεπὰ πλημμελήματα.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄρνα πάλαι ἡ Ἀμνάς, θεωροῦσα πρὸς σφαγὴν καθελκόμενον, καὶ σκοτιζόμενον, ἡλίου φέγγος, κλαίουσα ἔλεγεν· Ἥλιε, δόξης Ἰησοῦ, ἔδυσ θανατούμενος· ἀλλὰ ἀνάτειλον, τῆς ἐγέρσεως τὸ φῶς τοῖς ποθοῦσί σε.

Εἰρμός ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Εἰς τὸν τόπον οἱ πόδες οὗ ἔστησαν, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, προσκυνήσωμεν ἅπαντες σήμερον, τὸν σεπτότατον Σταυρόν, ὡς Δαυῖδ ἀνακράζει, ὁ θεοφωνότατος· καὶ γὰρ ὁ ἅπαντα περιέχων δρακί, ἐν τούτῳ βέβηκεν.

Οἱ τὴν γῆν κατοικοῦντες προσέλθετε, τῇ νηστεία καθαροί, καὶ προκείμενον βλέποντες σήμερον, τὸν πανσέβαστον Σταυρόν, προσκυνήσατε φόβῳ, καὶ πίστει εὐφραίνεσθε, καὶ συναγάλλεσθε, τὸν ἁγιασμόν ταῖς ψυχαῖς ἀρνούμενοι.

Δόξα

Τῆ οὐσία Μονάς ἐστὶν ἄτμητος, ἢ ὑπέρθεος Τριάς, ἐνουμένη τῆ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς, μὴ τρωμένη γὰρ τμᾶται, ἐν οὐσα τρισσεύεται, αὕτη Πατήρ ἐστὶν, ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἢ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε; καὶ μητέρα πλήν ἀνδρός; Μαριὰμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον· ἀλλὰ φράζε μοι τό, Πῶς; Μὴ ἐρεῦνα τὰ βάθη, τῆς θεοτοκίας μου· τοῦτο πανάληθες, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἢ κατάληψις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαριστήριον αἶνον προσάξωμεν, τῷ Θεῷ πᾶς ὁ λαός, ὅτι βλέποντες νῦν ἀσπαζόμεθα, τὸν πανάγιον Σταυρόν· γνῶτε οὖν καὶ ἠτᾶσθε, ἐν τούτῳ οἱ δαίμονες· ἔθνη τὰ βάρβαρα γνῶτε, καὶ ἠτᾶσθε, δι' οὗ μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέ σε, ἐν τῇ βάτῳ Μωϋσῆς, » τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, συλλαβοῦσαν » ἐν γαστρὶ Δανιὴλ δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον· » ῥάβδον βλαστήσασαν Ἡσαΐας, κέκραγε, τὴν ἐκ » ῥίξης Δαυῖδ.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος πλ. β΄

Ἀρίστην ὁδὸν ὑψώσεως Χριστέ, τὴν ταπεινώσιν ἔδειξας, σεαυτὸν κενώσας, καὶ μορφὴν δούλου λαβών, τοῦ Φαρισαίου τὴν μέγλαυχον εὐχὴν μὴ προσιέμενος, τοῦ δὲ Τελώνου τὸν συντετριμμένον στεναγμόν, ὡς ἱερεῖον ἄμωμον, ἐν τοῖς ὑψίστοις προσδεχόμενος· διὸ καγὼ βοῶ σοι· Ἰλάσθητι ὁ Θεός, ἰλάσθητι, Σωτήρ μου καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Μαρτύρων σου, πᾶσα ἡ Κτίσις ἐορτάζει, οἱ Οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις. Αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀρχαγγελικὸν λόγον ὑπεδέξω, καὶ Χερουβικὸς θρόνος ἀνεδείχθη, καὶ ἐν ἀγκάλαις σου ἐβάστασας Θεοτόκε, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος βαρῦς.

Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης, λαὸν ἡμαρτηκότα, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης ἡμᾶς, ἀγαθὸς ὑπάρχων· Σὲ γὰρ δοξάζει πᾶσα ἡ γῆ, καὶ δεόμεθα· Φεῖσαι ἡμῶν Ἄγιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς ξα΄.

Ἐπὶ τῷ Θεῷ τὸ σωτήριόν μου καὶ ἡ δόξα μου.

Στίχ. Οὐχὶ τῷ Θεῷ ὑποταγήσεται ἡ ψυχὴ μου;

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΔ΄, 2432).

Τάδε λέγει Κύριος Σαβαώθ· Ὅν τρόπον εἶρηκα, οὕτως ἔσται, καὶ ὄν τρόπον βεβούλευμαι, οὕτω μενεῖ, τοῦ ἀπολέσαι τοὺς Ἀσσυρίους ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἐμῆς, καὶ ἐπὶ τῶν ὀρέων μου· καὶ ἔσονται εἰς καταπάτημα, καὶ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῶν ὁ ζυγὸς αὐτῶν, καὶ τὸ κῦδος αὐτῶν ἀπὸ τῶν ὤμων ἀφαιρεθήσεται. Αὕτη ἡ βουλή, ἣν βεβούλευται Κύριος ἐφ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην, καὶ αὕτη ἡ χεὶρ ἡ ὑψηλή, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· ἃ γὰρ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος βεβούλευται, τίς διασκεδάσει; καὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν ὑψηλὴν τίς ἀποστρέψει; Τοῦ ἔτους, οὗ ἀπέθανεν Ἄχαζ ὁ βασιλεὺς, ἐγενήθη τὸ ῥῆμα τοῦτο. Μὴ εὐφρανθείητε πάντες οἱ ἀλλόφυλοι· συνετρίβη γὰρ ὁ ζυγὸς τοῦ παίοντος ὑμᾶς· ἐκ γὰρ σπέρματος ὄφews ἐξελεύσεται ἔγγονα ἀσπίδων, καὶ τὰ ἔγγονα αὐτῶν ἐξελεύσονται ὄφεις πετώμενοι. Καὶ βοσκηθήσονται πτωχοὶ δι' αὐτοῦ, πένητες δὲ ἄνθρωποι ἐπὶ εἰρήνης ἀναπαύσονται· ἀνελεῖ δὲ τὸ σπέρμα σου ἐν λιμῶ, καὶ τὸ κατάλειμμα σου ἀνελεῖ. Ὀλολύξατε πύλαι πόλεων, κεκραγέτωσαν πόλεις τεταραγμέναι, οἱ ἀλλόφυλοι πάντες, ὅτι ἀπὸ Βορῶα καπνὸς ἔρχεται, καὶ οὐκ ἔστι τοῦ εἶναι. Καὶ τί ἀποκριθήσονται βασιλεῖς ἐθνῶν; ὅτι Κύριος ἐθεμελίωσε τὴν Σιών, καὶ δι' αὐτοῦ σωθήσονται οἱ ταπεινοὶ τοῦ λαοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ξβ'.

Στίχ. Οὕτως εὐλογήσω σε ἐν τῇ ζωῇ μου.

Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡΑς ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου τὰ παρόντα. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Μέσον διῆππεύοντες σήμερον, ἡμερῶν τῆς ἐγκρατείας, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, τὸν ἐν τούτῳ ὑψωθέντα, μέσον γῆς ὡς κρατιόν, Σωτῆρα, καὶ Θεὸν δοξολογήσωμεν, βοῶντες· Θεωροὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τῶν Παθημάτων σου Δέσποτα, καὶ τῆς σεπτῆς Ἀναστάσεως, δωρούμενος, ἰλασμὸν ἡμῖν, καὶ μέγα ἔλεος.

Ὅμοιον

Πάθη ταπεινώσωμεν σώματος, τῶν βρωμάτων ἀποχῆ, καὶ ἡδονῶν ἀποστροφῆ, καὶ τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ περιπτυξώμεθα πιστῶς· ὁρᾶται, ἐμφανῶς γὰρ προσκυνούμενος, καὶ πάντας, ἀγιάζει θεία χάριτι· καὶ τῷ Κυρίῳ βοήσωμεν· Εὐχαριστοῦμέν σοι Εὐσπλαγχνε, τῷ σφίζοντι, διὰ τούτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον, Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν Θεοτόκον.

Νῦν τὸν Σταυρὸν προσκυνούμενος, πάντες κραυγάζομεν· Χαῖρε ξύλον τῆς ζωῆς· χαῖρε σκῆπτρον ἅγιον τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε βροτῶν δόξα ἐπουράνιε· χαῖρε Ἀνάκτων τὸ καύχημα· χαῖρε τὸ κράτος τῆς πίστεως· χαῖρε ὄπλον ἀήττητον· χαῖρε τῶν ἐχθρῶν φυγαδευτήριον· χαῖρε φέγγος λαμπρόν,

σωτήριον τοῦ κόσμου· χαῖρε Μαρτύρων τὸ μέγα κλέος· χαῖρε σθένος Δικαίων· χαῖρε Ἀγγέλων λαμπρότης· χαῖρε πάνσεπτε.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμὸς ξγ'.

Εἰσάκουσον, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου, ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ.

Στίχ. Ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχὴν μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Η', 21 Θ', 7).

Εἶπε Κύριος ὁ Θεός, διανοηθεῖς· Οὐ προσθήσω ἔτι καταράσασθαι τὴν γῆν, διὰ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος· οὐ προσθήσω οὖν ἔτι πατάξαι πᾶσαν σάρκα ζῶσαν, καθὼς ἐποίησα. Πάσας τὰς ἡμέρας τῆς γῆς, σπέρμα καὶ θερισμός, ψῦχος καὶ καῦμα, θέρος καὶ ἔαρ, ἡμέραν καὶ νύκτα οὐ καταπαύσωσι. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεός τὸν Νῶε, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς· καὶ ὁ φόβος ὑμῶν, καὶ ὁ τρόμος ἔσται ἐπὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης· ὑπὸ χειρᾶς ὑμῖν δέδωκα· καὶ πᾶν ἔρπετόν, ὃ ἔστι ζῶν, ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν· ὡς λάχανα χόρτου δέδωκα ὑμῖν τὰ πάντα. Πλὴν κρέας ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φάγεσθε· καὶ γὰρ τὸ ὑμέτερον αἷμα τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἐκ χειρὸς πάντων τῶν θηρίων ἐκζητήσω αὐτό, καὶ ἐκ χειρὸς ἀνθρώπου ἀδελφοῦ ἐκζητήσω τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἐκχέων αἷμα ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐκχυθήσεται· ὅτι ἐν εἰκόνι Θεοῦ ἐποίησα τὸν ἄνθρωπον. Ὑμεῖς δὲ αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ξδ'.

Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς.

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος, ὁ Θεός, ἐν Σιών.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΙΑ', 19 ΙΒ', 6).

Υἱὸς δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, διωγμὸς δὲ ἀσεβοῦς εἰς θάνατον. Βδέλυγμα Κυρίῳ διεστραμμέναι ὁδοί· δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Χειρὶ χειρᾶς ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται κακῶν· ὁ δὲ σπείρων δικαιοσύνην, λήψεται μισθὸν πιστόν. Ὡσπερ ἐνώτιον χρυσοῦν ἐν ῥίνι ὕος, οὕτω γυναικὶ κακόφρονι κάλλος. Ἐπιθυμία δικαίων πᾶσα ἀγαθή· ἐλπίς δὲ ἀσεβῶν ἀπολεῖται. Εἰσὶν, οἳ τὰ ἴδια σπείροντες πλεονα ποιοῦνται· εἰσὶ δὲ καὶ οἳ συνάγοντες τὰ ἀλλότρια, ἐλαττονοῦνται. Ψυχὴ εὐλογουμένη πᾶσα ἀπλή· ἀνὴρ δὲ θυμώδης οὐκ εὐσχήμων. Ὁ συνέχων σῖτον, ὑπολείποιο αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν· εὐλογία δὲ εἰς κεφαλὴν τοῦ μεταδιδόντος. Τεκταινόμενος ἀγαθὰ, ζητεῖ χάριν ἀγαθὴν· ἐκζητοῦντα δὲ κακὰ καταλήψεται αὐτόν. Ὁ πεποιθὼς ἐπὶ τῷ πλούτῳ αὐτοῦ, οὗτος πεσεῖται· ὁ δὲ ἀντιλαμβανόμενος δικαίων, οὗτος ἀνατελεῖ. Ὁ μὴ συμπεριφερόμενος τῷ ἑαυτοῦ οἴκῳ, κληρονομήσει ἄνεμον· δουλεύσει δὲ

ἄφρων φρονίμῳ. Ἐκ καρποῦ δικαιοσύνης φύεται δένδρον ζωῆς· ἀφαιροῦνται δὲ ἄωροι ψυχαὶ παρανόμων. Εἰ ὁ μὲν δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβῆς καὶ ἁμαρτωλὸς ποῦ φανεῖται; Ὁ ἀγαπῶν παιδείαν, ἀγαπᾷ αἴσθησιν, ὁ δὲ μισῶν ἐλέγχους, ἄφρων. Κρείσσων ὁ εὐρίσκων χάριν παρὰ Κυρίου· ἀνὴρ δὲ παράνομος παρασιωπηθήσεται. Οὐ κατορθώσει ἄνθρωπος ἐξ ἀνόμου· αἱ δὲ ῥίζαι τῶν δικαίων οὐκ ἐξαρθήσονται. Γυνὴ ἀνδρεία στέφανος τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς· ὥσπερ δὲ ἐν ξύλῳ σκώληξ, οὕτως ἄνδρα ἀπόλλυσι γυνὴ κακοποιός. Λογισμοὶ δικαίων κρίματα· κυβερνῶσι δὲ ἀσεβεῖς δόλους. Λόγοι ἀσεβῶν δόλιοι εἰς αἷμα· στόμα δὲ ὀρθῶν ῥύσεται αὐτούς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὶς. Ἦχος πλ. δ΄.

Μεγαλοδρόμων Φαρισαῖος, ἐβδελύχθη καυχησάμενος, καὶ Τελώνης ταπεινόφρων, διὰ σιγῆς ἐδικαιώθη προσευξάμενος· διὸ τῶν ἐκατέρων μαθοῦσα ψυχὴ μου τὸ διάφορον, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐλοῦ καὶ κατάσπαζε· Χριστὸς γὰρ ταπεινοῖς ἐπηγγείλατο, διδόναι χάριν ὡς φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσασθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐγὼ Παρθένε ἁγία Θεοτόκε, τῇ σκέπῃ σου προστρέχω· οἶδα ὅτι τεύξομαι τῆς σωτηρίας· δύνασαι γὰρ ἀγνὴ βοηθῆσαί μοι.

ΤΗΤΙ ΤΡΙΤΗΤΙ ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὰ Τριαδικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, εἰς τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικὰ καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα.

Ἐγκρατεῖα λαμπρύναντες, τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τὸν Σταυρὸν προσκυνήσωμεν, τὸν σωτήριον, ἐν ᾧ Χριστὸς προσηλώθη, καὶ βοήσωμεν αὐτῷ· Χαῖρε νηστευόντων ἡ τρυφή, καὶ βεβαία βοήθεια· Χαῖρε ἀναιρέτα τῶν παθῶν, τῶν δαιμόνων ἀντίπαλε· χαῖρε Ξύλον μακάριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα, τὸ τῆς Πίστεως, καὶ σεβάσμιον δώρημα, τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν πιστοί· Χαῖρε ἡ τὴν πέτραν τῆς ζωῆς, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα· χαῖρε τῶν περάτων ἡ ἐλπίς, θλιβομένων ἀντίληψις· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα

Καθίσματα

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ὡσπερ ζῶν τῆς κτίσεως, τὸν σὸν Σταυρὸν προκείμενον, ἡ Οἰκουμένη ἀσπάζεται Κύριε, καὶ προσκυνοῦσα κράζει σοι· Τῇ αὐτοῦ ἐνεργείᾳ, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, τοὺς εὐλογοῦντάς σε, διὰ τῆς ἐγκρατείας συντήρησον Πολυέλεε.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Χαῖρε ἡ δι' Ἀγγέλου, τὴν χαρὰν τοῦ κόσμου δεξαμένη· χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν Ποιητὴν σου καὶ Κύριον· χαῖρε ἡ ἀξιοθεῖσα γενέσθαι Μήτηρ Θεοῦ.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ β' Ὡδὴ.

Τριώδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ β'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός. » Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, ὁ πάλαι τὸν » Ἰσραήλ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ διαγαγὼν, καὶ σὼ » σας καὶ θρέψας, καὶ ἐκ δουλείας πικρᾶς, ἐλευθε » ρώσας Φαραῶ.

Μέσον τῆς Κτίσεως, ὃν καθυπέμεινας Σταυρὸν, Μεσσία Λόγε Θεοῦ, τῷ τῆς Νηστείας σήμερον μεσασμῶ, πιστῶς προσκυνοῦμεν, αἰτούμενοι κατιδεῖν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν.

Ῥάβδῳ δυνάμεως, προτυπωθείσῃ τῷ Μωσῇ, τὴν θάλασσαν τῶν παθῶν, διατεμόντες φθάσωμεν πρὸς γῆν, τῆς ἐπαγγελίας, καὶ μάννα τοῦ νοητοῦ, ἐμφορηθῶμεν δαψιλῶς.

Τίς μὴ θρηνήσει σε; τίς μὴ πενθήσει σε ψυχὴ, ποθοῦσαν τὰ πονηρά, οὐκ ἐκζητοῦσαν πόθῳ, τὰ ἀγαθὰ, δικαίου Κριτοῦ δέ, καταφρονοῦσαν ἀεὶ μακροθυμοῦντος ἐπὶ σοί;

Θεοτοκίον.

Σάρκα γενόμενον, ἀναλλοιώτως τὸν Χριστόν, Παρθένε κυοφορεῖς· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, σαρκικῶν παθῶν ἀπαλλάξαι, τοὺς προσκυνοῦντας Σταυρὸν, ὃν καθυπέμεινε σαρκί.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἦχος πλ. δ'. Ἴδετε ἴδετε.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τῇ Οἰκουμένῃ, τὸν Σταυρὸν μου παρασχὼν, ὄπλον σωτηρίας, εἰς τὸ νῦν προσκυνεῖσθαι αὐτόν, ὅπως οἱ ἀσπαζόμενοι, καταργῶσι τοῦ ἐχθροῦ μηχανήματα.

Μέγας εἶ Κύριε, καὶ πολυέλεος, ὅτι δέδωκας τὸν ζωοποιόν σου, προσκυνεῖσθαι νῦν Σταυρὸν, ἔνθα σου αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες ἠλώθησαν· ἐν ᾧ τὸ αἷμα ἐρρύη, τῆς ἀχράντου σου Πλευρᾶς, ζῶν πηγάζον ἡμῖν.

Δόξα

Ὑπερτελεστάτη Μονάς, ὑπέρθεε, τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ Υἱὲ μονογενές, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, δι' Υἱοῦ δὲ φανέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης, βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

» Ἀρόρητον τὸ θαῦμα, τῆς σῆς κηρύσεως Μητρο » πάρθενε· πῶς γὰρ καὶ λοχεύεις, καὶ ἀγνεύεις » ἐνταυτῷ; πῶς παιδοτοκεῖς, καὶ ἀγνοεῖς πείραν »

ὅλως ἀνδρός; Ὡ εἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν, ἐξ ἐμοῦ καὶ » νοπρεπῶς, Λόγος Θεοῦ γεννηθεῖς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὲ Μωσῆς ὁ μέγας, προδιετύπωσε, τὸν Σταυρὸν ἡμῖν, χεῖρας ἐκπετάσας, καὶ πορθήσας Ἀμαλήκ· σὲ ἐκτυποῦντες ἐν σκιαῖς καὶ ἀέρι, ἡμεῖς ἐκτρέπομεν καὶ νικῶμεν, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν, ὑμνολογοῦντες Χριστόν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πρὸ τῶν » αἰῶνων, γεννηθεῖς ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ τῆς Πατρὸς » θένου ἐπ' ἐσχάτων δίχα ἀνδρὸς κηθεῖς, καὶ λυ » σας τὴν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ ὡς φι » λάνθρωπος.

Ἰδιὴ ἡ'. Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι.

Ὁ συσσεισας θεμέλια, πάσης τῆς γῆς ὡς Θεός, ὑψωθείς ἐν ξύλῳ, ἄσειστον πᾶσιν ἐδωρήσω, πιστοῖς ἔρεισμα Κύριε, τὸ σωτήριο ὄπλον τοῦ Σταυροῦ σου· ὃν περ προσκυνοῦντες, σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἀπαστράπτων θεώμενοι, ὑπὲρ ἡλίου ἀνγᾶς, τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον, δευτε νηστεία ἀστραπτόμενοι, νῦν ἀσπασώμεθα, ἀρνούμενοι χάριν φωτοφόρον, σκότος ἐκμειοῦσαν, τῶν ὑπερυψούντων, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἵδωρ ζωῆς τὸ ἀλλόμενον, εἰς αἰωνίαν ζωὴν, σὺ ὑπάρχων Λόγε, αἷμα καὶ ὕδωρ, ἐκ πλευρᾶς ἐν Σταυρῷ, ἔβλυσας Δέσποτα, ἀμαρτίας χειμάρρους ἀναστέλλων. Ὅθεν δυσωπῶ σε· Ἐήρανον παθῶν μου, τὰς πονηρὰς ἐκβλύσεις.

Θεοτοκίον.

Νοητὸν ὡς ἀγίασμα, τὸν ἐν ἀγίοις Θεόν, ἀναπεπαυμένον, τίκτεις ἀγία, Θεομητορ ἀγνή, πάντα τὰ πέρατα, ἀγιαζοντα θεία προσκυνήσει, σήμερον Παρθένε, Εὐλοῦ παναγίου, ἐν ᾧ σαρκὶ ἐπάγη.

Εἰρμός ἄλλος. Ἄγγελοι καὶ Οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδωμεν λαοί, τὸ Ζωηφόρον Εὐλον, νῦν προκείμενον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐπάγη ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σὺν φόβῳ ὑμνοῦντες, τοῦτον προσκυνοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τρισύνθετον Σταυρὸν, ὡς τῆς Τριάδος τύπον ἀνυμνήσωμεν, καὶ προσκυνοῦντες φόβῳ ἀνακράξωμεν· Εὐλογοῦντες ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Εἷς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, ὡς Θεὸν τὰ τρία δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἀφθόρως κύεις, μόνη θηλάζεις βρέφος μὴ λοχεύουσα, μόνη τὸν Κτίστην τίκτεις καὶ Δεσπότην σου, εἰ καὶ δούλη καὶ μήτηρ· σὲ Παρθενομητορ, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν τυφλὸν ἐκ γενετῆς, ὁ ὀμματώσας λόγῳ, πηρωθέν μου σύ, τὸ τῆς καρδίας ὄμμα, πάλιν ἄνοιξον, ἵνα βλέψω τὸ φῶς, τῶν σῶν προσταγμάτων, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἔπο » χούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, » εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς » αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεός.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ Σταυρῶ σου λύσας τὴν ἀρχαίαν ἀράν, καὶ τοῦτον ἡμῖν δωρησάμενος, κραταίωμα καὶ καταφυγὴν, καὶ ἀσφαλὴ κρηπίδα· δι' οὗ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, νῦν κερατιοῦμεν.

Ἵτι σειραῖς συσφίγγομαι, ἀμετρήτων μου κακῶν, καὶ τὰς τρίβους σου τὰς σωτηρίους Χριστέ, ἐκὼν ἐπιγνώσκειν οὐ βούλομαι, τῷ σῷ με ἐπίστρεψον Σταυρῶ, τὴν πώρωσίν μου λύων, δι' ἄφατον ἔλεος, τῆς σῆς εὐσπλαχνίας. Τὴν Φαρισαίου ἔπαρσιν, μιμησάμενος κακῶς, κατηνέχθην, πτώμα χαλεπὸν καὶ δεινόν, καὶ κεῖμαι ἐχθρῶν καταπάτημα· ἀλλ' οἴκτειρον σῶσόν με Χριστέ, σεαυτὸν δι' οἴκτον, ταπεινώσας ὑψιστε, Βασιλεῦ τῆς δόξης.

Θεοτοκίον.

Αἱ γενεαὶ σε ἅπασαι, μακαρίζουσιν Ἀγνή· Ἰησοῦς γὰρ ὁ μόνος, ὁ τεχθεὶς ἐκ τῆς σῆς νηδύος, αὐτὸς ὡς ἐπίσταται, ἐποίησε Κόρη μετὰ σοῦ, Παρθένε μεγαλεῖα· ὃν δυσώπει σῶζεσθαι, ποιμένην καὶ λαόν σου.

Εἰρμός ὁ αὐτός.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ Σταυρῶ σου λύσας, τὴν ἀρχαίαν ἀράν, καὶ τοῦτον τιθεὶς ἡμῖν εἰς προσκύνησιν· αὐτὸν ἀσπαζόμενοι πιστῶς, αὐτὸν καὶ ἀνυμνοῦντες, σοῦ τὸ μέγα ἔλεος, ὑμνοῦμεν ἀπαύστως.

Τῆς Ἐκκλησίας καύχημα, σὺ εἶ τίμιε Σταυρέ, βασιλείας ὄπλον, καὶ τοῦ κόσμου παντός, εἰρήνης βραβεῖον θεότευκτον. Σταυρὲ Ὁρθοδόξων ἡ χαρά, τῆς Οἰκουμένης φύλαξ, φύλαξον ἀγίασον, τοὺς σὲ προσκυνοῦντας.

Δόξα

Τριάς ἀγία δόξα σοι, ἡ ὁμότιμος Μονάς, θεία φύσις, μία βασιλεία φρικτή· ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς σὺν τῷ Πνεύματι, τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον παντί, ἡ ἀναρχὸς Θεότης, σῶσον τοὺς λατρεύοντας, σοὶ τῷ πάντων Κτίστη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ σταυρῷ ὡς ἴστατο, ἡ Ἀμνάς σου Ἰησοῦ, τὸν Ποιμένα, καὶ Δεσπότην αὐτῆς, ὀρώσα πικρῶς ἐπωδύρετο, καὶ σπλάγχνα κινῶσα ἐπὶ σοί, Χριστέ ἀνεκαλεῖτο· Τί τὸ ξένον θέαμα; ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις;

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Μανασσῆν ὡς ἔσωσας, μεταγρόντα ὁ Θεός, σῶσον καὶ ἐγώ, δάκρυσιν μετανοοῦντα πικρῶς, καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸν δούλόν σου· ἐξέκλινα γὰρ μου τὴν ψυχὴν, ὡς πάλαι Ἰσραὴλ ἐκεῖνος, πάσας τὰς ἡμέρας μου, ζῶν ἐν ἀσωτίᾳ.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ἐγείρας » κέρασ, σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ Δαυΐδ τοῦ παιδὸς » αὐτοῦ· ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, Ἀνατολή ἐξ » ὕψους, καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, (δίς). Ἦχος πλ. δ΄.

Τοῦ μεγαλαύχου Φαρισαίου, τὴν ἐξ οἰήσεως ἐννοοῦσα ψυχὴ μου κατάκρισιν, καὶ τοῦ ταπεινόφρονος Τελώνου, τὴν δι' ἐξαγορεύσεως πταισμάτων, ἐπιγνοῦσα δικαίωσιν· τοῦ μὲν ἀποθέσθαι κατεπείγου, τὴν ἐπ' ἀρετῆς προπέτειαν· τοῦ δὲ προλαβέσθαι, τὴν ἐφ' οἷς ἐπλημμέλησας ἐξομολόγησιν· διεγείρου τὴν ἀταπείνωτον σεαυτῇ καρπουμένη, διὰ μετριοπαθείας ὑψωσιν, παρὰ Χριστοῦ τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλως ἠγωνίσασθε Μάρτυρες, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων, ὑπομείναντες γενναίως, τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντες, ἐναντίον βασιλέων· καὶ πάλιν μεταστάντες ἐκ τοῦ βίου, δυνάμεις ἐνεργεῖτε ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀσθενεῖς θεραπεύετε, ἐκ τῶν παθῶν αὐτῶν Ἅγιοι· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ἱατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν· ἐν αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες, ψυχικῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. β΄.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς ξε΄.

Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Στίχ. Εὐλογεῖτε ἔθνη τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἀκουτίσασθε τὴν φωνὴν τῆς αἰνέσεως αὐτοῦ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΚΕ΄, 19).

Κύριε ὁ Θεός μου, δοξάσω σε, καὶ ὑμνήσω τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐποίησας θαυμαστὰ πράγματα, βουλήν ἀρχαίαν ἀληθινήν. Γένοιτο Κύριε. Ὅτι ἔθηκας πόλιν εἰς χῶμα, πόλεις ὀχυρὰς τοῦ μὴ πεσεῖν αὐτῶν τὰ θεμέλια· ἀσεβῶν πόλις εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ οἰκοδομηθῆ. Διὰ τοῦτο εὐλογήσει σε ὁ λαὸς ὁ πτωχός, καὶ πόλεις ἀνθρώπων ἀδικουμένων εὐλογήσουσί σε· ἐγένου γὰρ πάση πόλει ταπεινῇ βοηθός, καὶ τοῖς ἀθυμήσασι δι' ἔνδειαν σκέπη· ἀπὸ ἀνθρώπων πονηρῶν ῥύση αὐτούς· σκέπη διψώντων, καὶ πνεῦμα ἀνθρώπων ἀδικουμένων· ὡς ἄνθρωποι ὀλιγόψυχοι διψῶντες ἐν Σιών, ὅτι ῥύση αὐτούς ἀπὸ ἀνθρώπων ἀσεβῶν, οἷς ἡμᾶς παρέδωκας. Καύσων ἐν σκέπη νέφους, κληματίδα ἰσχυρῶν ταπεινώσει. Καὶ ποιήσει Κύριος Σαβαώθ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦτο πότον λιπασμάτων,

πότον τρυγιῶν· πίνονται ἐν εὐφροσύνῃ, πίνονται οἶνον, χρίσονται μύρον ἐν τῷ ὄρει τούτῳ· παράδος ταῦτα πάντα τοῖς ἔθνεσιν· ἡ γὰρ βουλή αὕτη ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη. Κατέπιεν ὁ θάνατος ἰσχύσας, καὶ πάλιν ἀφεῖλε Κύριος ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ παντὸς προσώπου· τὸ ὄνειδος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀφεῖλεν ἀπὸ πάσης τῆς γῆς· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα. Καὶ ἐρουῶσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Ἴδου ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ᾧ ἠλπίζομεν, καὶ σώσει ἡμᾶς· οὗτος Κύριος· ὑπεμείναμεν αὐτῷ, καὶ ἠγαλλιώμεθα, καὶ εὐφρανθησόμεθα ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ ἡμῶν.

Προκείμενον. ᾠδὴ πλ. β'. Ψαλμὸς ξς'.

Εὐλογῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτερήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογῆσαι ἡμᾶς.

ΤΗΤΙ ΤΡΙΤΗΤΙ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Σταυροῦ.

ᾠδὴ πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μέσον γῆς ὑπέμεινας, Σταυρὸν καὶ Πάθος Οἰκτίρμον, πᾶσι τὴν ἀπάθειαν, καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν παρεχόμενος· μεσασμῷ σήμερον, Νηστειῶν ἅπαντες, διὰ τοῦτο εἰς προσκύνησιν, αὐτὸν προτίθεμεν, καὶ περιχαρῶς ἀσπαζόμεθα· ἰδεῖν σου τὰ Παθήματα, καὶ τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν, ἐκλελαμπρυσμένοι, ταῖς θεαῖς ἀρεταῖς Λόγε Θεοῦ, ἀναδειχθείημεν ἅπαντες, μόνε πολυέλεε.

Ὅμοιον

Νεκρὸς ἐχρημάτισας, ἐπὶ σταυροῦ ἠπλωμένος, καὶ λόγχῃ νυττόμενος, καὶ χολὴν Μακρόθυμε ποτιζόμενος, ὁ Μερόῳς ὕδατα, ἐν χειρὶ Δέσποτα, Μωϋσέως εἰς γλυκύτητα, μεταβαλόμενος· ὅθεν δυσωπῶ σε καὶ δέομαι· Τὰ πάθη τὰ πικρότατα, ἐκ τῆς διανοίας μου ἔκτιλον, καὶ τῆς μετανοίας, τῷ μέλιτι γλυκάννας μου τὸν νοῦν, προσκυνητὴν με ἀνάδειξον, τοῦ τιμίου Πάθους σου.

Ἄλλος. ᾠδὴ α'. Ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ.

Ὅν πάλαι Μωϋσῆς προτυπώσας, ἐν ταῖς παλάμαις αὐτοῦ, κατετροποῦτο τὸν Ἀμαλήκ, μέγαν Σταυρόν, σήμερον ἐπ' ὄψει ἡμῶν βλέποντες, λαοὶ προτεθέντα, φρικτῶς ψαύσωμεν ἐν ἀγνότητι νοῦ τε καὶ χειλέων· ἐν αὐτῷ γὰρ Χριστὸς ὑψώθη, ἀπονεκρώσας τὸν θάνατον· καὶ τῆς τοιαύτης χάριτος, ἅπαντες καταξιούμενοι, ἐν ῥῥαῖς θεοπνεύστοις, τοῦ παντὸς τὸν Σωτῆρα ὑμνολογοῦντες, προσευξώμεθα προφθάσαι, καὶ αὐτὴν τὴν σωτήριον Ἀνάστασιν.

Ἔτερα. ᾠδὴ δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, τὸ τῆς ζωῆς ἡμῶν πρόξενον, πεφηνὸς ξύλον σήμερον, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὸν Σταυρόν, δι' οὗ περ, θάνατος ἐτρώθη, καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῖν, τοῖς ἑπτακόσιον ἐκαινουργήθη σαφῶς, τῷ

ῥυσαμένῳ κράζοντες· Ὁ δι' ἡμᾶς ἔκουσίως παθὼν, ἵνα σώσης τὰ σύμπαντα, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Κράτος ἀπροσμάχητον, Χριστιανοῖς ἡμῖν δέδοται, ὁ Σταυρὸς σου Σωτὴρ ἡμῶν δι' οὗ τὰ ἀλλόφυλα, τῶν ἐθνῶν τροποῦνται, πλήθη καὶ εἰρήνη, τῆς Ἐκκλησίας σου Χριστέ, ἐπισκιάζει ὀρθοδοξούσης καλῶς· ὃν περ νῦν ἀσπαζόμεθα, καὶ σοὶ θερμῶς ἀνακράζομεν· Τῆς μερίδος ἀξίωσον, καὶ ἡμᾶς τῶν Ἁγίων σου.

Δάκρυσι καθάραντες, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καὶ νηστεία ἀγνίσαντες, δεῦτε προσκυνήσωμεν, τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον, δι' οὗ καταργοῦνται τὰ ψυχοφθόρα τῆς σαρκός, τῇ ἐγκρατεία ἀνασκιρτήματα· τῷ σταυρωθέντι κράζοντες· Τῆς σῆς Σωτὴρ καταξίωσον, τριημέρου Ἐγέρσεως, προσκυνῆσαι τὴν ἔλλαμψιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται· χολῆς καὶ ὄξους γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· χλαῖναν ἐνδύεται χλεύης, καὶ ῥαπίζεται πηλίνη χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· τὸ νῶτον φραγγελλοῦται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας δέχεται, ὀνειδισμοὺς καὶ κολαφισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ Λυτρωτὴς μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ζζ'.

Ἄισατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ Ὄνόματι αὐτοῦ.

Στίχ. Ὀδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ δυσμῶν, Κύριος ὄνομα αὐτῷ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Θ', 817).

Εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Νῶε, καὶ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, λέγων· Ἴδου ἐγὼ ἀνίστημι τὴν διαθήκην μου ὑμῖν, καὶ τῷ σπέρματι ὑμῶν μεθ' ὑμᾶς, καὶ πάση ψυχῇ ζώσῃ μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ ὀρνέων καὶ ἀπὸ κτηνῶν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, ὅσα ἐστὶ μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ πάντων τῶν ἐξεληθόντων ἐκ τῆς κιβωτοῦ· καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου πρὸς ὑμᾶς· καὶ οὐκ ἀποθανεῖται πᾶσα σὰρξ ἔτι ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ κατακλισμοῦ· καὶ οὐκ ἔσται ἔτι κατακλισμὸς ὕδατος, τοῦ καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Νῶε. Τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ὃ ἐγὼ δίδωμι ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζώσης, ὅσα ἐστὶ μεθ' ὑμῶν, εἰς γενεὰς αἰωνίους. Τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ τῆς γῆς· καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, ὀφθήσεται τὸ τόξον μου ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ μνησθήσομαι τῆς διαθήκης μου, ἣ ἐστὶν ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκί· καὶ οὐκ ἔσται ἔτι ὕδωρ εἰς κατακλισμὸν, ὥστε ἐξαλεῖψαι πᾶσαν σάρκα. Καὶ ἔσται τὸ τόξον μου ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ ὄψομαι τοῦ μνησθῆναι διαθήκης αἰωνίου, ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ τῆς γῆς, καὶ ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκί, ἣ ἐστὶν ἐπὶ τῆς

γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Νῶε· Τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ἧς διεθέμην ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ἀναμέσον πάσης σαρκός, ἣ ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς ξη΄.

Ἡ σωτηρία μου ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΒ΄, 822).

Στόμα συνετοῦ ἐγκωμιάζεται ὑπὸ ἀνδρός· νωθοκαρδῖος δὲ μυκτηρίζεται. Κρείσσων ἀνὴρ ἐν ἀτιμίᾳ δουλεύων ἑαυτῷ, ἢ τιμὴν ἑαυτῷ περιτιθείς, καὶ προσδεόμενος ἄρτου. Δίκαιος οἰκτεῖρει ψυχὰς κτηνῶν αὐτοῦ· τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἀσεβῶν, ἀνελεήμονα. Ὁ ἐργαζόμενος τὴν ἑαυτοῦ γῆν, ἐμπλησθήσεται ἄρτων, οἱ δὲ διώκοντες μάταια, ἐνδεεῖς φρενῶν· Ὅς ἐστὶν ἡδὺς ἐν οἴνων διατριβαῖς, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ὀχυρώμασι καταλείψει ἀτιμίαν. Ἐπιθυμία ἀσεβῶν, κακαί· αἱ δὲ ῥίζαι τῶν εὐσεβῶν, ἐν ὀχυρώμασι. Δι' ἁμαρτίαν χειλέων ἐμπίπτει εἰς παγίδας ἁμαρτωλός· ἐξολισθαίνει δὲ ἐξ αὐτῶν δίκαιος. Ὁ βλέπων λεῖα ἐλεηθήσεται, ὁ δὲ συναντῶν ἐν πύλαις ἐκθλίψει ψυχὰς. Ἀπὸ καρπῶν στόματος ψυχὴ ἀνδρός πλησθήσεται ἀγαθῶν, ἀνταπόδομα δὲ χειλέων αὐτοῦ δοθήσεται αὐτῷ. Ὅδοι ἀφρόνων ὀρθαὶ ἐνώπιον αὐτῶν· εἰσακούει δὲ συμβουλίας σοφός. Ἄφρων αὐθημερὸν ἐξαγγέλλει ὀργὴν αὐτοῦ· κρύπτει δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀτιμίαν πανουργός. Ἐπιδεικνυμένην πίστιν ἀναγγελεῖ δίκαιος· ὁ δὲ μάρτυς τῶν ἀδίκων, δόλιος. Εἰσὶν, οἱ λέγοντες, τιτρώσκουσιν ὡς μαχαίρα· γλῶσσαι δὲ σοφῶν ἰῶνται. Χεῖλη ἀληθινὰ κατορθοῖ μαρτυρίαν· μάρτυς δὲ ταχύς γλῶσσαν ἔχει ἄδικον. Δόλος ἐν καρδίᾳ τεκταινομένου κακά· οἱ δὲ βουλόμενοι εἰρήνην, εὐφρανθήσονται. Οὐκ ἀρέσει τῷ δικαίῳ οὐδὲν ἄδικον· οἱ δὲ ἀσεβεῖς πλησθήσονται κακῶν. Βδέλυγμα Κυρίῳ χεῖλη ψευδῆ· ὁ δὲ ποιῶν πίστει, δεκτὸς παρ' αὐτῷ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον (δὶς). Ἦχος γ΄.

Νικῶν τὸν Τελώνην τοῖς παραπτώμασιν, οὐ ζηλῶ τῇ μετανοίᾳ· τοῦ δὲ Φαρισαίου μὴ κεκτημένος τὰ κατορθώματα, μιμοῦμαι τὴν οἴησιν. Ἀλλ' ἡ τῆς σῆς ταπεινώσεως ὑπερβολή, Χριστὲ ὁ Θεός, τὴν δαιμονικὴν ὑψηλοφροσύνην, ἐν τῷ Σταυρῷ καθελὼν, τοῦ μὲν, τῆς προτέρας πονηρίας, τοῦ δέ, τῆς ἐσχάτης ἀπονοίας, ἀλλοτριώσόν με, τὴν ἐκατέρων χρηστὴν διάθεσιν, ἐν τῇ ψυχῇ μου βεβαιώσας, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Προφήται καὶ Απόστολοι, Χριστοῦ καὶ Μάρτυρες, ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα ὁμοούσιον· καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. α΄.

Ὁρῶσά σε ἡ κτίσις ἅπασα ἐπὶ Σταυροῦ, γυμνὸν κρεμάμενον, τὸν Δημιουργόν, καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, καὶ ἐπωδύρετο· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς ἡμαύρωσε, καὶ γῆ ἐκυμαίνετο· πέτραι δὲ ἐσχίζοντο, καὶ

ναοῦ φαιδρότης διεϋρόγγυτο· νεκροὶ ἐξανίσταντο ἐκ μνημάτων, καὶ Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐξίσταντο λέγουσαι· ὦ τοῦ θαύματος! ὁ Κριτὴς κρίνεται, καὶ πάσχει θέλων, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν, καὶ ἀνάπλασιν.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὰ Τριαδικὰ καὶ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον. Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β΄. Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, ἀγιάζων ὁ θεῖος, καὶ πανσεβάσμιος Σταυρός, εἰς προσκύνησιν κεῖται· προσέλθωμεν ἐν συνειδήσει καθαρᾷ· ἀντλήσωμεν ἁγιασμόν καὶ φωτισμόν, καὶ φόβῳ ἐκβοήσωμεν· Σωτῆρ ἡμῶν φιλάνθρωπε, δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀπειρογάμος Μήτηρ, τοῦ ἐξ αὐτῆς ἄνευ σπορᾶς τεχθέντος, ἀνεβόησε· Ὁρμφαία τὴν καρδίαν μου, διήλθεν ὦ Υἱέ, μὴ φέρουσα κρεμάμενον ἐν ξύλῳ σε ὄραν, ὃν τρέμουσι τὰ σύμπαντα, ὡς Κτίστην καὶ Θεόν. Μακρόθυμε δόξα σοι.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος α΄. Ἀπεγνωσμένην.

Λαμπροφοροῦντες ταῖς ἀρεταῖς προσέλθωμεν, τῆς ἐγκρατείας τὸ καθαρὸν κτησάμενοι, καὶ Σταυρὸν τὸν τίμιον, βοῶντες προσκυνήσωμεν· Ἁγίασον ἡμῶν σὺν ταῖς ψυχαῖς, καὶ τὰ σώματα· ἀξιώσον ἡμᾶς, καὶ τοῦ ἀχράντου Πάθους σου, ὁ μόνος Θεὸς ἀπάντων, χαριζόμενος ἡμῖν καὶ τὰ ἐλέη σου.

Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸν τάφον σου.

Ὁρῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἢ ἄφατος οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμον πλαστούργημα;

Εἶτα τὸν ἐπόμενον Κανόνα, καὶ τὰ Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν· τὸν δὲ Κανόνα τοῦ Μηναιίου ψάλλομεν ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Κανὼν τοῦ Σταυροῦ, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς.

Τὸ πανσέβαστον προσκυνήσωμεν Ξύλον.

Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸ Ξύλον τὸ ἅγιον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐξεπέτασε, παλάμας τροπούμενος, τὰς ἐναντίας ἀρχάς, προσκυνήσωμεν, νηστεία φαιδρυνθέντες, εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν, τοῦ Παντοκράτορος.

Ὁράται προκείμενος, ἁγιασμόν παρεχόμενος, Σταυρὸς ὁ σωτήριος· τούτῳ προσέλθωμεν, καθαγνίσαντες, καὶ σῶμα καὶ καρδίαν, καὶ ἀπαρυσώμεθα, χάριν σωτήριον.

Πυρί με καθάρισον, τῶν ἐντολῶν σου Φιλάνθρωπε, καὶ σοῦ τὰ σωτήρια, δίδου Παθήματα, νῦν θεάσασθαι, καὶ πόθῳ προσκυνῆσαι, Σταυρῷ τειχιζόμενον, καὶ συντηρούμενον.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἀνάρτησιν βλέπουσα, τὴν ἐν Σταυρῷ σου Φιλάνθρωπε, ὠλόλυξε κρᾶζουσα, ἢ σὲ κηύσασα· Πῶς κατάκριτος, ὁ μέλλων πάντα κρῖναι, ὀράται κρεμάμενος, δόξης ὁ Κύριος;

Ὡιδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Νηστείας ἐν ὕδατι καρδίας, ριφθέντες τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, πιστῶς περιπτυσσώμεθα· ἐν ᾧ Χριστὸς σταυρούμενος, ὕδωρ ἡμῖν ἐπήγαγεν, ὡς εὐεργέτης, ἀφέσεως.

Σταυροῦ τῷ ἰστίῳ περωθέντες, τὸν πλοῦτον σωτήριον ἰδοῦ, νηστείας ἐκμεσάσαντες, Μεσσία Ἰησοῦ ὁ Θεός· δι' οὗ ἡμᾶς τοῦ Πάθους σου, πρὸς τὸν λιμένα ἐγκαθόρμισον.

Ἐτύπου Μωσῆς σε ἐν τῷ ὄρει, ἐθνῶν εἰς ἀναίρεσιν Σταυρέ· ἡμεῖς δὲ ἐκτυπούμεν σε, καρδίᾳ καθορῶντές σε, καὶ προσκυνοῦντες τρέπομεν, ἐχθροὺς ἀσάρκους τῇ δυνάμει σου.

Σταυροθεοτοκίον.

Βουλήσει σου ἄνθρωπος ἐγένου, Θεὸς ὢν, καὶ πάντων Ποιητής, καὶ νῦν Σταυρῷ κρεμάμενον, σὲ καθορῶ Υἱέ μου Χριστέ, ἢ σὲ τεκοῦσα ἔλεγε, καὶ τὴν καρδίαν τιτρώσκομαι.

Τὸ Τριώδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡιδὴ γ'. Ἦχος πλ. β'. Κύριος ὢν πάντων.

Κύριος ὢν πάντων, καὶ κτίστης Θεός, μέσον γῆς ἐπὶ Σταυροῦ ὑψώθης, πρὸς σεαυτὸν ἀνυψῶν, τὴν πεσοῦσαν ἀνθρώπων οὐσίαν, κακίστη τοῦ ἐχθροῦ συμβουλία· ὅθεν σε πιστῶς δοξάζομεν, τῷ πάθει στερεούμενοι.

Καθάραντες αἰσθήσεις νηστείας φωτί, τοῦ Σταυροῦ ταῖς νοηταῖς ἀκτίσι, πλουσιωτάτως πιστοὶ ἀγασθῶμεν· καὶ τοῦτον εὐλαβῶς, προκείμενον σήμερον ὀρῶντες, χεῖλεσιν ἀγνοῖς καὶ στόμασι, καὶ καρδίᾳ προσκυνήσωμεν.

Τόπον οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Χριστοῦ, προσκυνήσωμεν Σταυρὸν τὸν θεῖον, πέτρα Θεοῦ ἐντολῶν, στηριχθῆναι τοὺς πόδας αἰτοῦντες, ψυχῆς ἡμῶν καὶ κατευθυνθῆναι, ταύτης διαβήματα ὁδόν, εἰς εἰρήνης θεία χάριτι.

Θεοτοκίον.

Κόρης ἐξ ἀνάδρου Χριστέ προῆλθες, προσλαβόμενος ἐκ ταύτης σάρκα, ἔννουν καὶ ἔμψυχον· καὶ Σταυρῷ σου ἐχθρὸν ἀφανίσας, φθαρεῖσαν τῶν βροτῶν τὴν οὐσίαν, πάλιν ἀνεκαίνισας· διὸ δοξάζει τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

Ἄτερον Τριώδιον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος α'. Στερέωσον Κύριε.

Κροτήσατε ἅπαντα ὕμνοις τὰ πέρατα, καθορῶντα προσκυνούμενον τὸ
Εὐλον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀπεκρεμάσθη, καὶ διάβολος ἐτραυματίσθη.

Προτίθεται σήμερον ὁ ζωηφόρος· χαρᾶ, δεῦτε προσκυνήσωμεν σὺν φόβῳ,
τὸν τοῦ Κυρίου τίμιον Σταυρόν, ἵνα λάβωμεν ἅγιον Πνεῦμα.

Δόξα

Τρισάκτινε Ἥλιε τρισσοκλεέστατον φῶς, Θεὲ Πάτερ Υἱέ, καὶ ἅγιον
Πνεῦμα, ἡ ἀναρχος φύσις καὶ δόξα, τοὺς ὕμνουντάς σε ῥῦσαι κινδύνων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦσί σε τάξεις Ἀγγέλων εὐλογημένη, Θεοτόκε, πανύμνητε καὶ
Παρθένε· μεθ' ὧν σε νῦν γένος ἀνθρώπων, ὡς ἀνύμφευτον
δοξολογοῦμεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐρχόμενος ἄψασθαι σοῦ ζωηφόρε Σταυρέ, φρίττω γλῶσσαν καὶ διάνοιαν,
προβλέπων, ὅτι ἐν σοὶ κατεκενώθη, τοῦ Κυρίου μου τὸ θεῖον Αἷμα.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν σου, ἣν ἐκτήσω » τῇ δυνάμει τοῦ
Σταυροῦ σου· ἐν αὐτῷ γὰρ τὸν » ἐχθρὸν ἐθριάμβευσας, καὶ ἐφώτισας τὴν
οἴκου » μένην.

Κάθισμα. Αὐτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν, εἰς
τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτηρίας
γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις
τῆς Θεοτόκου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα, τοῖς
ἀσθενοῦσιν ἐν ἁμαρτίαις· δι' αὐτοῦ σοὶ προσπίπτομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστὲ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθησαν
τοῦ θανάτου Κύριε· ὄν γὰρ κατέπτε πόθῳ ὁ Ἄιδης, ἀπέλυσε τρόμφ· ἔδειξας
ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε, Υἱὲ Θεοῦ· ἐλέησον ἡμᾶς.

Ωιδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Αἰνιττόμενος τὸν τύπον, τοῦ Σταυροῦ χειῖρας ἔτεινεν, ἐναλλάξ ἐγγόνοις,
πάλαι Ἰακώβ ὁ αἰδίμιος, ἐπευλογῶν καὶ σημαίνων τὴν σωτήριον,
εὐλογίαν πάντας, ἐφ' ἡμᾶς διαβαίνουσιν.

Συντηρούμενοι σφραγίδι, τοῦ Σταυροῦ καὶ προκείμενον, ἐν ἀγαλλιάσει,
πνεύματος αὐτὸν ἀσπαζόμενοι, πρὸς τὰ σωτήρια Πάθη ἐπειχθείμεν, τὰ
ὀλέθρια, πάθη σαρκὸς θανατώσαντες.

Τὸ σωτήριόν σε ὄπλον, τὸ ἀήττητον τρόπαιον, τὸ χαρᾶς σημεῖον, θάνατος
δι' οὗ τεθανάτωται, περιπτυσσόμεθα δόξῃ κλειζόμενοι, τοῦ ἐν σοὶ
προσπαγέντος, Σταυρὲ πανσεβάσμιε.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρατός μοι καθωράθης, ὁ Ἀγγέλοις ἀπρόσιτος, Ἰησοῦ Υἱέ μου, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενος· καὶ νῦν ὁρῶσά σε ξύλω καθηλούμενον, ἐποδύρομαι, ἢ τοῦ Χριστοῦ Μήτηρ ἔλεγε.

Ωιδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρὸς ἐχρημάτισας, ἐπὶ Σταυροῦ ἠλούμενος, πάντων ἢ ζωὴ καὶ σωτηρία. Τοῦτον οὖν δίδου, κεκαθαρμένη ψυχῇ, Σῶτερ περιπτύξασθαι, καὶ σοῦ, Πάθη τὰ σωτήρια, κατιδεῖν ἀγαλλόμενοι.

Παρίστανται τάξεις σοι, τῶν Ἀσωμάτων τρέμουσαι, Εὐλον ζωοδώρητον· ἐν σοὶ γάρ, τίμιον Αἷμα Χριστὸς ἐξέχεε, λύθρον ἀναστέλλων ἐναγές, δαίμοσι φερόμενον, ἐπ' ὀλέθρῳ τοῦ πλάσματος.

Ρομφαία πληγέντα με, τοῦ δυσμενοῦς ἰάτρευσον, Αἷματί σου Λόγε καὶ τῇ λόγχῃ, ἁμαρτιῶν μου τάχος διάρῶξον, Σῶτερ τὸ χειροῖ γραφον βοῶ, βίβλω καταγράφων με, σφζομένων ὡς εὐσπλαγχνος.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ βότρυς ὁ πέπειρος, πῶς ἐπὶ ξύλου κρέμασαι; Ἦλιε τῆς δόξης πῶς ἐπήρθης, φέγγος ἡλίου, σκοτίζων πάθει σου; Σῶτερ ἢ τεκοῦσά σε Ἀμνάς, πάλαι ἀνεβόα σοι, μητρικῶς ἀλαλάζουσα.

Ωιδὴ ς΄. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Συνέσεισας, τὸ τοῦ Ἄιδου πηγνύμενος οἶκημα, τοῖς πιστοῖς δέ, ἀδειάσειστον ἔρεισμα γέγονας, καὶ βεβαία σκέπη, τοῦ Κυρίου Σταυρῶ πανσεβάσμιε.

Κατάκαρποι, ἀρεταῖς, γεγονότες τρυγήσωμεν, θείου Εὐλου, ζωηφόρους καρπούς, οὓς ἐβλάστησεν, ἀπλωθεὶς ἐν τούτῳ, Ἰησοῦς ἢ κατάκαρπος ἄμπελος.

Ὑμνοῦμέν σου, Ἰησοῦ τὴν πολλὴν ἀγαθότητα, προσκυνοῦντες, τὸν Σταυρόν σου τὴν λόγχην, τὸν κάλαμον· δι' αὐτῶν γὰρ εἶλες, τὸ τῆς ἔχθρας Οἰκτίρμον μεσότοιχον.

Σταυροθεοτοκίον

Ναμάτων σε, ποταμὸν ζωηρόρῦτων ἐκύησεν, ἢ Παρθένος, ὡς πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως, τὸν Σταυρῶ ταθέντα, καὶ κρουνούς σωτηρίας πηγάσαντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ » Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος. Ἐκ » φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον. Οὐκέτι φλογίνη ῥομφαία...

Ὁ Οἶκος. Τρεῖς σταυροὺς ἐπήξατο...

(Ὅρα εἰς τὸν Κανόνα τῆς Κυριακῆς σελ. 238).

Ωιδὴ ζ΄. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἡ ἀξίνη, Ἐλισσαῖος ἦν ἀνείλετο, ἐξ Ἰορδάνου Χριστέ, Σταυρόν ἐδήλου· δι' οὗ, βυθοῦ ματαιότητος, ἔθνη ἀνείλκυσας, ἀναμέλποντα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Συναγάλλονται, τῇ γῇ τὰ ἐπουράνια, τῇ προσκυνήσει σου Σταυρέ· καὶ γὰρ διὰ σοῦ, Ἀγγέλων ἀνθρώπων τε, ἕνωσις γέγονε. Παντοδύναμε, ἀναβοώντων Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς κυπάρισσον, συμπάθειαν ὡς κέδρον τε, πίστιν ἠδύπνοον, ὡς πεύκην ἀληθινήν, ἀγάπην προσφέροντες, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν, προσκυνήσωμεν, τὸν ἐν αὐτῷ δοξάζοντες, Λυτρωτὴν προσηλωθέντα.

Σταυροθεοτοκίον.

Μὴ σαλεύσας, τὰ οὐράνια ἐν μήτρᾳ σου, Θεὸς ἐσκήνωσε, πόλις Θεοῦ ἐκλεκτῆ· Σταυρῷ δὲ κρεμάμενος, κτίσιν ἐσάλειψεν· ὄν ἰκέτευε, ἐν ἀσαλεύτῳ πέτρᾳ με, τῇ αὐτοῦ συντηρηθῆναι.

Ὡιδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἐξέτεινας χεῖρας ἐπὶ ξύλου, χειρὸς ἀκρατοῦς λύων ἀμάρτημα· λόγχη ἐκεντήθης δέ, ταύτη τὸν πολέμιον, κατατιτρώσκων Κύριε· χολῆς ἐγεύσω τε, ἐνήδονον κακίαν ἐξαίρων· ὄξος ἐποτίσθης, ἢ πάντων εὐφροσύνη.

Νοῖ καθαρῷ καὶ συνειδῶτι, λαμπρῶς προσελθόντες προσκυνήσωμεν· πρόκειται τὸ τίμιον, Ξύλον καὶ σεβάσιμον· δι' οὗ Χριστὸς τὸν ἄτιμον, ὑπέστη θάνατον, τιμὴν ὑπεριθείς ἀνωπύτην, τοῖς τῇ παραβάσει, δεινῶς ἀτιμασθεῖσι.

Εὐλῷ ἀμαρτίας ἐνεκρώθην, καὶ γεύσει τῇ ἐνηδόνῳ τεθανάτωμαι· ζώωσόν με Κύριε, ἔχειρόν με κείμενον, προσκυνητὴν ἀνάδειξον, τῶν Παθημάτων σου, καὶ μέτοχον Ἐγέρσεως θείας, καὶ συγκληρονόμον, τῶν σε ἠγαπηκότων.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἵψούμενον βλέπω σε καὶ κάλλος, τῷ πάσχειν οὐκ εἶδος περικείμενον, ὄν περ σωματούμενον, ἔγνω ὠραιότατον, ὑπὲρ υἱοῦς ἀνθρώπων σε, μονογενὲς Υἱέ, ἢ Πάναγνος ἐβόα Παρθένος· δεῖξόν σου τὴν δόξαν, ἢ πάντων σωτηρία.

Τὰ Τριῶδια. Εἰρμὸς ἄλλος. Νόμων πατρῶων.

Μέσης ἡμέρας σταυρουμένου σου, μέσον τῆς γῆς βουλήσει κόσμου τὰ πέρατα, μέσον φάρυγγος τοῦ δράκοντος, ἐξέσπασας Οἰκτίρμον· διὸ ἐν μέσῃ, θείων ἐβδομάδι Νηστειῶν, προσκυνοῦντες δοξάζομεν τὸν τίμιον Σταυρόν σου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαρᾶς σημεῖον ὄπλον ἄρρήκτον, τῆς Ἐκκλησίας τεῖχος, Μαρτύρων καύχημα, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα, Ἀρχιερέων σθένος, ἐνδυναμώσας τὴν ἐξασθενοῦσάν μου ψυχὴν, προσκυνεῖν σε ἀξίωσον, καὶ μέλπειν σοι βοῶντα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θρηνῷ καὶ κλαίῳ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν εἰς νοῦν μου λάβω τὸ δικαστήριον, τὸ ἀδέκαστον Μακρόθυμε, κατάκριτος ὑπάρχων· διὸ μου φεῖσαι, καὶ τὸν ἐπικείμενον κλοιόν, τῆς ψυχῆς μου ἐλάφρυνον, ἵνα χαίρων κραυγάζω· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἐτύπου βάτος τὸ μυστήριον, τοῦ ὑπὲρ νοῦν σου τόκου, Κόρη πανάμωμε·
ὡς ἐκείνη γὰρ διέμεινας, ἀφλέκτως πῦρ τεκοῦσα, Χριστὸν Σωτῆρα, τὸν
ἀνυψωθέντα ἐν Σταυρῷ ὃν δυσώπει ῥυσθῆναί με, πυρὸς τοῦ αἰωνίου, Τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμὸς ἄλλος. Αὕτη ἡ κλητή.

Δεῦτε τὸν Σταυρὸν προτεθέντα Κυρίου, νηστεία καθαρθέντες,
περιπτυξώμεθα πόθῳ· θησαυρὸς γὰρ ἡμῖν ἀγιάσματος ἐστί, καὶ
δυνάμεως· δι' οὗ ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὗτος ὁ Σταυρὸς τριμερῆς καὶ μέγας, μικροφανῆς τυγχάνων,
οὐρανομήκης ὑπάρχει· τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τοὺς ἀνθρώπους πρὸς Θεόν,
ἀναφέρει· αἰεὶ δι' οὗ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Μίαν ἐν τρισὶ χαρακτῆρσιν οὐσίαν, δοξάζων οὐ συγχέω, μονοπροσώπως
τὰ τρία, οὐδὲ τέμνω μορφήν, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι· εἰς
γὰρ ἐπὶ πάντων, Θεὸς ὁ ἐν Τριάδι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐν μητράσιν ἐδείχθης παρθένος, Θεόνυμφε Μαρία, ἄνευ ἀνδρὸς
τετοκυῖα, τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τῆς ἀγνεΐας τὴν σφραγίδα φυλάξασα. Σε
μακαριοῦμεν, πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῦτο τὸ πανάγιον Ξύλον τιμάσθω, ὁ Προφήτης πάλαι, βληθῆναι
ἀνακραυγάζει, εἰς τὸν ἄρτον Χριστοῦ, ὑπὸ Ἰσραηλιτῶν, τῶν σταυρούντων
αὐτόν· ὃν ὑπερυψοῦμεν. εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐν λάκκῳ βληθεὶς τῶν λεόντων, ποτὲ ὁ μέ » γας ἐν Προφήταις,
σταυροειδῶς ἐκπετάσας, Δα » νιῆλ ἀβλαβῆς, ἐκ τῆς τούτων καταβρώσεως
σέσω » σται, εὐλογῶν τὸν πάντων, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Λόγχη σου πλευράν, ἐνύγης ἀφέσεως, ἀναστομῶν μοι πηγὰς· ξύλῳ
προσηλώθης δέ, τὴν διὰ ξύλου ἰστῶν κατάκρισιν, μέσον τῆς γῆς
Φιλάνθρωπε· ὅπερ ἡμεῖς μεσασμῶ, τῆς Νηστείας, νῦν περιπτυσσόμεθα,
ἀνυμνοῦντες τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Ὅρη γλυκασμόν, βουνοὶ ἀγαλλίασιν, πόθῳ σταλάξατε· ξύλα τοῦ πεδίου
δέ, Λιβάνου κέδροι περιχορεύσατε, τῇ προσκυνήσει σήμερον, τοῦ
ζωηφόρου Σταυροῦ· οἱ Προφῆται, Μάρτυρες, Απόστολοι, καὶ Δικαίων
σκιρτήσατε πνεύματα.

Νεῦσον εἰς λαόν, καὶ κληρὸν σου Κύριε, φόβῳ ὑμνοῦντάς σε, θάνατον
ἐκούσιον, δι' οὗ ὑπέστης· μὴ νικησάτω σου, τὴν εὐσπλαγχνίαν ἄμετρος,
πληθὺς κακῶν ἡμῶν, ἀλλὰ σῶσον, πάντας Ὑπεράγαθε, τῷ Σταυρῷ σου
ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Σταυροθεοτοκίον.

Νεύματι τῷ σῷ, κλονεῖς τὸν ὀρώμενον, κόσμον σταυρούμενος· μένεις δὲ
κρεμάμενος, ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγε· τὰ ἐμπαθῆ νοήματα, τοῦ

Πρωτοπλάστου Χριστέ, ἐξηλῶσαι, θέλων καὶ ἰάσασθαι, τὴν αὐτοῦ συντριβὴν ἀγαθότητι.

Τὰ Τριῶδια. Εἰρμός ἄλλος. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ὁ Ἐλισσαῖος, πάλαι ποταμοῦ τὴν ἀξίνην, ἀνέλκων ξύλω, σὲ τό ζωοδώρητον, ἐτύπου Σταυρὲ ξύλον· δι' οὗ ἐκ βυθοῦ ἀνείλκυσε Χριστὸς τὰ ἔθνη, εἰδωλικῆς μανίας, ἐν σοὶ προσηλωθεῖς· ὅθεν σε προσκυνοῦντες, τὸ κράτος αὐτοῦ δοξάζομεν.

Ἡλίου σέλας, Σῶτερ μετεβλήθη εἰς σκότος, τῇ σῆ σταυρώσει, φέγγος τε σελήνης ἀπεσβέσθη, καὶ στοιχεῖα τρόμω ἠλλοιώθη ἅπαντα· διὸ βοῶ σοι· Ἀλλοιωθέντα σκότει παθῶν μου λογισμούς, Λόγε σῆ δεξιᾷ ἀλλοιώσας, φώτισον σῶσόν με.

Τῷ μώλωπί σου, ἴασαι ψυχῆς μου τὰ πάθη, πλευρᾶς σου τρώσει παῦσον, ἐπιδύνους τε τὰς τρώσεις τῶν δαιμόνων· ἦλοις σου Χριστέ ἐξήλωσας, τὰς ἐνηδόνους, καὶ ἐμπαθεῖς ὀρέξεις, διδούς μοι ἀπαθῶς Πάθη σου, τὰ σεπτὰ προσκυνῆσαι, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὁραῖον κάλλει, τέτοκεν ὠραία σε Κόρη· ὃν καθορῶσα, κάλλος ἐν τῷ πάσχειν, οὐδὲ εἶδος κεκτημένον Σῶτερ, θρηνωδοῦσα ἔλεγεν· Ἐκπλήττομαί σου, τὴν ὑπὲρ νοῦν Υἱέ μου ταπεινῶσιν, δι' ἧς σῶζεις, ταπεινωθεῖσαν τὴν φύσιν, τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄλλος. Φωτίζου φωτίζου.

Προέρχου φαιδρύνου, πᾶς ὁ λαὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ξύλον προβλέπων, τοῦ Σταυροῦ προκείμενον, ἄσπασαι φόβω, καὶ λάβε χαράν, τὸν ἐν αὐτῷ, Κύριον τῆς δόξης, ἀναρτηθέντα δοξάζων ἀεὶ.

Τὸ ὄπλον τὸ θεῖον, σὺ τῆς ζωῆς μου ὁ Σταυρός· ἐπὶ σὲ ὁ Δεσπότης, ἀνελθὼν με ἔσωσεν· ἔβλυσεν αἷμα, καὶ ὕδωρ νυγείς, ἐκ τῆς πλευρᾶς· οὐ μεταλαμβάνων, ἀγαλλιῶμαι δοξάζων αὐτόν.

Δόξα.

Τριάδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυνῶ, σὲ Θεότης ἀγία, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, σὺν τῷ ἀγίῳ τε Πνεύματι, μίαν ἀρχήν, μίαν βασιλείαν, τὴν τῶν ἀπάντων δεσπόζουσαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ μέγα, ἐν ᾧ κατώκησε Χριστός, σὺ ὑπάρχεις Παρθένε, ὡς Δαυῖδ ὁ θεῖος βοᾷ· δι' ἧς ἡμεῖς ἀνυψώθημεν, πρὸς Οὐρανόν, υἰοθετηθέντες, τῷ Πνεύματι παμμακάριστε.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Τὸ σκῆπτρον τὸ θεῖον, τοῦ Βασιλέως ὁ Σταυρός, τοῦ στρατοῦ ἡ ἀνδρεία, ἐν τῇ πεποιθήσει σου, τοὺς πολεμίους ἐκτρέπομεν· νίκας ἀεὶ, τοῖς σὲ προσκυνοῦσι, κατὰ βαρβάρων παράσχου ἡμῖν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὡ Μῆτερ Παρθένε, καὶ Θεοτόκε ἀψευδῆς, ἡ τε » κοῦσα ἀσπόρως, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐν » Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκί, σὲ πιστοί, ἅπαντες » ἀξίως, σὺν τούτῳ νῦν μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἥχου.

Καὶ τὸ παρὸν Ἐξαποστειλάριον.

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Μεσότητι τῶν Νηστειῶν, τὸ πανσέβαστον Εὐλον, τοὺς πάντας εἰς προσκύνησιν, προσκαλεῖται τοὺς ὅσοι, τὰ ἑαυτῶν παθήματα, τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασιν, ἀξίως συναφικνοῦσι. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τὸ Εὐλον, τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἡ ἄνυμφος καὶ πάναγνος, τοῦ Θεοῦ Λόγου Μήτηρ, ἐβόα ὀλολύζουσα, ἐν κλαυθμῷ θρηνηδοῦσα· Τοιαῦτά μοι ὁ Γαβριήλ, τῆς χαρᾶς ἐκόμιζε, τὰ εὐαγγέλια Τέκνον, ἅπιθι τοῦ πληρῶσαι, τὴν ἀπόρρητον βουλήν, καὶ θείαν οἰκονομίαν.

Εἰς τὰ Απόστιχα τῶν Αἴνων.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, (δίς). Ἦχος πλ. δ΄.

Τῆς Νηστείας τὴν ὁδὸν μεσάσαντες, τὴν ἄγουσαν ἐπὶ τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, τὴν σὴν ἡμέραν ἰδεῖν, ἦν εἶδεν Ἀβραὰμ καὶ ἐχάρη, ὡς ἐκ τάφου τοῦ βουνοῦ, ζῶντα λαβὼν τὸν Ἰσαάκ, εὐδόκησον καὶ ἡμᾶς, πίστει ῥυσθέντας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ Δείπνου μετασχεῖν τοῦ μυστικοῦ, ἐν εἰρήνῃ κρᾶζοντας· Ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς· Τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκίζόμενοι εὐφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· πρεσβεύσατε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ΄.

Μεσάσαντες τὸ πέλαγος τῆς ἐγκρατείας, λιμένα ἐκδεχόμεθα τῆς σωτηρίας, τὸν καιρὸν τοῦ Πάθους σου, τοῦ ἐκουσίου Κύριε· ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνος καὶ οἰκτίρων, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, ἐν εἰρήνῃ ἀξιώσον ἡμᾶς, θεάσασθαι Φιλάνθρωπε.

Ἐν δὲ τῇ Πρώτῃ Ὠρᾷ, γίνεται ἡ Σταυροπροσκύνησις, καὶ ψάλλομεν τὰ Τροπάρια Ἰδιόμελα, «Δεῦτε πιστοί...» καὶ τὰ λοιπά, ὡς καὶ τῇ Κυριακῇ καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. β΄.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς ξθ΄.

Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Κ', 21 ΚΖ', 93).

Ἰδοὺ Κύριος ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἐπάγει τὴν ὄργην ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἀνακαλύψει ἡ γῆ τὸ αἷμα αὐτῆς, καὶ οὐ κατακαλύψει τοὺς ἀνηρημένους. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐπάξει ὁ Θεὸς τὴν μάχαιραν αὐτοῦ τὴν ἁγίαν καὶ τὴν μεγάλην καὶ τὴν ἰσχυρὰν ἐπὶ τὸν δράκοντα ὄφιν φεύγοντα, ἐπὶ τὸν δράκοντα ὄφιν σκολιόν, καὶ ἀνελεῖ τὸν δράκοντα τὸν ἐν τῇ θαλάσῃ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀμπελῶν καλός, ἐπιθύμημα ἐξάρχει κατ' αὐτῆς. Ἐγὼ πόλις ὄχυρά, πόλις πολιορκουμένη, μάτην ποτιῶ αὐτήν· ἀλώσεται γὰρ νυκτός, ἡμέρας δὲ πεσεῖται τείχος αὐτῆς· οὐκ ἔστιν, ἢ οὐκ ἐπελάβετο αὐτῆς. Τίς με θήσει φυλάσσειν καλάμην ἐν ἀγρῶ; διὰ τὴν πολεμίαν ταύτην ἠθέτηκα αὐτήν. Τοῖνυν διὰ τοῦτο ἐποίησε Κύριος πάντα ὅσα συνέταξε· κατακέκαυμαι, βοήσονταί οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ποιήσωμεν εἰρήνην αὐτῶ, ποιήσωμεν εἰρήνην οἱ ἐρχόμενοι, τέκνα Ἰακώβ· βλαστήσει καὶ ἐξανθήσει Ἰσραὴλ, καὶ ἐμπλησθήσεται ἡ Οἰκουμένη τοῦ καρποῦ αὐτοῦ. Μὴ ὡς αὐτὸς ἐπάταξε, καὶ αὐτὸς οὕτω πληγήσεται; καὶ ὡς αὐτὸς ἀνεῖλεν, οὕτως ἀναιρεθήσεται; Μαχόμενος καὶ ὄνειδίζων ἐξαποστελεῖ αὐτούς· οὐ σὺ ἦσθα ὁ μελετῶν τῷ πνεύματι τῷ σκληρῷ, ἀνελεῖν αὐτοὺς πνεύματι θυμοῦ; Διὰ τοῦτο ἀφαιρεθήσεται ἡ ἀνομία Ἰακώβ· καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ εὐλογία αὐτοῦ, ὅταν ἀφέλωμαι αὐτοῦ τὴν ἁμαρτίαν, ὅταν θῶσι πάντας τοὺς λίθους τῶν βωμῶν κατακεκομμένους, ὡς κονίαν λεπτήν· καὶ οὐ μὴ μείνη τὰ δένδρα αὐτῶν, καὶ τὰ εἰδῶλα αὐτῶν ἐκεκομμένα, ὥσπερ δρυμὸς μακράν.

Προκειμένον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς σ'.

Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα· μὴ καταισχυνθείην εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με, καὶ ἐξελοῦ με.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤῆς ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου ζ', καὶ τοῦ Μηναίου δ'.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος δ'.

Ἡ τῶν ἀγαθῶν πρόξενος Νηστεία, τὴν ἑαυτῆς μεσότητά νῦν ἐπήγαγε, ταῖς προλαβούσαις ἡμέραις εὐαρεστήσασα, καὶ ταῖς ἐφεξῆς τὴν ὠφέλειαν προσιθεῖσα· καὶ γὰρ τῶν χρηστῶν ἢ ἐπίτασις, πλείω τὴν εὐεργεσίαν ποιεῖται. Διὸ τῷ πάντων καλῶν δοτῆρι Χριστῷ, εὐαρεστοῦντες βοῶμεν. Ὁ νηστεύσας ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ Σταυρὸν ὑπομείνας, ἀκατακρίτους ἡμᾶς ἀξίωσον, μετασχεῖν καὶ τοῦ θείου Πάσχα σου, ἐν εἰρήνῃ βιοτεύοντας, καὶ ἀξίως σὺν Πατρὶ σε, καὶ Πνεύματι δοξάζοντας.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. α'.

Οἱ ἐν κρυπτῷ ἀρετὰς ἐργαζόμενοι, πνευματικὰς ἀμοιβὰς ἐκδεχόμενοι, οὐ μέσον τῶν πλατειῶν θριαμβεύουσι ταύτας, ἀλλ' ἐνδον τῶν καρδιῶν ἀποφέρουσι μᾶλλον· καὶ ἀπάντων ὁ βλέπων τὰ ἐν κρυπτῷ γινόμενα, τὸν μισθὸν τῆς ἐγκρατείας παρέχει ἡμῖν. Νηστείαν τελέσωμεν, μὴ σκυθρωπάζοντες τὰ πρόσωπα, ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις τῶν ψυχῶν προσευχόμενοι, ἀπαύστως βοήσωμεν· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μὴ

εισενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν δεόμεθα, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Μαρτυρικόν. ᾠχος ὁ αὐτός.

Ἀκορέστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι ἅγιοι Μάρτυρες· οἱ τινες διαφόρους αἰκισμοὺς παθημάτων ὑπομείναντες, τῶν Τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε· ἀκλινῆ καὶ ἄτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς Οὐρανοῦς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρῶρησίας τυχόντες πρὸς αὐτόν, αἰτήσατε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Σταυροῦ.

ᾠχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Νηστείας ἐν ὕδατι ψυχάς, πάντες ἀπονίψωμεν, καὶ προσελθόντες τὸν τίμιον, καὶ πανσεβάσμιον, Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, πιστῶς προσκυνήσωμεν, τὸν θεῖον φωτισμὸν ἀρνούμενοι, καὶ τὴν αἰώνιον, σωτηρίαν νῦν καρπούμενοι, καὶ εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀποστόλων καύχημα Σταυρέ, ὃν περ περιέπουσιν, Ἀρχαί, Δυνάμεις, Ἀρχάγγελοι, τοὺς προσκυνούντάς σε, πάσης βλάβης σῶζε· καὶ τὸ θεῖον στάδιον, ἡμᾶς τῆς ἐγκρατείας ἀξιώσον, καλῶς ἀνύσαντας, τὴν ἡμέραν τὴν σωτήριον, ἐπιφθάσαι, δι' ἧς καὶ σωζόμεθα.

Ἔτερον Προσόμοιον.

ᾠχος βαρῦς. Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας.

Σήμερον τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου προσκυνούντες, βοήσωμεν· Χαῖρε ζωῆς ξύλον, Αἶδου καθαιρέτα· χαῖρε χαρὰ Κόσμου, φθορᾶς ἀναιρέτα· χαῖρε ὁ τοὺς δαίμονας σκορπίζων τῇ δυνάμει σου· τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, τὸ ὄπλον τὸ ἀρρήκτον, τοὺς ἀσπαζομένους σε, φρούρησον, ἀγίασον δεόμεθα.

Καὶ τοῦ Μηναίου Προσόμοια δ΄.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. ᾠχος πλ. δ΄.

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῇ οὐσίᾳ προσιτός μοι γίνεται, καὶ πάσχει πάθη, ἐλευθερῶν με τῶν παθῶν, ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ ἀνόμων χειλέων ἐμπύεται· καὶ δίδωσι τὸν νῶτον, ὑπὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάστιγας. Τοῦτον ἢ ἀγνή Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα ἐφθέγγετο· Οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο πεποίηκας; ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς, ἄπνους ἄμορφος φαίνῃ, οὐκ ἔχων εἶδος οὐδὲ κάλλος; οἶμοι τὸ ἐμόν φῶς! οὐ δύναμαι ὑπνοῦντα καθορᾶν σε· τὰ σπλάγχνα τιτρώσκομαι, καὶ δεινὴ μοι ῥομφαία τὴν καρδίαν διέρχεται. Ἀνυμνῶ σου τὰ Πάθη, προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον· μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Εἴσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν... καὶ εὐθύς,

Ἐσπέρας. Προκείμενον. ᾠχος δ΄. Ψαλμὸς σα΄.

Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ὁ Θεός, τὸ κρῖμα σου τῷ Βασιλεῖ δός.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Θ΄, 18 Γ΄, 1).

Ἦσαν οἱ υἱοὶ Νῶε, οἱ ἐξεληθόντες ἐκ τῆς κιβωτοῦ, Σὴμ, Χάμ, Ἰάφεθ· Χάμ δὲ ἦν πατήρ Χαναάν· Τρεῖς οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Νῶε· ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν

ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· Καὶ ἤρξατο Νῶε ἄνθρωπος γεωργὸς γῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα· καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμεθύσθη, καὶ ἐγυμνώθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. Καὶ εἶδε Χάμ, ὁ πατὴρ Χαναάν, τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξελθὼν, ἀπήγγειλε τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἔξω. Καὶ λαβόντες Σὴμ καὶ Ἰάφεθ τὸ ἱμάτιον, ἐπέθεντο ἐπὶ τὰ δύο νῶτα αὐτῶν· καὶ ἐπορεύθησαν ὀπισθοφανῶς, καὶ συνεκάλυψαν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν· καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὀπισθοφανῶς, καὶ τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν οὐκ εἶδον. Ἐξένηψε δὲ Νῶε ἀπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἔγνω ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος, καὶ εἶπεν· Ἐπικατάρατος Χάμ παῖς, οἰκέτης ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ· καὶ εἶπεν· εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Σὴμ· καὶ ἔσται Χαναάν παῖς οἰκέτης αὐτοῦ· πλατύναι ὁ Θεὸς τῷ Ἰάφεθ, καὶ κατοικησάτω ἐν τοῖς σκηνώμασι τοῦ Σὴμ· καὶ γεννηθήτω Χαναάν παῖς αὐτοῦ. Ἐζῆσε δὲ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τριακόσια πενήκοντα ἔτη. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Νῶε, ἐννακόσια πενήκοντα ἔτη· καὶ ἀπέθανεν. Αὗται δὲ αἱ γενέσεις τῶν υἱῶν Νῶε, Σὴμ, Χάμ, Ἰάφεθ· καὶ ἐγεννήθησαν αὐτοῖς υἱοὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν.

Προκειμένον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς οβ΄.

Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθὸν ἔστι.

Στίχ. Ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραήλ, τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ!

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΒ΄, 23 ΙΓ΄, 9).

Ἄνηρ συνετὸς θρόνος αἰσθήσεως· καρδία δὲ ἀφρόνων συναντήσεται ἀραῖς. Χεὶρ ἐκλεκτῶν κρατήσῃ εὐχερῶς· δόλιοι δὲ ἔσονται εἰς προνομίην. Φοβερός λόγος καρδίαν ἀνδρὸς δικαίου ταρασσεῖ, ἀγγελία δὲ ἀγαθὴ εὐφραίνει αὐτόν. Ἐπιγνώμων δίκαιος ἑαυτοῦ φίλος ἔσται, αἱ δὲ γνῶμαι τῶν ἀσεβῶν ἀνεπιεικεῖς· ἀμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά, ἡ δὲ ὁδὸς τῶν ἀσεβῶν πλανήσῃ αὐτούς. Οὐκ ἐπιτεύξεται δόλιος θήρας· κτῆμα δὲ τίμιον ἀνήρ καθαρὸς. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης ζωὴ, ὁδοὶ δὲ μνησικακῶν εἰς θάνατον. Υἱὸς πανουργὸς ὑπήκοος πατρί, υἱὸς δὲ ἀνήκοος ἐν ἀπωλείᾳ. Ἀπὸ καρπῶν δικαιοσύνης φάγεται ἀγαθός· ψυχαὶ δὲ παρανόμων, ὀλοῦνται ἄωροι. Ὡς φυλάσσει τὸ ἑαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν· ὁ δὲ προπετὴς χεῖλεσι πτοήσει ἑαυτόν. Ἐν ἐπιθυμίαις ἔστι πᾶς ἄεργος· χεῖρες δὲ ἀνδρείων ἐν ἐπιμελείᾳ. Λόγον ἄδικον μισεῖ δίκαιος· ἀσεβῆς δὲ αἰσχύνεται, καὶ οὐχ ἔξει παρρησίαν. Δικαιοσύνη φυλάσσει ἀκάκους, τοὺς δὲ ἀσεβεῖς φαύλους ποιεῖ ἀμαρτία. Εἰσὶν οἱ πλουτίζοντες ἑαυτοὺς μηδὲν ἔχοντες, καὶ εἰσὶν οἱ ταπεινοῦντες ἑαυτοὺς ἐν πολλῷ πλούτῳ. Λύτρον ἀνδρὸς ψυχῆς ὁ ἴδιος πλοῦτος, πτωχὸς δὲ οὐχ ὑφίσταται ἀπειλήν. Φῶς δικαίοις διαπαντός, φῶς δὲ ἀσεβῶν σβέννυται. Ψυχαὶ δόλιοι πλανῶνται ἐν ἀμαρτίαις· δίκαιοι δὲ οἰκτεῖρουσι καὶ ἐλεοῦσι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Τὰ Τριαδικά, καὶ μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀποστολικά, καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ λαχόντος Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικός.

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, κρατυνόμενοι πᾶσαν, τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, κατελύσατε ὄντως, Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· ὅθεν σήμερον ἐν τῇ αὐτοῦ προσκυνήσει, ἐπαγάλλεσθε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦντες, τὸν μόνον φιλόνητον.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος βαρὺς. Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν.

Κύριε τὸν σὸν Σταυρὸν ὀρῶντες, προκείμενον σήμερον, προσερχόμεθα πιστῶς, καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, ἀσπασόμενοι αὐτόν, ἐν φόβῳ καὶ χαρᾷ· Ἀγίασον τοὺς δούλους σου, εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, τῇ τούτου ἐπιφανείᾳ, μόνε Πολυέλεε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν λαὸς σου, καὶ πρόβατα νομῆς σου· πλανηθέντας τῇ φθορᾷ, ἐπίστρεψον ἡμᾶς· σκορπισθέντας ὡς ποιμῆν, συνάγαγε ἡμᾶς· ἐλέησον τὴν ποιμῆν σου, Φιλόνητον σπλαγχνίσθητι, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνε ἀναμάρτητε.

Εἶτα τὸν Κανόνα τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια τοῦ κυρίου Ἰωσήφ, εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν δ΄ Ὡιδίην.

Ὡιδὴ δ΄. Ἦχος α΄. Ἐπὶ τῆς θείας.

Ἀγιασμοῦ παρεκτικῆν, χάριν δωρούμενος ἡμῖν, ἅγιε Σταυρέ, Ἀποστόλων, στήριγμα καὶ καύχημα, πρόκεισαι εἰς προσκύνησιν, σήμερον πάση τῇ οἰκουμένῃ, τὸν τῆς νηστείας καιρὸν, ἐξευμαρίζων ἡμῖν.

Σκιαγραφούσας τὸν Σταυρὸν, χεῖρας ἐκτείνας Ἀμαλήκ, ἔτρεψε Μωσῆς· ὃν τυποῦντες, χεῖρας ἐκπετάσωμεν, νηστείαις καὶ δεήσεσι, στίφος ὅπως τρέψωμεν δαιμόνων, ἐκπολεμούντων ἡμᾶς, διαπαντὸς φθονερώς.

Θεῖω ἀρότρῳ τοῦ Σταυροῦ, κατενεύσατε τὴν γῆν, θεῖοι Μαθηταί, καρποφόρον, ταύτην ἀναδείξαντες, βλαστάνουσαν εὐσέβειαν· ὅθεν ὑμᾶς φωναῖς ἐτησίοις, ἀνευφημοῦντες, Χριστὸν ἀεὶ δοξάζομεν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀγάθυνόν μου τὴν ψυχὴν, ἣν ὁ πονηρὸς, συνηθείᾳ, πονηρᾷ ἐκάκωσεν, ἀθλίως δελεάσας με, ὅπως ὡς αἰτίαν σωτηρίας, ὕμνολογῶ σε ἀεὶ, τὴν πολυῦμνητον.

Ἔτερον. Ἦχος βαρὺς. Τὴν ἔνσαρκον.

Προτίθεται, ὁ πανάγιος Σταυρὸς· προσέλθωμεν, ἀσπασώμεθα αὐτόν· καὶ γὰρ ἐστὶ κέρας σωτηρίας ἡμῖν.

Ἡ χάρις σου, καὶ τῷ τύπῳ σου φοιτᾷ ἐλαύνουσα, τῶν δαιμόνων τὴν ἀχλύν, Σταυρὲ Χριστοῦ, ὄπλον ἀπροσμάχητον.

Δόξα

Μονάδα σε, κατὰ φύσιν ἀνυμνῶ, Τριάδα δέ, ὑποστάσεως τιμῶ, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκύησας, Κόρη ἀνανδρε Θεόν, πανάμωμε, τὸν κατέχοντα δρακί, τὰ πέρατα καὶ πάντων ἀρχαιότερον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀπόστολοι, οἱ τοῦ κόσμου πρεσβευταί, αἰτήσατε, τοῦ σωθῆναι καὶ ἡμᾶς, κατέχοντας, ὄπλον τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἔνσαρκον, παρουσίαν σου Χριστέ, πιστούμε » νος, ὁ Προφῆτης Ἀββακούμ, ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ » δυνάμει σου.

Ωιδὴ ἡ'. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Χαίροις ὁ Σταυρὸς ὁ τριμερῆς καὶ θεῖος, ἐν ᾧ ὁ εἷς τῆς Τριάδος, σάρκα φορέσας ἐπάγη, ἐμπαγέντας ἡμᾶς, ἀσεβείας εἰς βυθὸν λυτρωσάμενος, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σθένος τὸν Σταυρὸν κραταῖον κεκτημένοι, τοὺς δεινῇ δυναστείᾳ, τοῦ πονηροῦ δουλωθέντας, ἠλευθέρωσαν, οἱ τοῦ Λόγου Μαθηταὶ ἀναμέλποντες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἴμοι! τί φρικῶδες τὸ Βῆμα ἐκεῖνο, ἐν ᾧ Λόγε καθίσας, τὰ πεπραγμένα κρυφῆ μοι, φανερώσεις Χριστέ, στηλιτεύων τὴν ἀναισθησίαν μου! ἀλλὰ φύσει ὦν συμπαθής, φεῖσαί μου τότε.

Θεοτοκίον.

Κόλπων οὐκ ἐκστάς τῶν πατρώων ἐν κόλποις, ἀνεκλίθης Παρθένου, ἐπ' ἀνακλήσει τοῦ γένους, οὗ ἐφόρεσας, διὰ σπλάγχνα Ἰησοῦ τὸ ὁμοίωμα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, βροτοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν μόνον ἀναρχον.

Τὴν Σταυροφόρον σε, Ἑβδομάδα τιμῶμεν, ὡς προσκυνήσιμον· ἐν σοὶ γὰρ τὸ Εὐλὸν τὸ ἄχραντον, προσκυνοῦντες βοῶμεν· Ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βαβαὶ τοῦ θαύματος, Βασιλεῦ τῶν αἰώνων! ὅτι τὸ Εὐλὸν ἐν ᾧ περ ἐσταυρώθης, ἠξίωσας ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας, ἰδεῖν καὶ προσκυνεῖν· διό σε μετὰ φόβου, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡ ὁμοούσιε, ὦ Τριάς παναγία, Πάτερ, Υἱέ, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, Θεότης, ἀμερές σου τὸ κράτος, δοξάζω καὶ ὑμνῶ, τὴν μίαν βασιλείαν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν πλαστουργήσαντα, τὸν Ἀδὰμ κατ' εἰκόνα, καὶ ἐκ φυράματος αὐτοῦ προελθόντα, καὶ λύσαντα τὴν ἀρχαίαν κατάραν, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἡ δωδεκάχορδος, λύρα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μελουργοῦσα τῆς σοφίας τὸν Λόγον, Ἀπόστολοι, τοὺς ὑμᾶς ἀνυμνοῦντας, αἰτήσατε ἰδεῖν, τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου, καὶ ἄσαι εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν μόνον ἄναρχον, Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν φρίτ » τουσιν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, καὶ τρέμουσι τῶν » Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερῦ » ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Φωτίζου φωτίζου.

Φαιδρύνου φωτίζου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σταυροῦ ταῖς ἀκτίσιν, ὃν φέρεις προκειμένον, πάντων πιστῶν εἰς προσκύνησιν· σὺ δὲ πληθὺς, πᾶσα τῶν δαιμόνων, σκότους πλησθεῖσα ἀπόδραθι.

Κράτος ἐγκρατείας, ὁ θεῖος πέφυκε Σταυρός, συνεργὸς ἀγρυπνούντων, νηστευτῶν ἐνίσχυσις, πολεμουμένων ὑπέρμαχος. Τοῦτον πιστοί, πόθω συνελθόντες, περιχαρῶς προσκυνήσωμεν.

Θεμέλιοι θεῖοι, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐδρασμῶ εὐσεβείας, πάντας συντηρήσατε, καὶ ἐπὶ πέτραν στηρίζατε, τὴν ἀρράγῃ, τοῦ ἐκλεξαμένου, ὑμᾶς Ἀπόστολοι ἔνδοξοι.

Θεοτοκίον.

Χαρὰν συλλαβοῦσα, τοῦ Ἀρχαγγέλου τῆ φωνῆ, τῆς ἐμῆς νῦν καρδίας τὴν λύπην ἀφάνισον, τὴν ψυχοφθόρον· καὶ δίδου Ἀγνή, χαροποιόν, πένθος ὅπως εὖρω, ἐκεῖ τὴν θεῖαν παράκλησιν.

Ἄλλος. Σὲ τὴν ἄχραντον.

Σὺ τυπούμενος, Μερόῤῥα τὰ ῥεῖθρα πάλαι, γλυκαίνεις πάνσεπτον Εὐλον· σὺ μου γλύκανον καὶ τὴν ἐγκράτειαν, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, σήμερον καταπροσκυνούμενος.

Σὲ τὸ ἄμαχον, τῆς Βασιλείας ὄπλον, τοῦ Στρατοπέδου τὸ σθένος, τῆς Συγκλήτου τὸ κραταίωμα, τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα

Σὲ τὸν ἄναρχον, Πατέρα καὶ Δεσπότην, καὶ τὸν συνάναρχον Λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, εὐσεβῶς οἱ πιστοί, πάντες μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἔνδοξον, καὶ μόνην Θεοτόκον, τὴν τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασαν, καὶ τεκοῦσαν σαρκί, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὲ τὴν πύρινον, φθογγὴν τοὺς Ἀποστόλους, ὡς καταφλέξαντας, πᾶσαν ὕλην πλάνης, καὶ εὐσέβειαν ἐμφυτεύσαντας κόσμῳ, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ἄχραντον, Μητέρα καὶ Παρθένον, τὴν τὸν » ἀχώρητον Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασαν, καὶ τε » κοῦσαν σαρκί, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἥχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, (δίδς). Ἦχος βαρύς.

Ζηλώσωμεν οἱ πιστοί, τοῦ Τελώνου τὴν μετάνοιαν, καὶ μὴ Φαρισαϊκῶς ἐγκαυχησώμεθα· ἀλλ' ἐκ βάθους καρδίας, στεναγμὸν προσοίσωμεν, τῷ εὐεργέτῃ τῶν ὅλων Θεῷ· αὐτὸς γὰρ ἐνετείλατο, λέγων· Ὅτι, πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν, ταπεινωθήσεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτόν, ὑψωθήσεται. Διὸ ὁμοφρόνως βοήσωμεν αὐτῷ· Ὁ Θεός, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Ἐν πνέοντες, πρὸς ἓν βλέποντες οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, μίαν ὁδὸν ζωῆς εὐράμενοι, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ζηλοτυποῦντες ἀλλήλων τὴν τελευτήν· ὡ τοῦ θαύματος! ὥσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους προαρπάζοντες, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον· Ὅτι, κἂν μὴ νῦν ἀποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως, καὶ τῇ γενέσει τὰ ὀφειλόμενα λειτουργήσωμεν· ποιήσωμεν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν· τὸ κοινὸν ἴδιον ἡγησάμενοι, θανάτῳ ζωὴν ὠνησώμεθα· Ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἰρήνευσον πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τὴν ζωὴν ἡμῶν, τῶν βοώντων σοι· Ἐλεῆμον, Κύριε δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπᾶριον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ογ'.

Ὁ δὲ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Στίχ. Ἴνα τί, ὁ Θεός, ἀπώσω εἰς τέλος;

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΚΗ', 1422).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, ἄνδρες τεθλιμμένοι, καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ τούτου τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ· ὅτι εἶπατε· Ἐποιήσαμεν διαθήκην μετὰ τοῦ Ἄιδου, καὶ μετὰ τοῦ θανάτου συνθήκην· καταγιγίς φερομένη ἐὰν παρέλθῃ, οὐ μὴ ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς· ἐθήκαμεν ψεῦδος τὴν ἐλπίδα ἡμῶν, καὶ τῷ ψεύδει σκεπασθησόμεθα. Διὰ τοῦτο, τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἴδου ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιών λίθον πολυτελῆ, ἐκλεκτόν, ἀκρογωνιαῖον, ἔντιμον εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ μὴ καταισχυνηθῆ· καὶ θήσω κρῖσιν εἰς ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλεημοσύνη μου εἰς σταθμούς· καὶ οἱ πεποιθότες μάτην ψεύδει, ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ὑμᾶς καταγιγίς. Μὴ καὶ ἀφέλη ὑμῶν τὴν διαθήκην τοῦ θανάτου, καὶ ἡ ἐλπίς ὑμῶν ἡ πρὸς τὸν Ἄιδην οὐ μὴ ἐμμεῖνη; Καταγιγίς φερομένη ἐὰν ἐπέλθῃ, ἔσεσθε αὐτῇ εἰς καταπάτημα. Ὅταν παρέλθῃ, λήψεται ὑμᾶς· ὅτι πρῶτ' ἄνω, παρελεύσεται ἡμέρας, καὶ ἐν νυκτὶ ἔσται ἐλπίς πονηρά· Μάθετε ἀκούειν· στενοχωρούμενοι, οὐ δυνάμεθα μάχεσθαι, αὐτοὶ δὲ

ἀσθενοῦμεν τοῦ ἡμᾶς συναχθῆναι. Ὡσπερ ὄρος ἀσεβῶν, ἀναστήσεται Κύριος, καὶ ἔσται ἐν τῇ φάραγγι Γαβαῶν· μετὰ θυμοῦ ποιήσει τὰ ἔργα αὐτοῦ, πικρίας ἔργον· ὁ δὲ θυμὸς αὐτοῦ ἀλλοτρίως χρήσεται, καὶ ἡ πικρία αὐτοῦ ἀλλοτρία. Καὶ ὑμεῖς μὴ εὐφρανθεῖτε, μηδὲ ἰσχυσάτωσαν ὑμῶν οἱ δεσμοί· διότι συντετελεσμένα καὶ συντετμημένα πράγματα ἤκουσα παρὰ Κυρίου Σαβαώθ, ἃ ποιήσει ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς οδ΄.

Ἐγὼ δὲ ἀγαλλιάσομαι εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ἐξομολογησόμεθά σοι, ὁ Θεός.

ΤΗΙ ΠΕΜΠΤΗΙ ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τὸν ἀειμακάριστον, ἀξιωθέντες ἀσπάσασθαι, οἱ πιστοὶ Σταυρὸν Κύριε, δι' οὗ ἡμᾶς ἔσωσας, ἀνυμνολογοῦμεν, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καὶ δυσωποῦμεν ἐκτενῶς· Πᾶσι παράσχου τὴν ἀγαλλίασιν, Σωτὴρ τοῦ σωτηρίου σου, ἐν μετανοίᾳ διδοὺς ἡμῖν, κατιδεῖν σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὰ Πάθη τὰ τίμια.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ἐπὶ Σταυροῦ ἐκτεινόμενος, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, νεκροὺς ἀναστήσας δέ, ζωηφόρῳ λόγῳ· ὅθεν δυσωπῶ σε· Τὴν νεκρωθεῖσάν μου ψυχὴν, τῇ ἀμαρτία ζώωσον Κύριε, παρέχων μοι κατάνυξιν, καὶ τῶν κακῶν ἀπολύτρωσιν, ἐν ἡμέραις ἀγίαις σου, τῆς Νηστείας Φιλάνθρωπε.

Ἐτερον Προσόμοιον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος δ΄. Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα.

Τὸν σὸν Σταυρὸν τὸν ἅγιον, ἀξιωθέντες ἐν χαρᾷ, κατιδεῖν καὶ προσπύξασθαι, αἰτοῦμέν σε ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα καὶ αὐτὰ τὰ ἄχραντα, προφθάσωμεν Πάθη σου, τῇ νηστείᾳ νευρούμενοι, προσκυνοῦντες ὑμνοῦντες τὴν Σταύρωσιν, τὴν λόγχην, τὸν σπόγγον τὸν κάλαμον· δι' ὧν ἡμᾶς ἀπαθανάτισας, εἰς τὴν ἀρχαίαν πάλιν τρυφῆς ζωὴν ἐπανήγαγες, ὡς φιλάνθρωπος· διό σε εὐχαρίστως νῦν δοξάζομεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ΄.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς οε΄.

Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ι΄, 32 ΙΑ΄, 9).

Αὐταὶ αἱ φυλαὶ υἰῶν Νῶε, κατὰ γενέσεις αὐτῶν, κατὰ ἔθνη αὐτῶν. Ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν νῆσοι τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τὸν κατακλυσμόν. Καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ χειλὸς ἕν, καὶ φωνὴ μία πᾶσι. Καὶ

ἐγένετο ἐν τῷ κινῆσαι αὐτοὺς ἀπὸ ἀνατολῶν, εὗρον πεδίον ἐν γῆ Σεναάρ, καὶ κατώκησαν ἐκεῖ. Καὶ εἶπεν ἕκαστος τῷ πλησίον αὐτοῦ· Δεῦτε πλινθεύσωμεν πλίνθους, καὶ ὀπτήσωμεν αὐτὰς πυρί. Καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἡ πλίνθος εἰς λίθον· καὶ ἄσφαλτος αὐτοῖς ἦν ὁ πηλός. Καὶ εἶπον· Δεῦτε οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πόλιν καὶ πύργον, οὗ ἡ κεφαλὴ ἔσται ἕως τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα, πρὸ τοῦ διασπαρῆναι ἡμᾶς ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ὁ Θεὸς ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον, ὃν ᾠκοδόμησαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ εἶπε Κύριος· Ἴδου γένος ἓν, καὶ χεῖλος ἓν πάντων· καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι· καὶ νῦν οὐκ ἐκλείψει ἀπ' αὐτῶν πάντα, ὅσα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν. Δεῦτε καὶ καταβάντες συγγέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τὴν γλῶσσαν, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τῆς φωνῆς τοῦ πλησίον. Καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεὸς ἐκεῖθεν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς· καὶ ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον. Διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῆς, Σύγχυσις· ὅτι ἐκεῖ συνέχεε Κύριος ὁ Θεὸς τὰ χεῖλη πάσης τῆς γῆς· καὶ ἐκεῖθεν διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεὸς ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμὸς ος'.

Φωνὴ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα.

Στίχ. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΓ', 19 ΙΔ' 6).

Ἐπιθυμῖαι εὐσεβῶν ἠδύνουσι ψυχὴν· ἔργα δὲ ἀσεβῶν, μακρὰν ἀπὸ γνώσεως. Ὁ συμπορευόμενος σοφοῖς, σοφὸς ἔσται· ὁ δὲ συμπορευόμενος ἄφροσι, γνωσθήσεται. Ἄμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά· τοὺς δὲ δικαίους καταλήψεται ἀγαθά. Ἀγαθὸς ἀνὴρ, κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν· θησαυρίζεται δὲ δικαίοις πλοῦτος ἀσεβῶν. Δίκαιοι ποιήσουσιν ἐν πλούτῳ ἔτη πολλά· ἄδικοι δὲ ἀπολοῦνται συντόμως. Ὅς φεῖδεται τῆς ἑαυτοῦ βακτηρίας, μισεῖ τὸν ἑαυτοῦ υἱόν· ὁ δὲ ἀγαπῶν παιδεύει ἐπιμελῶς. Δίκαιος ἐσθίων, ἐμπλήσει ψυχὴν αὐτοῦ· ψυχὰι δὲ ἀσεβῶν ἐνδεεῖς. Σοφαὶ γυναῖκες ᾠκοδόμησαν οἴκους· ἡ δὲ ἄφρων κατέσκαψε ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ὁ πορευόμενος ὀρθῶς, φοβεῖται τὸν Κύριον· ὁ δὲ σκολιάζων ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ἀτιμασθήσεται. Ἐκ στόματος ἀφρόνων, βακτηρία ὕβρεως· χεῖλη δὲ σοφῶν, φυλάσσει αὐτούς. Οὗ μὴ εἰσι βόες, φάτναι καθαραί· οὗ δὲ πολλὰ γεννήματα, φανερὰ βοῶς ἰσχύς. Μάρτυς πιστὸς οὐ ψεύδεται· ἐκκαίει δὲ ψευδῆ μάρτυς ἄδικος. Ζητήσεις σοφίαν παρὰ κακοῖς, καὶ οὐκ εὕρησεις· αἴσθησις δὲ παρὰ φρονίμοις, εὐχερής.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, (δίς). Ἦχος πλ. β'.

Παρὰ Κυρίου, τοῦ ταπεινώσαντος ἑαυτόν, μέχρι τοῦ διὰ σταυροῦ θανάτου, διὰ σὲ μαθοῦσα ψυχὴ μου, τὴν ἐξ ἐπάρσεως ταπεινώσιν, καὶ τὴν ἐκ ταπεινώσεως ὑψώσιν, ἐπ' ἀρεταῖς μὴ ἐπαίρου, μηδὲ σαυτὴν δικαίαν ὑποπτεύσασα, τὸν πλησίον κατάκρινε, ὡς ὁ μέγιστος Φαρισαῖος· ἀλλ' ἐν φρονήματι καταβεβλημένη, τῶν σῶν ἀμαρτημάτων μνημονεύουσα

μόνον, ὡς ὁ Τελώνης βόησον· Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἡ πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὄρω, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὰ Τριαδικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, καὶ μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν τὰ παρόντα

Καθίσματα. Τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἀγιάζων, ὁ πανσεβάσμιος Σταυρὸς καθορᾶται, ὃν προσκυνοῦντες σήμερον βοήσωμεν· Δέσποτα φιλόανθρωπε, τῇ αὐτοῦ συμμαχίᾳ, δίδου διελεῖν ἡμᾶς, τὸ λοιπὸν τῆς Νηστείας, ἐν κατανύξει καὶ τὰ ζωηρά, βλέψαι σου Πάθη, δι' ὧν ἐλυτρώθημεν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε Χριστέ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἠλάλαζεν· Οἴμοι ποθεινότατε Ἰησοῦ! ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμνῶ σε Μακρόθυμε.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸ φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νῦν καθορῶντες Χριστέ, Σταυρόν σου τὸν ἄχραντον, καὶ προσκυνοῦντες χαρᾶ, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν· Δόξα σοι ὁ ἐν τούτῳ, ὑψωθῆναι θελήσας, δόξα σοι ὁ φωτίσας, δι' αὐτοῦ πᾶσαν κτίσιν· ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως, ὕμνοις δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἢ ἄνυμφος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς ἢ ζωὴ τῶν ὄλων ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζωῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετὰ τὸν Ν΄ τὸν ἐπόμενον Κανόνα, μετὰ τῶν Τριωδίων εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, τὸν δὲ Κανόνα τοῦ Μηναιίου, ψάλλομεν ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Κανὼν τοῦ τιμίου Σταυροῦ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς. Τὸ προσκυνητὸν πάντες ὑμνοῦμεν Εὐλον. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην.

Τὸν τοῦ Κυρίου προσελθόντες σήμερον, Σταυρὸν νοῖ καθαρῶ, καὶ εὐσεβεῖ γνώμη, δεῦτε προσκυνήσωμεν· πρόκειται γὰρ δωρούμενος, τοῖς αὐτὸν προσκυνούσιν, ἀγιασμόν τε σωτήριον, ἔλλαμψιν καὶ δόξαν καὶ ἔλεος.

Ὁ ζωοδώρητος Σταυρὸς προκείμενος, καὶ καθορώμενος, φωτοειδῆ αἴγλην, ἀποπέμπει χάριτος, προσέλθωμεν καὶ λάβωμεν, φωτισμὸν εὐφροσύνης, καὶ σωτηρίαν καὶ ἄφεσιν, αἴνεσιν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοῖς ὀρώσι θέαμα, Σταυρὸς ὁ τίμιος, καὶ ὡς πηγὴ βροῦει, ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ παύει ἀμαρτήματα, καὶ νοσήματα, λύει, καὶ τὰ φρονήματα ὀώννουσι, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων αὐτῶ.

Ῥάβδος ἐτύπου τοῦ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον, θάλασσαν τέμνουσα, δι' οὗ ἡμεῖς πίστει, ἀποντίστως πλέομεν, τοῦ βίου ὕδωρ ἄστατον, καὶ τὰ ρεύματα πάντα, τῆς ἀμαρτίας ἐκφεύγομεν, καὶ θείας γαλήνης πληρούμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε σε Τέκνον ἀπορρήτως ἔτεκον, ὠδῖνας ἔφυγον· καὶ πῶς νυνὶ ὄλη, ὀδυνῶν πεπλήρωμαι; ὀρῶ γὰρ σε κρεμάμενον, ὡς κακοῦργον τῷ ξύλῳ, τὸν γῆν ἀσχέτως κρεμάσαντα· ἔλεγεν ἡ Πάναγνος κλαίουσα.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ στερεώσας καταρχάς.

Σταυρὸς ἀπάντων τῶν καλῶν, παρεκτικὸς καθορᾶται, προσκυνούμενος, καὶ πᾶσα ἡ κτίσις, ἐορτάζει ἐν χαρᾷ, φωτιζομένη χάριτι, τοῦ ἐν αὐτῶ βουλήσει, ἀνυψωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Καταυγαζόμενοι φωτί, τῶν τοῦ Σταυροῦ λαμπηδόνων, μεσασμῶ τῆς ἱερᾶς ἐγκρατείας, σκοτασμὸν ἀμαρτιῶν, ἐκφύγωμεν καὶ κράξωμεν· Ὁ φωτισμὸς τῶν ὄλων, εὐσπλαγχνε Κύριε δόξα σοι.

Ὑμνολογοῦμέν σε Σταυρέ, καὶ προσπτυσσόμεθα πίστει, ἐξαιτούμενοι τῇ σῇ δυναστείᾳ, ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐχθροῦ, παγίδων καὶ κυβέρνησον, πάντας ἡμᾶς πρὸς ὄρμον, τῆς σωτηρίας τιμῶντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον.

Νενεκρωμένην τὴν ζωὴν, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα, καὶ μὴ φέρουσα τῶν σπλάγχων τὸν πόνον, ἐδονεῖτο ἡ σεμνή, Παρθένος ἀνακράζουσα· Οἴμοι Υἱέ μου, τί σοι, δῆμος ἀνόμων ἀπέδωκεν!

Κάθισμα. Ἦχος πλ. β΄.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστὲ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου Κύριε· ὄν γὰρ κατέπτε πόθῳ ὁ Ἄιδης, ἀπέλυσε τρόμῳ· ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱέ Θεοῦ· Ἐλέησον ἡμᾶς. Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καὶ Εὐλου σωτηρίας

γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Ωιδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς.

Ἡ κραταιά, σκέπη τε καὶ ἐπανόρθωσις, τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἀκαταμάχητον, ὄπλον τῆς πίστεως ὁ Σταυρός, ὁ σωτηριώδης, ἰδοὺ ὁράται προκείμενος, καὶ πάντων τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς προσιόντων, ἀγιάζει φωτίζει ἐν χάριτι.

Τῷ μεσασμῷ, τῆς ἐγκρατείας προκείμενος, ἐν τῷ μέσῳ, πάντων Ὑπεράγαθε, Σταυρός ὁ τίμιος μέσον γῆς, ἐν ᾧ ἀνυψώθης, ἐθελουσίως Φιλάνθρωπε τὸν κόσμον ἀγιάζει, τῇ αὐτοῦ προσκυνήσει, καὶ διώκει δαιμόνων τὰς φάλαγγας.

Ὁ οὐρανός, καὶ πᾶσα γῆ συνευφραίνεται Ἀθλοφόροι, Μάρτυρες, Ἀπόστολοι, ψυχαὶ Δικαίων περιχαρῶς, νῦν ἀγαλλιῶνται, τὸ πάντας σῶζον θεώμενοι, προκείμενον ἐν μέσῳ, ζωοδώρητον Ἐύλον, καὶ πιστοὺς ἀγιάζον ἐν χάριτι.

Νόμους τοὺς σοὺς, Κύριε ὁ ἀσυνείδητος, μὴ φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι, ἡνίκα ἔρχη ἐξ οὐρανοῦ, κρῖναι τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἔργα· ὅθεν κραυγάζω σοι· Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου, ἐπιστρέψας με σῶσον, μετανοίας παρέχων μοι δάκρυα.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρθενικῆς, Τέκνον ἐκ μήτρας σε ἔτεκον, καὶ ὄρωσα, Ἐύλω σε κρεμάμενον, ἐξαπορῶ, καὶ οὐ συνορῶ, ὕψος μυστηρίου, καὶ βάθος πολλῶν κριμάτων σου· ἢ Πάναγνος ἐβόα· ἦν φωναὶς ἀσιγήτοις, ὡς Μητέρα Θεοῦ μακαρίζομεν.

Ωιδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἀλαλάξατε ἔθνη, ἄσατε καὶ ψάλατε, φυλαὶ σκιρτήσατε, τῷ Θεῷ τῷ δόντι, τὸν Σταυρὸν ἀδιάσειστον ἔρεισμα, οἱ τῆς ἐγκρατείας, νῦν τῷ καιρῷ κατατροφῶντες, ἐστιῶντες ψυχὴν καὶ διάνοιαν.

Νοεραὶ στρατιαὶ σε, πᾶσαι περιέπουσι, Σταυρὲ πανάγιε, καὶ βροτοὶ πηλίνοις, σοὶ προσψαύοντες χεῖλεσι σήμερον, ἀπαντλοῦμεν πόθῳ, ἀγιασμὸν καὶ εὐλογίαν, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέντα δοξάζοντες.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, ἴασαι τὰ χρόνια, εὐσπλαγχνε Κύριε, καὶ προσκυνητὴν με, τῶν ἀγίων Παθῶν σου ἀξιώσον, τῆς νηστείας χρόνῳ, βελτιωθέντα ἀναδειξαί, καὶ κακῶν ἀποσχεῖν Ὑπεράγαθε.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ καθορῶσα, τὸν δι' ἀγαθότητα, ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ὑπὲρ νοῦν τεχθέντα, ἐτιτρώσκου τὰ σπλάγχνα, καὶ ἔλεγες· Οἴμοι θεῖον Τέκνον! πῶς ὑπὲρ πάντων ὀδυνᾶσαι; Προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον Κύριε.

Τὸ Τριῶδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ωιδὴ ε΄. Ἦχος δ΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Φωστῆρες ἀπέκρυπτον, τὸ φῶς αὐτῶν θεώμενοι, ξύλω προσηλούμενον ἀδίκως, δίκαιε μόνη, σὲ τὸν μακρόθυμον, καὶ τοῦ πονηροῦ τὰς ζοφεράς, Σῶτερ δειγματίζοντα, ἐξουσίας τῷ κράτει σου.

Νηστείας ἐν ὕδατι, τὰ πρόσωπα νιψόμεθα, καὶ περιπτυξόμεθα τὸ Ξύλον, μόνος ὁ πάντων, ἐν ᾧ ὑψώθη Χριστός, σάρκα περικείμενος θνητὴν, ὅπως θανατώσειε, τὸν ἡμᾶς θανατώσαντα.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, τῶν Ἀποστόλων καύχημα, ὄπλον Ἀθλοφόρων, Ἱερῶν, δόξα Ὁσίων, περιχαράκωμα, πάντων τῶν πιστῶν ὁ φυλακτὴρ, φρούρησον ἀγίασον, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν βότρυν ἢ ἄμπελος, Παρθένος ὃν ἐβλάστησε, ξύλω κρεμασθέντα κατιδοῦσα, Τέκνον, ἐβόα, γλεῦκος ἀπόσταξον, μέθην ἀναστέλλων τῶν ἐχθρῶν, μάτην σταυρωσάντων σε, τὸν ἐν πᾶσι μακρόθυμον.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα.

Σήμερον προτίθεται ὁ Σταυρός σου, ξύλον ζωῆς προσκυνητόν· καὶ κόσμος ἀγάλλεται, φοιτήσῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, αὐτὸν κατασπαζόμενος.

Προκείμενον βλέποντες τὸν Σταυρόν σου, οἱ Λειτουργοὶ τῶν οὐρανῶν, ὑμνοῦσί σε Κύριε, καὶ δαίμονες φρίττουσι, μὴ φέροντες τὸ κράτος σου.

Δόξα

Τριάδα δοξάσωμεν ὀρθοδόξως, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὴν μίαν Θεότητα, Μονάδα τρισυπόστατον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα καὶ Παρθένον σε ὀρθοδόξως, ὁμολογοῦμεν οἱ πιστοί, ἀρρήτως κύησασαν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν μόνον πολυέλεον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐν πεύκῃ καὶ κέδρῳ καὶ κυπαρίσσῳ, ὁ σταυρωθεὶς Υἱὸς Θεοῦ, ἀγίασον πάντα ἡμᾶς, καὶ τὸ ζωηφόρον σου, καταξίωσον Πάθος ιδεῖν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φώτισόν με ζωοποιεῖ Χρι » στοῦ Σταυρέ, φόβῳ προσκυνοῦντά σε, ἡμέραν σω » τήριον, αἰεὶ ἐξανατέλλων μοι.

Ωιδὴ ς´. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Σταυροῦ παγέντος ἐν γῇ, δαιμόνων πτώσις ἐγένετο· ὃν νῦν ὀρῶντες ἡμεῖς, ἐνδόξως προκείμενον, καὶ κατασπαζόμενοι, ἀπὸ συμπτωμάτων, ἀμαρτίας ἀνιστάμεθα.

Ἵψοῦντές σε τὸν Χριστόν, ὡς Βασιλέα καὶ Κύριον, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν, Σταυρόν τεῖχος ἀρρήκτον, ὃν περιπτυσσόμεθα, μεσασμῷ τῆς θείας, ἐγκρατείας ἀγαλλόμενοι.

Μεγάλα πᾶσιν ἡμῖν, δωρήματα παρεχόμενος, ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, ὀρᾶται προκείμενος· προσέλθωμεν ἄνθρωποι, φωτισμὸν καρδίας, καὶ ψυχῆς ἀπαρυσώμεθα.

Θεοτοκίον.

Νηστεύειν ἡμᾶς Ἀγνή, κακίας πάσης ἐνίσχυσον· καὶ φαύλων καὶ πονηρῶν, ἀπέχεσθαι πράξεων, αἰεὶ ἐνδυνάμωσον, προστασία πάντων, τῶν ἀνθρώπων χρηματίζουσα.

Κοντάκιον. Αὐτόμελον. Ἦχος βαρύς.

Οὐκέτι φλογίνη ῥομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ· αὐτῇ γὰρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ· θανάτου τὸ κέντρον, καὶ Ἄιδου τὸ νῆκος ἐλήλαται· ἐπέστης δὲ Σωτὴρ μου βοῶν τοῖς ἐν Ἄιδῃ· Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.

Ωιδὴ ζ´. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ὁ χρόνων ἐπέκεινα, ἐν χρόνῳ σάρκα φορέσας δείκνυται, καὶ τὰ χρόνια πάθη, ἡμῶν ἰᾶται δι' ἀγαθότητα, τῆς ἐγκρατείας καιρῶ, ἐν ᾧ πρόκειται, ὁ θεῖος οὗτος Σταυρός, καθαγιαζὼν ἡμᾶς.

Ἕμνουῦμεν δοξάζομεν, καὶ προσκυνοῦμεν καὶ μεγαλύνομεν, τὸ σὸν Κύριε κράτος, ὅτι παρέσχου ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, Σταυρὸν τὸν θεῖον, τρυφὴν ἀδαπάνητον, καὶ φύλακα τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Μὴ δείξης με Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς διαγνώσεως, κακοῖς κατεγνωσμένον· μὴ ἀπορρίψης ἐκ τοῦ προσώπου σου, κατησχυμένον· ἀλλ' οἴκτειρον σῶσόν με, τῷ σῶ τιμίῳ Σταυρῷ, ὡς ὑπεράγαθος.

Ἐτύπου τὴν χάριν σου, Σταυρὲ γλυκαίνων Μωσῆς τὰ ὕδατα, τὰ πικρότατα ξύλω· καὶ γὰρ πικρίας παθῶν ἐρρύσθημεν, τῇ σῇ δυνάμει· διὸ ἡμᾶς γλύκανον, ἀσπαζομένους σε νῦν, ἐν καταλύξει ψυχῆς.

Θεοτοκίον.

Νοός μου τὴν στένωσιν, τῇ σῇ πρεσβείᾳ πλάτυνον Δέσποινα, ἢ στενώσασα πάσας, τὰ μεθοδίας τοῦ πολεμήτορος· καὶ δι' ὁδοῦ με στενῆς κατευόδωσον, πρὸς πλατυσμὸν τῆς ζωῆς, βαδίζειν Μήτηρ Θεοῦ.

Ωιδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Εὐλῶ ποτὲ ἀνείλκυσε, ποταμοῦ τὸ σιδήριον, θεῖος Ἐλισσαῖος, ὁ σὲ προγράψας πόρρωθεν, Σταυρὲ πανσεβάσμιε· ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης καὶ γὰρ, διὰ σοῦ πρὸς πίστιν ἀναχθέντες βεβαίαν, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἀξιούμεθα βλέπειν, καὶ πίστει προσκυνεῖν σε, τρυγῶντες σωτηρίαν.

Ἕποσημαίνει πόρρωθεν, σὲ Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ἐν ταῖς εὐλογίαις, Ἰακώβ τρανώτατα· ἡμεῖς δὲ ἐν χάριτι, ἀξιοθέντες βλέπειν σε, πίστει ἀδιστάκτω, προσερχόμεθα πάντες καὶ ψαύοντες πλουσίαν, εὐλογίαν τρυγῶμεν, καὶ φῶς καὶ σωτηρίαν, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν.

Λευχειμονοῦντες πράξεσιν, ἐναρέτοις προσέλθωμεν, τῷ τῆς ἐγκρατείας μεσασμῷ γηθόμενοι, καὶ περιπτυξώμεθα, τὸν τοῦ Κυρίου πίστει Σταυρόν· ὅπως τῷ αὐτοῦ κατευοδούμενοι σθένει, τελέσωμεν τὸν δρόμον, ἐν καλῇ προθυμίᾳ, καὶ φθάσωμεν τὸ θεῖον, λελαμπρυσμένοι Πάθος.

Τριαδικὸν

Ὁμοφυῆ συνάναρχον, συναῖδιον σύνθρονον, φύσιν μὲν ἀπλῆν, διαιρετὴν προσώποις δέ, Πατέρα ἀγέννητον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἄκτιστον οὐσίαν, καὶ Θεότητα πάντες, ὕμνουντες μελωδοῦμεν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Νῦν ὡς ἀρνίον ἄκακον, καθορῶ σε κρεμάμενον, καὶ ὑπὸ ἀνόμων, τῷ Σταυρῷ πηγνύμενον, Υἱέ μου προάναρχε, τοῖς ὀδυρμοῖς συγκόπτομαι, καὶ

ταῖς μητρικαῖς περιστατοῦμαι ὀδύνας· ἡ Πάναγνος ἐβόα· ἦν φωναῖς ἀσιγήτοις, ὑμνοῦμεν κατὰ χρέος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τριωδίου. Εἰρμός ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Πάθος σου τοῦ ἀπαθοῦς ὀρῶσα, ἡ κτίσις συνέπασχε Μακρόθυμε· ἥλιος ἐσβέννυτο, πέτραι δὲ ἐρρήγγυντο· πᾶσα ἡ γῆ ἐσειέτο, φόβῳ κραυγάζουσα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θηρίοις δεινοῖς τοῖς τοῦ καλάμου, Θεέ μου οἰκτίρμον ἐπιτίμησον, ἔνδον με συνθλίβουσι, Σῶτερ ὁ τὴν ἄτιμον, ὑπενεγκῶν τυπτόμενος, ὕβριν καλάμῳ Χριστέ, τιμῆσαι προελόμενος πάντας, τοὺς ἀτιμασθέντας, τῇ πάλαι παραβάσει.

Εἰς νοῦν τὸ φρικτόν σου ὅταν λάβω, Κριτὰ δικαιοτάτε κριτήριον, τρέμω καὶ ἐξίσταμαι, φρίττω καὶ ὀδύρομαι, κατανοῶν τὰ ἔργα μου, δίκης ἐπάξια· διό σου τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, Σῶτερ μὴ νικήση, τὸ πλῆθος τῶν κακῶν μου.

Σταυροθεοτοκίον.

Τεκοῦσά σε ἄνευθεν ὠδίνων, ὀδύνας τῇ σῇ σταυρώσει καθυφίσταμαι· φλέγονται τὰ σπλάγχνα μου· ἥλοις γὰρ προσήλωσαι, τὴν σὴν πλευρὰν Μακρόθυμε, ἐξορτυπόμενος, ἡ πάναγνος ἐβόα Παρθένης· ἦν ὡς Θεοτόκον, συμφώνως ἀνυμνοῦμεν.

Ἔτερος Εἰρμός, τοῦ αὐτοῦ. Πάντα τὰ ἔργα.

Ρηξάτωσαν τὰ ὄρη νοητῶς, δικαιοσύνην καὶ βουνοὶ ἀγαλλίασιν, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ προσκυνούμενον βλέποντες· ὃν ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ σου φοβερά· καὶ γὰρ δαιμόνων ἐλαύνει τὰς φάλαγγας, ἀνθρώποις τῶν ἰαμάτων παρέχουσανάματα· διό σε ἀνυμνοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Τὸν ἀναρχον Πατέρα καὶ Υἱόν, σὺν τῷ ἁγίῳ ἀνυμνήσωμεν Πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον, μίαν Ἀρχὴν καὶ Θεόν, αἰνοῦντες ὑμνοῦμεν, αὐτὴν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πᾶσα γλῶσσα γηγενῶν, ὑμνεῖ σε Παρθένε, ὅτι φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ἠὔγασας φωταγωγοῦντα τὸν κόσμον, Χριστὸν τὸ Θεόν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, ἀεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀγάλλεται τὰ πέρατα τῆς γῆς, τῇ προσκυνήσει τοῦ Σταυροῦ σου Φιλάνθρωπε· Ἄγγελοι ἐν Οὐρανοῖς συγχορεύουσι σήμερον, σὺν ἡμῖν ὑμνοῦντες, σὲ Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσα κτίσις εὐλο » γεῖτε τὸν Κύριον, ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ, » ὑμνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς » αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ίάσω ὑπεράγαθε τὴν ἐμὴν, συντριβὴν ἐν Σταυρῷ προσπηγνύμενος, ἥλοις ποτέ, χειρὰς σου καὶ πόδας Παμβασιλεῦ, καὶ τὴν πλευρὰν νυττόμενος, ὄξος ποτιζόμενος καὶ χολήν, ἢ πάντων εὐφροσύνη, ὁ γλυκασμὸς ἢ δόξα, ἢ αἰωνία ἀπολύτρωσις.

Ωραῖος ὑπὲρ σάπφειρον καὶ χρυσόν, φωταυγῆς ὡσπερ ἥλιος πέφυκας, θεῖε Σταυρέ· κείμενος μὲν τόπῳ περιγραφτός, καὶ νοεραῖς Δυνάμεσι, πάντοτε κυκλούμενος φοβερῶς· ἀκτίσι δέ σου θείας, δυνάμεως φωτίζων, τῆς Οἰκουμένης τὰ πληρώματα.

Σταυρὸς χειμαζομένων ἐστὶ λιμὴν, ὁδηγὸς πλανωμένων καὶ στήριγμα, δόξα Χριστοῦ, σθένος Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, τῶν Ἀθλητῶν κραταίωμα, πάντων τῶν ἀνθρώπων καταφυγή. Αὐτὸν ἐν μέσῳ πάντες, προκείμενον ὀρῶντες, τῇ ἐγκρατεῖα ἀσπαζόμεθα.

Ἦνίκα μέλλης ἔρχεσθαι ἐπὶ γῆς, κρῖναι κόσμον, ὃν ἔπλασας Κύριε, Ἀγγελικῶν, προπορευομένων σου στρατιῶν, καὶ τοῦ Σταυροῦ προλάμποντος, ὑπὲρ τὰς αὐγὰς τὰς ἡλιακάς· τῇ τούτου δυναστείᾳ, οἰκτείρησόν με σῶσον, τὸν ὑπὲρ πάντας βροτοὺς πταίσαντα.

Σταυροθεοτοκίον.

Φθορὰς σε δίχα τέτοκα ἐκ γαστρὸς, πρὸ αἰώνων Πατὴρ ὃν ἐγέννησε, καὶ πῶς φθορεῖς, ἄνθρωποι σπαράττουσί σε Υἱέ, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρύττουσι, λόγχη καὶ τὰς χεῖρας σὺν τοῖς ποσίν, ἠλοῦσιν ἀπανθρώπως· ἢ Πάναγνος ἐβόα· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Εἰρμὸς ἄλλος τοῦ Τριωδίου. Ἄπας γηγενής.

Εὐλῶ τοῦ Σταυροῦ, τὴν φλόγα ἐμάρανας, τῆς ἀμαρτίας Χριστέ, χεῖρας πεπαρμένας δέ, χεῖρὸς ἐρρύσω τοῦ πολεμήτορος, τὸν ἀκρατῶς ἐκτείναντα, χεῖρας πρὸς βρῶσιν καρποῦ· οὔπερ μόνου, φεύγειν τὴν μετάληψιν, ἀπεφῆνω Χριστέ πολυέλεε.

Πάθος σου Χριστέ, τὸ πᾶσιν ἀπάθειαν, βροτοῖς πηγάσαν σεπτῶς, βλέψαι καταξίωσον, ἐν ἀπαθείᾳ τοὺς προσκυνήσαντας, σοῦ τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, παραβλέπων, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, ἀληθείας υἱοῦς ἐργαζόμενος.

Ὑψωσας ἡμᾶς, πεσόντας εἰς θάνατον, τῇ Ἀναστάσει σου· ἔλυσας τὸν θάνατον, καὶ τῷ Πατρὶ σου ἡμᾶς κατήλλαξας, ὑπὲρ ἡμῶν τὸ Αἷμά σου, καταβαλλόμενος, Εὐεργέτα· ὅθεν σε δοξάζομεν, ὡς Θεὸν λυτρωτὴν παντοδύναμον.

Θεοτοκίον.

Μόνη τοῦ Θεοῦ, σοφίαν κηῖσασα, τὴν ἐνυπόστατον, σόφισόν με δέομαι, τοῦ τῆς κακίας διαφυγεῖν σοφιστοῦ, ἐπιβουλάς καὶ ἔνεδρα, καὶ πανουργήματα, Θεοτόκε, Κόρη ἀπειρογάμε, κραταῖον τῶν πιστῶν καταφύγιον.

Εἰρμὸς ἄλλος. Τοῦ αὐτοῦ. Τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ὃν περ περιέπουσιν, Ἀγγέλων στρατεύματα, καὶ ἡμεῖς προσκυνοῦντες μεγαλύνομεν.

Τὸ Εὐλὸν τὸ ἄχραντον, δι' οὗ μετελάβομεν ζωῆς, οἱ πρὶν θανέντες, τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος μεγαλύνομεν.

Δόξα

Πατέρα τὸν ἄναρχον, Υἱὸν τὸν συνάναρχον, καὶ Πνεῦμα τὸ σύνθρονον, τὴν ἁγίαν Τριάδα μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα ἀνύμφευτον, καὶ Παρθένον ἅπαντες, Σεμνὴ ἀνυμνοῦμέν σε· ἀσπόρως γὰρ τὸν Κτίστην ἀπεκύησας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοὺς ἀξιωθέντας σε ἰδεῖν, καὶ προσπτύξασθαι, εὐόδωσον προφθάσαι, τὸ πανάγιον Πάθος, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἄσπορον τόκον σου, Θεοτόκε ἄχραντε, Χρι » στὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλῦ » νομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰῶνων, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον, (δίς). Ἦχος δ'.

Ὁ τῆς ἀληθείας ἐξεταστής, καὶ τῶν κρυπτῶν γνώστης Κύριος, τὸν Φαρισαῖον τῆ κενοδοξία νικώμενον, καὶ ταῖς ἐξ ἔργων ἀρεταῖς, δικαιούμενον κατέκρινας· τὸν δὲ Τελώνην καταλύξει προσευχόμενον, καὶ ὑπ' ἐκείνου κατακριθέντα ἐδικαίωσας· οὗ καὶ ἡμᾶς, τῆς μετανοίας ζηλωτάς, ὁ σταυρωθεὶς ἀνάδειξον, καὶ τῆς ἀφέσεως ἀξίωσον ὡς φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὁρῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνικήσατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρὸν ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται· χολὴν καὶ ὄξος γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων Οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· χλαῖναν ἐνδύεται χλεῦης, καὶ ῥαπίζεται πηλίνῃ χειρὶ, ὁ τῆ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· τὸν νῶτον φραγγελλοῦται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας δέχεται, ὀνειδισμοὺς καὶ κολαφισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ Λυτρωτῆς μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρὸν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς οζ΄.

Αὐτός ἐστιν οἰκτίρων, καὶ ἰλάσκεται ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν.

Στίχ. Προσέχετε, λαός μου, τῷ νόμῳ μου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΚΘ΄, 1323).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ’ ἐμοῦ· μάτην δὲ σέβονται με, διδάσκοντες ἐντάλματα ἀνθρώπων καὶ διδασκαλίας. Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ ἐγὼ προσθήσω, τοῦ μετατεθῆναι τὸν λαὸν τοῦτον· καὶ μεταθήσω αὐτούς, καὶ ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν κρύψω. Οὐαὶ οἱ βαθέως βουλήν ποιοῦντες, καὶ οὐ διὰ Κυρίου! Οὐαὶ οἱ ἐν κρυφῇ βουλήν ποιοῦντες! καὶ ἔσται ἐν σκότει τὰ ἔργα αὐτῶν· καὶ ἐροῦσι· Τίς ἐώρακεν ἡμᾶς; καὶ τίς ἡμᾶς γνώσεται, ἢ ἡμεῖς ποιῶμεν; Οὐχ ὡς πηλὸς τοῦ κεραμέως λογισθήσεσθε; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι αὐτό· Οὐ σύ με ἔπλασας; ἢ τὸ ποίημα τῷ ποιήσαντι· Οὐ συνετῶς με ἐποίησας; Οὐκέτι μικρόν, καὶ μετατεθήσεται ὁ Λίβανος, ὡς τὸ ὄρος τὸ Χέρμελ, καὶ τὸ Χέρμελ εἰς δρυμόν λογισθήσεται; Καὶ ἀκούσονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ κωφοὶ λόγους βιβλίου, καὶ οἱ ἐν τῷ σκότει, καὶ οἱ ἐν τῇ ὀμίχλῃ ὀφθαλμοὶ τυφλῶν ὄψονται· καὶ ἀγαλλιᾶσονται πτωχοὶ διὰ Κύριον ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ οἱ ἀπηλπισμένοι τῶν ἀνθρώπων ἐμπλησθήσονται εὐφροσύνης. Ἐξέλιπεν ἄνομος, καὶ ἀπώλετο ὑπερήφανος, καὶ ἐξωλοθρεύθησαν οἱ ἀνομοῦντες ἐπὶ κακία, καὶ οἱ ποιῶντες ἀμαρτεῖν ἀνθρώπους ἐν λόγῳ· πάντας δὲ τοὺς ἐλέγχοντας ἐν πύλαις, πρόσκομμα θήσουσιν, ὅτι ἐπλαγίασαν ἐπ’ ἀδίκους δίκαιον. Διὰ τοῦτο, τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ, ὃν ἀφώρισεν ἐξ Ἀβραάμ· Οὐ νῦν αἰσχυνηθήσεται Ἰακώβ, οὐδέ, νῦν τὸ πρόσωπον μεταβαλεῖ Ἰσραὴλ· ἀλλ’ ὅταν ἴδωσι τὰ τέκνα αὐτῶν τὰ ἔργα μου, δι’ ἐμὲ ἀγιάσουσι τὸ ὄνομά μου, καὶ ἀγιάσουσι τὸν Ἅγιον Ἰακώβ, καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ φοβηθήσονται.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α΄. Ψαλμὸς οη΄.

Βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἤλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου.

Γίνεται δὲ καὶ σήμερον ἡ Σταυροπροσκύνησις μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν Ὁρῶν, ἀπαραλλάκτως, ὡς καὶ τῇ Κυριακῇ· εἶτα αἶρεται ὁ Τίμιος Σταυρός.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ι΄, καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου, δίσ.

Ἦχος βαρύς.

Τοῖς πάθεσι δουλώσας, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἀξίωμα, κτηνώδης ἐγενόμην, καὶ οὐκ ἰσχύω ἀτενίσαι πρὸς σέ Ὑψιστε· ἀλλὰ κάτω νενευκῶς Χριστέ, ὡς ὁ Τελώνης, δέομαι κραυγάζων σοι· Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Εἶτα τὰ δ' Μαρτυρικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, καὶ τοῦ Μηναιίου Προσόμοια δ'.

Δόξα. Τὸ Νεκρώσιμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Εἵσοδος. Τό, Φῶς ἰλαρόν... καὶ εὐθύς.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς οθ'.

Ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ἐμφάνηθι.

Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραήλ, πρόσχες.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΒ', 17).

Εἶπε Κύριος τῷ Ἀβραμ· Ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω· καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἔση εὐλογημένος· καὶ εὐλογήσω τοὺς εὐλογοῦντάς σε, καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐπορεύθη Ἀβραμ, καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός· καὶ ᾤχετο μετ' αὐτοῦ Λῶτ. Ἀβραμ δὲ ἦν ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ Χαρρῶν. Καὶ ἔλαβεν Ἀβραμ Σάραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ Λῶτ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, ὅσα ἐκτήσαντο, καὶ πᾶσαν ψυχὴν, ἣν ἐκτήσαντο, ἐν Χαρρῶν, καὶ ἐξήλθοσαν πορευθῆναι εἰς γῆν Χαναάν. Καὶ διώδευσεν Ἀβραμ τὴν γῆν εἰς τὸ μῆκος αὐτῆς, ἕως τοῦ τόπου Συχέμ, ἐπὶ τὴν δρυὴν τὴν ὑψηλὴν· οἱ δὲ Χαναναῖοι τότε κατῶκουν τὴν γῆν. Καὶ ᾤφθη Κύριος τῷ Ἀβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. Καὶ ᾤκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, τῷ ὀφθέντι αὐτῷ.

Προκείμενον. Ἦχος β'. Ψαλμὸς π'.

Ἀγαλλιᾶσθε τῷ Θεῷ βοηθῷ ἡμῶν.

Στίχ. Λάβετε ψαλμόν, καὶ δότε τύμπανον.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΙΔ', 1526).

Ἄκακος ἀνὴρ πιστεύει παντὶ λόγῳ· πανοῦργος δὲ ἔρχεται εἰς μετάνοιαν. Σοφὸς φοβηθεὶς ἐξέκλινεν ἀπὸ κακοῦ· ὁ δὲ ἄφρων, ἑαυτῷ πεποιθώς, μίγνυται ἀνόμῳ. Ὁξύθυμος πράσσει μετὰ ἀβουλίας· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει. Μεριοῦνται ἄφρονες κακίαν· οἱ δὲ πανοῦργοι κρατήσουσιν αἰσθήσεως. Ὀλισθήσουσι κακοὶ ἔναντι ἀγαθῶν, καὶ ἀσεβεῖς θεραπεύσουσι θύρας δικαίων. Φίλοι μισήσουσι φίλους πτωχοῦς, φίλοι δὲ πλουσίων πολλοί. Ὁ ἀτιμάζων πένητας ἀμαρτάνει, ὁ ἐλεῶν δὲ πτωχοῦς μακαριστός. Πλανώμενοι ἄδικοι τεκταίνουσι κακά· ἔλεον δὲ καὶ ἀλήθειαν τεκταίνουσιν ἀγαθοί. Οὐκ ἐπίστανται ἔλεον καὶ πίστιν τέκτονες κακῶν· ἐλεημοσύνη δὲ καὶ πίστεις παρὰ τέκτοσιν ἀγαθοῖς. Ἐν παντὶ μεριμνῶντι ἔνεστι περισσόν· ὁ δὲ ἡδὺς καὶ ἀνάληγτος ἐν ἐνδείᾳ ἔσται. Στέφανος σοφῶν πλοῦτος αὐτῶν· ἡ δὲ διατριβὴ ἀφρόνων κακὴ. Ῥύσεται ἐκ κακῶν ψυχὴν μάρτυς πιστός· ἐκκαίει δὲ ψευδῆ δόλιος. Ἐν φόβῳ Κυρίου ἐλπίς ἰσχύος· τοῖς δὲ τέκνοις αὐτοῦ καταλείψει ἔρεισμα εἰρήνης.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Τῶι ΣΑΒΒΑΤῶι ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τό, Ἀλληλούϊα, γ΄.

Καὶ τὰ Τροπάρια. Ἦχος β΄.

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσαντες, παρῴησιαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Μνήσθητι Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων σου, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἡμαρτον συγχώρησον· οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ σὺ ὁ δυνάμενος, καὶ τοῖς μεταστᾶσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀγία ἡ τοῦ ἀφράστου φωτός, Ἀγγελικοῖς σε ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν.

Μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Καθίσματα Μαρτυρικὰ καὶ Θεοτοκίον· εἶτα τὸν Ἄμωμον, τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια, καὶ μετὰ ταῦτα τὰ Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α΄

Ἀνάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκηνώσον, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ γνώσει Φιλάνθρωπε.

Δόξα· Καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει Φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ, Χριστὲ ὁ Θεός, υἱὸς φωτός δι’ αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ Ν΄, καὶ οἱ Κανόνες. Τοῦ Μηναίου, τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, καὶ τὰ Τετραῶδια, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, μετὰ τῆς Στιχολογίας τῶν Ὡιδῶν.

Τὸ Τετραῶδιον, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ὑμνος εἰς Μάρτυρας.

Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὡιδὴ ς΄. Ἦχος δ΄. Ἐν πελάγει τοῦ βίου.

Ὑπερέβητε ὄρους, σαρκὸς Ἀθληταί, πολλῇ ὑπομονῇ, ὑπενεγκόντες τιμωρίας πόνους· διὸ ἅπαντα πόνον, καὶ θλίψιν κουφίζετε, τῶν ὑμᾶς ἀνυμνολογούντων.

Μυριάσιν Ἀγγέλων, στρατός ἠνώθη, ἁγίων Ἀθλητῶν, καὶ ἱκετεύει τὸν πανάγιον Θεόν, ἐγκλημάτων μυρίων, ἡμᾶς ἐκλυτρώσασθαι, ὡς Χριστῶ εὐηρεσθηκότες.

Νεκρώσιμον

Νεκρωθεὶς καὶ ἐν τάφῳ, Χριστὲ ὑπνώσας, ἀνέστησας νεκρούς, καὶ τοῖς πίστει τεθνεῶσι νέμεις, ἀγαθότητος πλοῦτον, Χριστὲ τὴν ἀνάπαυσιν, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ζητῶν θεῶσαι τὸν ἄνθρωπον Ἀγνή, ἐκ σοῦ σαρκοῦται, καὶ βροτὸς ὁράται· ὃν ἀπαύστως δυσώπει, εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος, ἐν καιρῷ τῆς ἀπολογίας.

Ἔτερος. Τοῦ κυρίου Θεοδώρου. Εἰρμὸς ἄλλος.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν πταισμάτων τῆ ζάλη.

Σαρκὸς καὶ αἵματος Ἅγιοι μὴ φεισάμενοι, πρὸς πᾶσαν βάσανον ἔστητε, ἀκατάπληκτοι, Χριστὸν μὴ ἐξαρνούμενοι· διὸ ἐκ τῶν οὐρανῶν κατέπεμψε Χριστός, τοὺς στεφάνους ἡμῖν.

Τῆ τῶν Μαρτύρων πανηγύρει ὑπαντήσωμεν, λαμπροφοροῦντες ταῖς πράξεσι, καὶ βοήσωμεν ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασιν· Ὑμεῖς ἐστε ἀληθῶς ἕωσφόροι, ἐπὶ γῆς Χριστομάρτυρες.

Δόξα

Τριάς ἁγία δοξάζω σε, φύσιν ἀναρχον, ἓνα Θεὸν ἓνα Κύριον, τρία πρόσωπα, Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, ἀγέννητον γεννητὸν ἐκπορευτὸν, τὸν αὐτὸν καὶ ἰδιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ μακαρία Θεόνυμφε, πῶς γεγέννηκας ἄνευ ἀνδρός, καὶ μεμένηκας ὡς τὸ πρότερον; Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας, τεράστιον φοβερόν· ἀλλ' αἰτησαι σώζεσθαι, τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Μαρτυρικόν.

Τὰς συγκοπὰς τῶν μελῶν ὑμῶν διαβλέποντες, ἐνετροφᾶτε τοῖς αἵμασιν ἀγαλλόμενοι· ἀλλὰ καθικετεύσατε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, Μάρτυρες ἀεισέβαστοι.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

Νεκρώσιμον

Ὁ ἐκ γῆς πλαστουργήσας με καὶ ζωώσας με, καὶ εἰς γῆν ἐπιστρέφειν με πάλιν φάμενος, οὓς προσελάβου δούλους σου ἀνάπαυσον, καὶ ἐκ φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἀνάγαγε Κύριε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τῶν πταισμάτων τῆ ζάλη βυθιζόμενος, ὡς ἐν κοι » λία τοῦ κήτους συνεχόμενος, σὺν τῷ Προφήτῃ » κραυγάζω σοι· Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν » μου, Κύριε, καὶ διάσωσόν με.

Κοντάκιον. Τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, καὶ Θεοτοκίον.

Ωιδὴ ζ'. Τῆ εἰκόνι τῆ χρυσῆ.

Στολισθέντες Ἀθληταί, τὴν ἀφθαρσίαν ἐνθέως, τῆ ἀπεκδύσει τῆς φθειρομένης σαρκός, τῷ δι' ἡμᾶς σάρκα ἐξ ἀφθόρου, προσλαβόντι Γυναικός, νῦν παρίστασθε φαιδροί· διὸ με ἐνδύσατε, περιβολὴν ἱεράν, γεγυμνωμένον κακῶς.

Ἐγκρατῶς πολιτευθεῖς, τῶν Ἀθλοφόρων ὁ δῆμος, τῆς ἐγκρατείας ἡμᾶς τὸ στάδιον, ἐνδυναμοῖ τρέχειν ἀκωλύτως, ὡς κηρύξας τὸν Χριστόν, ἐν σταδίῳ

ἀνδρικῶς, καὶ παρεστῶς βήματι, στεφηφορῶν ἐντροφᾶ, μετ' Ἀγγέλων νοητῶς.

Νεκρώσιμον

Ἰκεσίαις ὁ Θεός, τῶν σῶν ἁγίων Μαρτύρων, τοὺς κοιμηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, τοῦ Παραδείσου πολίτας δεῖξον, καὶ φωτὸς τοῦ νοητοῦ, καταξίωσον αὐτούς, ἀπαύστως βοῶντάς σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μόνην ἀγαθὴν, ἐκδυσωποῦμεν Παρθένον, κεκακωμένους ἡμᾶς ἀγάθυνον, καὶ ἐκτενῶς τὸν Χριστὸν δυσώπει, φύσει ὄντα ἀγαθόν, ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, τὰ ἀγαθὰ πράττοντας, ἀποπληρῶσαι ἡμᾶς, ὑμνολογοῦντας αὐτόν.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ὁ ἐν τῷ ὄρει, Μωϋσῆ.

Ὁ μεγαλύνας, τοὺς Ἁγίους σου πάντας, καὶ σημείοις, θαυμαστώσας αὐτούς ἐν κόσμῳ, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πᾶσαν ιδέα, αἰκισμῶν διελθόντες, καὶ γόνυ τῷ Βάαλ, μὴ πεισθέντες κλῖναι, στεφάνους δόξης ἤρασθε, ἐκ Θεοῦ Χριστομάρτυρες.

Δόξα

Ἡ ἐν Μονάδι, Τριάς προσκυνουμένη οὐσία, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας φύλαττε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ, ἡ ὀλόφωτος Κόρη, ἡ μόνη πρὸς Θεὸν μεσιτεία, μὴ διαλίπης Δέσποινα, δυσωπεῖν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Τῷ ἀθανάτῳ, Βασιλεῖ στρατευθέντες, καὶ πίστιν, πρὸς αὐτὸν δεικνύντες τελείαν, τὸ αἷμα ὑμῶν Μάρτυρες, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκενώσατε.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀλίσθησονται.

Ὅπου τὸ φῶς σου, τῆς ζωῆς ἀναβλύζει, παράθου, οὐς μετέστησας ἐκ τῶν προσκαίρων, πιστοὺς σου δούλους, Κύριε ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἐν τῷ ὄρει, Μωϋσῆ συλλαλήσας, καὶ τύπον, » τῆς Παρθένου τὴν βάτον δείξας, εὐλογητὸς εἶ Κύ » ριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωιδὴ η΄. Ἐν πυρὶ φλογός.

Μεγαλῶνυμοι Χριστοῦ Ἀθληταί, καὶ σεπτοὶ ἐν Θεῷ, ἅπαντας τοὺς ἀνυμνοῦντας τὰ μνημόσυνα ὑμῶν, μεγάλων ἐγκλημάτων, καὶ τῶν ἐκεῖ βασάνων, λυτρώσατε ὑμῶν πρὸς αὐτόν, μεγίσταις ἰκεσίαις.

Ἁγιόλεκτον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ στερρόν ἀληθῶς, στράτευμα Μαρτύρων δῆμοι, ἀγιάσατε ἡμῶν, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, ἐν ταύταις ταῖς ἀγίαις ἡμέραις τῆς Νηστείας, ὑμῶν ἀγίαις ἰκεσίαις.

Νεκρώσιμον

Ῥῦσαι σκόληκος κολάζοντος, καὶ ὀδόντων βρυγμοῦ Κύριε, καὶ ἐξωτέρου σκότους πάντας ἀφεγγοῦς, οὓς πίστει προσελάβου· καὶ τάξον τούτους, ἔνθα τὸ φῶς τοῦ σοῦ προσώπου Χριστέ, ἐκλάμπει εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Σταυρὸν Χριστοῦ τὸν τίμιον, Θεοτόκε ἀγνή, βλέψαντας, καὶ ἐκ καρδίας προσκυνήσαντας ἡμᾶς, ταῖς σαῖς πρὸς τὸ Δεσπότην, ἀξιώσον πρεσβείαις, ἰδεῖν καὶ τὰ Πάθη τὰ σεπτὰ, παθῶν κεκαθαρμένους.

Εἰρμὸς ἄλλος. Γῆ καὶ πάντα.

Ὡ καλλίστης συναλλαγῆς! ἧς εὗρατε θανάτῳ τὴν ζωὴν, Ἱερομάρτυρες Χριστοῦ, πῦρ καὶ ξίφος, κρῦή καὶ θῆρας, μηδαμῶς πτοηθέντες, καὶ βοῶντες· ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄνω χορὸς Ἀγγελικός, κάτω δὲ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, αἰνοῦμεν Μάρτυρες Χριστοῦ, τὰ ξένα ἄθλα καὶ τοὺς ἀγῶνας, τῆς ὑμῶν εὐανδρείας, εὐλογοῦντες ὑμνοῦντες τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Φῶς ζωὴν τε καὶ ζωάς, σέβω σε Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἐκπορευτόν, φύσιν μίαν, τρεῖς ὑποστάσεις, Θεὸν ἓνα μέλων· Εὐλογῶ σε ὑμῶ σε

τὸν Κύριον, καὶ ὑπερψῶ σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς ὑμνήσει σε γηγενῶν, ἄσπιλε ἀγνή Περιστερά; σὺ γὰρ ἐκήσας ἡμῖν, φῶς τὸ μέγα ζωῆς τὸν πλοῦτον, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα· ὃν ὑμνοῦμεν αἰνοῦντες ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Τοὺς ἀγῶνας τοὺς θαυμαστούς, Μάρτυρες δοξάζοντες ὑμῶν, τὸν εὐεργέτην καὶ Θεόν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν, τὸν ἐν τῷ σταδίῳ, τῶν ἀγῶνων ὑμᾶς ἐνισχύσαντα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσονται.

Σὺ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς, Κύριος ὑπάρχων καὶ

Θεός, τοὺς μεταστάντας εὐσεβῶς ἐξεγείρων, ἐκεῖ παράθου ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων, εὐλογοῦντας ὑμνοῦντάς σε Κύριε, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θάλασσαι καὶ πᾶσαι αἶ » πηγαί, οἱ Οὐρανοὶ τῶν Οὐρανῶν, φῶς καὶ σκότος, » ψῦχος καὶ καύσων, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἱερεῖς » εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας » τοὺς αἰῶνας.

Ῥιδὴ θ'. Ὅτι ἐποίησέ μοι, μεγαλεῖα.

Ὑπάρχοντες φωστῆρες, ἀπλανεῖς Χριστοῦ Ἀθληταί, φωτίσατε ἡμῶν τοὺς λογισμούς, καὶ νευρώσατε ποιεῖν, τὰ φωταυγῆ καὶ καθαρά, Θεοῦ θελήματα.

Ρομφαῖαι καθορᾶσθε, κατασφάπτουσαι δυσμενεῖς, γενναῖοι τοῦ Κυρίου Ἀθηταί· ἀλλὰ ῥύσατε ἡμᾶς, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ πονηροῦ, ταῖς προστασίαις ὑμῶν.

Νεκρώσιμον

Ἀνάπαυσον Οἰκτίριμον, ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Ἀβραάμ, τοὺς δούλους σου τοὺς πίστει ἐξ ἡμῶν, ἐκδημήσαντας πρὸς σέ, τὸν τοῦ παντὸς Δημιουργὸν καὶ ὑπεράγαθον.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς μου τὰς κινήσεις, ἀπονέκρωσον ἢ Θεόν, σαρκὶ ἀποτεκουῖσα ὑπὲρ νοῦν, καὶ παράσχου φωτισμόν, τῇ διανοίᾳ μου Ἄγνη, νεφέλη οὔσα φῶτος.

Εἰρμὸς ἄλλος. Μεγαλύνομεν πάντες.

Ἀναμέλομεν πάντες, τὰ μνημόσυνα ὑμῶν, Μάρτυρες πανεύφημοι, βλέποντες τὰ σκάμματα, τῶν ἱερῶν ὑμῶν ἄθλων, καὶ ἐκπλαγέντες, τὸν Χριστὸν μεγαλύνομεν.

Πρὸς ἀλλήλους ἀθλοῦντες, φασὶν οἱ Ἀθλοφόροι· Σαρκὸς μὴ φεισώμεθα· δεῦτε ἀποθάνωμεν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἵνα ὄλον αἰῶνα ζήσωμεν, χορεύοντες ἄληκτα.

Δόξα

Ἡ Τριάς τοὺς ἐν μιᾷ, φύσει σε ἀνυμνοῦντας, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ ὁ γεννηθεὶς Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ἐκπορευτόν, τῷ σῶ ἑλέει ἀβλαβεῖς συντήρησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πάνσεμνε Ἄγνη, παρθενίας καύχημα, μητέρων τὸ στήριγμα, ἀνθρώπων βοήθεια, καὶ τοῦ κόσμου ἡ χαρὰ, Μαρία Μήτηρ, καὶ δούλη τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων, δέξαι τὴν προσευχὴν μου· καὶ ὡς κατηξίωμαι τὸν Σταυρὸν ἀσπάσασθαι, καὶ τὸ σωτήριον Πάθος συμπροσκυνησαί με, τὸν Χριστὸν αἰτήσατε.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

Ἄνες ἄφες Οἰκτίριμον, τοῖς μεταστᾶσι πρὸς σέ τὸν φιλόφρονον, καὶ τούτους ἀνάπαυσον ἐν σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ζωὴ καὶ ἀνάστασις.

Ὁ Εἰρμός.

» Μεγαλύνομεν πάντες, τὴν φιλοφροσίαν σου » Κύριε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ δόξα τῶν δούλων σου, καὶ » στέφανος τῶν πιστῶν, ὁ μεγαλύνων τὴν μνήμην » τῆς Τεκούσης σε.

Ἐξαποστειλάριον, τὸ Φωταγωγικόν, καὶ Νεκρώσιμον.

Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ Μαρτυρικά.

Δόξα. Τὸ Νεκρώσιμον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους. Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἅλα ταῦτα, κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον τῆς Ἑβδομάδος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ὁ Απόστολος. Προκείμενον Ἦχος πλ. β΄.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀνλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε κεκράξομαι, ὁ Θεός μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου

τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. C΄, 912).

Ἀδελφοί, πεπείσμεθα περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοί, τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας, εἰ καὶ οὕτω λαλοῦμεν· οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεός, ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργου ὑμῶν, καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης, ἧς ἐνεδείξασθε εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διακονήσαντες τοῖς ἀγίοις, καὶ διακονοῦντες. Ἐπιθυμοῦμεν δὲ ἕκαστον ὑμῶν τὴν αὐτὴν ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους· ἵνα μὴ νωθροὶ γένησθε, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πίστεως καὶ μακροθυμίας κληρονομούντων τὰς ἐπαγγελίας.

Ἔτερος Νεκρώσιμος, καὶ Ἀλληλούϊα· ὁμοίως.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ Νεκρώσιμον·

ὡσαύτως καὶ Κοινωνικόν.